

De tenten van Shem

Simha Pearlmutter werd geboren in Boston, Massachusetts, maar is nu een burger van Israël. Na een Hebreeuwse school te hebben afgemaakt, behaalde hij een B.A. graad aan de Boston Universiteit. Hij studeerde ook twee jaar aan de Rechten school van de Boston Universiteit. Na zijn scholing vertrok Mr. Pearlmutter naar Miami, Florida, waar hij werkte als een rechtbank verslaggever. Toen nam hij in 1966 zijn vrouw en kinderen en verhuisde naar Israël, waar hij zich vestigde in de woestijn, om de kibboets IR-OVOT te stichten. Zijn gezin breidde zich uit tot 9 kinderen en bracht zijn kibboets vier generaties

van zijn familie, inclusief zijn kleinkinderen en zijn ouders, die de leeftijd van 80 jaar naderden. Zijn levenservaring in Israël is er één geweest van strijd in een woestijn, confrontatie met kwaadaardige vijanden, het verdragen van wettelijke ruzies, en één van een overlevende Joodse gemeenschap te bouwen midden in een woest land. Ir-Ovot wordt genoemd in het Oude Testament (Obodh) als een stopplaats gedurende de uittocht. Vandaag beroemt de kibboets zich op 5000 mango bomen, dadelpalmen, tomaten, meloenen, etc. De heuvel die het middelpunt is van de kibboets, is een versterkte plaats geweest vanaf de tijd van Salomo, zoals recente opgravingen bewezen hebben.

*Voor mijn trouwe en onvermoeide vrouw Rachel
die, zelfs in ons ergste lijden, toch zei en zegt:
“Het is een voorrecht om toegestaan te worden
G-ds onbewoonde land voor Hem te behouden!”*

“Er zijn twee soorten geesten, en zij zijn als achteruit en vooruit. Er is een geest, die men verkrijgt in de loop van de tijd. Maar er is ook een geest, die de mens overstelpt, met grote overvloed, in grote spoed, sneller dan het voorbijgaande moment, want het gaat tijd te boven, en voor deze geest is het element tijd niet nodig.”

Martin Buber

Inhoud

Voorwoord	2
1. De Uitdaging	2
2. Een Tweeduizend Jaar Oude Vergissing	9
3. Als Ik U Vergete, O Jeruzalem	24
4. Het Antwoord	34
5. De Waarschuwing	42
6. De Middelaar	50
7. Zendelingen, Joden, Joodse Zendelingen	55
8. De Woestijn	64

VOORWOORD

Zoals ruimschoots is uiteen gezet in de loop van dit boek, de strekking die het streeft te bereiken is niet veroordeling, maar verbetering. En misschien een stap verder te gaan: voorkoming. Het feit dat ik ervoor heb gekozen om aan de laatste tweeduizend jaar van Christelijke geschiedenis in de meest scherpe termen te herinneren, kan niet en moet niet verklaard worden met het omhelzen door mij van een haat, vandaag, van een volk, dat ervoor kiest zichzelf Christenen te noemen, wat hun kader ook is. Echter, geschiedenis spreekt voor zich. Op sommige dingen kan de individuele Christen terecht trots zijn. Op andere, is het gepast en gerechtvaardigd dat deze daden veroordeeld worden. Echter, men kan mijn presentatie van het onderwerp beoordelen, het enige doel dat ik hoop te bereiken is een volgende Holocaust te voorkomen, en niet alleen voor de Joden, maar voor de hele mensheid. Dienovereenkomstig laat ik de lezer niet in het luchtledige hangen met louter een herinneringsbeeld overzicht, gevolgd door een sluier van kritiek en dan de achteromslag van het boek te sluiten op de laatste bladzijde. Ik heb niet alleen afgebroken, maar ik heb getracht te herbouwen. Ik heb oplossingen aangedragen. Zij kunnen moeilijk zijn om te bevatten, en zelfs nog moeilijker te verteren, want we zijn allemaal producten van de manier waarin onze maatschappij onze opvattingen heeft gevormd. Als ik erin geslaagd ben om zelfs maar een scheur te forceren in die starre muur gebouwd met stenen van onnadenkende, gebruikelijke aanvaarding van onzinnige ideeën, dan zal dit boek een doel gediend hebben. De lijst is lang van hen die zich hebben bezig gehouden met een nutteloze strijd met christendom. Sommige uitdagers waren diep religieus, anderen alleen maar net zo ten volle verbonden aan atheïsme. In ieder geval van tijd tot tijd ontbrandt de verspreide oorlog weer in een grote brand van enorme afmetingen. Dit schrijven is niet bedoeld als een hervatting van die oorlog. Als een Jood heb ik aan een verplichting te voldoen. In gedeeltelijk lossen van die schuld naar een medejood, een nederige rabbi, is dit boek niet een oorlogsverklaring, maar eerder een bliksemschicht over het kamp van Christendom. Geheel anders als andere schichten, het doel van deze is niet om personen of eigendommen te vernietigen. Zijn doel is een reddingsoperatie. Het enige doel van dit expeditieleger is een Joodse gevangene te bevrijden, een rabbi die tweeduizend jaar lang is gevangen gehouden. Het is het gebed van de schrijver, dat zodra Rabbi Yeshua is bevrijd uit zijn kerker van eenzame opsluiting, dat andere Joden, ook gevangen gehouden, de rabbi zullen volgen door de bres in de muur van het fort van de kerkgevangenis, en meentrekken in het spoor van de rabbi, terug naar het Judaïsme en het land Israël. Dus....

Hoofdstuk 1

DE UITDAGING

In de eerste plaats, zo niet uitsluitend, richt ik mijn opmerkingen aan hen, die zich identificeren als leden van een fundamentalistische audiëntie. Zij, die schaamteloos zeggen: "Prijs de Heer voor zijn Bijbel, Zijn Redder, Zijn profetische waarheid, en voor de zekere vervulling van Zijn beloften en eeuwige hoop." Met jou heb ik een onenigheid en, als gevolg daarvan een voortdurende depressie.

Zo eenvoudig is het onderwerp van mijn strijd dat, zelfs als ik me voorbereid om het op papier te zetten, ik me als een ezel voel om de noodzaak te vinden om het te doen. Ik voel me als Yonah, ruziënd met zijn G-d, en zelfs onwillig om te spreken tot de mensen van Nineveh. De kern van Yonah's dialoog met de Eeuwige is, natuurlijk, het doorlopende van Israël's dialoog met onze G-d: "Waarom moet ik gezonden worden om de heidenen terecht te wijzen, als, allereerst, in Uw genade U ze toch wel vergeeft; en, ten tweede, als zij zich vandaag tot U bekeren, zal het dan niet nodig zijn hen morgen te straffen, als zij zich weer afkeren van Uw wegen"?

En zo was het met Nineveh. Nadat Yonah tot hen gesproken had, bekeerden zij zich inderdaad; maar een relatief korte tijd later gleden ze terug naar een toestand slechter dan de vorige, en werd er uiteindelijk streng met hen afgerekend. Dus, wie had gelijk? Yonah, toen hij, Israël representerend, met G-d twistte, en zei: "het is verspilling van tijd en energie". Of de G-d van Yonah

en Israël die berispt: “Maar het is jouw karwei om het sowieso te doen. Ik zal oordelen of het een verspilling is van tijd, of als het een noodzakelijke waarschuwing is, waartoe later geen toevlucht genomen kan worden. Zij kunnen nooit zeggen dat zij de waarheid niet hebben geweten.

Dus, als ik mijn ziel moet blootleggen in waarheid, schijf ik aan u tegen niet alleen mijn wil en mijn oordeel, maar, eveneens, tegen het misschien oprechte advies van enkele Joodse mede collega's en naaste familie, en niet weinig geërgerd met mijn G-d, als ik de laatste dag van Pesach in mijn hut doorbreng, voor twaalf jaar omgeven door woestijnzand en een hete meedogenloze zon, in het land van mijn voorvaders, in de hoop van de aanstaande komst van mijn Messias. Maar ondanks alle waarschuwingen vooraf, heeft de stille, kleine stem, die mijn hand aanspoort, de overhand.

Echter, wanneer u leest, smee ik dat u het achtergrond muziek thema toestaat in uw gedachten binnen te dringen: de kaplaarzen van neofascisten die een onharmonisch contrast element aanslaan op “de met sterren bezaaide banier”, terwijl de stoot op de *shofar* (de laatste bazuin van G-d) in een laatste hysterie *Tekiah Gadolah* gilt boven het “Sieg Heil” van de met swastika's gevulde menigten in de belegering van Skokie. En luistert alstublieft naar het koor achter de coulissen van Amerikaanse Joodse Moedersopranen en de Amerikaanse Joodse Vaderbaritons scanderen, “het kan hier niet gebeuren” op het ritme van het Horst-Wessel-Lied welwillend uitgevoerd door het dirigeerstokje van Jimmy Carter.

“Wel nu, prijs de Heer, het gebeurt allemaal, zoals verteld wordt in de profetieën”.

“Mijn hart verheugt zich als ik het zie, want het zegt me hoe nabij de komst van de Heer is”.

“Wel, zelfs de Joden zijn terug in het Land, Halleluja, precies zoals in de Bijbel gezegd is, en Jeruzalem is in Joodse handen”.

Fundamentalistische fraseologie. Sta me deze vraag toe: nou en? Wat voor nut heeft de *passieve* erkenning of de *passieve* acceptatie van wat door de G-d van Israël volbracht wordt? Door het onderwijs van Rabbi Yeshua zelf, worden we bevolen te denken aan de tijd van Noach. Eén man en zijn gezin werden opgedragen een taak te volbrengen - een schip te bouwen voor redding en veiligheid voor de tijd van beloofde zondvloed. Iedereen wist ervan. Iedereen sprak erover en verder. Enkele goede vrienden hebben misschien Noach verdedigd. Er waren er misschien bij, die in principe in zijn daad een grote geestelijke bedoeling zouden hebben gezien, een waarschuwing.

Maar wie nam deel in de profetische daad zelf? Alleen Noach en zijn gezin – en dat gedurende 120 jaar. Konden en zouden anderen hem bijgestaan hebben in zijn werkzaamheden? Wie hielp hem eigenlijk deze toevluchtsplaats te bouwen? Niet één. Alleen Noach en zijn gezin. Er vanaf weten gaf niet voldoende kwalificatie om aan boord te stappen in tijd van gevaar. Zelfs zij, die Noachs werkzaamheden vergoelijkten, of zij die zijn werk roemden, werden niet waardig geacht om toevlucht te vinden in een tijd van gevaar. Alleen zij die echt zelf deelgenomen hadden aan de Messiaanse taak. Het fysieke doen van de taak was de voorwaarde om aan boord te komen aan het begin van de zondvloed.

En door de gehele geschiedenis van de mensheid heen, van de eerste tot de laatste dag, was het zo en zal het zo zijn, dat zij, die feitelijk op een of andere manier hebben deelgenomen, op dat ene belangrijke moment in de geschiedenis, als G-d Zijn Weg, Zijn Woord, Zijn Wil openbaar maakt, door de bestemde Messiaanse taak - het bouwen van een toevluchtsplaats – als in de dagen van Noach.

Voor de Jood te zien dat de tijd is gekomen om terug te keren naar zijn thuisland, naar het Land van Israël, en het werkelijk te doen, baat hem niets. Zijn bestemming zal die zijn, van een natie, waarmee hij zich werkelijk en concreet identificeert: waar hij woont, waar hij werkt, waar hij zijn huis bouwt, en waar hij zijn gezin grootbrengt, zijn erfgenamen, bepaalt de aard van zijn voortgang. Het is geen zaak van *zijn* oordeel of Israëls bestaan G-ds profetische taak is of niet, noch is zijn mening of Yeshua wel of niet de Messias is de bepalende factor betreffende zijn bestemming, zowel in een beperkte omvang als in een eeuwige omvang. De toets is en is altijd geweest, wat hij *doet* aan de geopenbaarde beweging van de Eeuwige. Abraham werd gezegd: “Ga, jij, weg, naar jezelf” door zijn land, zijn geboorterecht in dat land te verlaten en door het huis van zijn vader te verlaten en te gaan naar het land dat hem gewezen zou worden. G-d vereiste actieve deelname in de profetische beweging, de profetische verplichting, het profetische bevel, de profetische noodzaak. En door zo deel te nemen maakt Abraham en maken wij ons geloof bekend. Bij gebrek aan actieve, fysieke deelname in de taak, hebben we alleen een mening. Onze meningen bouwen niets. Maar onze daden maken zich meester van de super speciale Messiaanse beweging in de geschiedenis, of door onze

werkeloosheid laten we het wegglijpen tot een andere keer.

Er is een duidelijk kwalitatief verschil tussen, “de eindtijd dwingen”, wat wij verboden zijn te doen aangezien het de vergissing van verkeerde messianisme – een Shabbtai Zvi – type beweging – is, die kunstmatig probeert een historisch moment te scheppen. Van ons wordt eerder gevraagd om de positieve opdracht van de Eeuwige te vervullen, die ons aanspoort om van ganser harte het historisch moment van Goddelijke openbaring te grijpen, wanneer het en als het zich manifesteert.

Het succes van de Zionistische beweging, waaruit, in de afgelopen eeuw, de erkende profetische vervulling werd geboren, de Staat Israël in ons oude beloofde land, is bereikt door een serie actieve deelnemers, fysieke daden, van zowel Joden als heidenen, die hebben gegrepen en doorgaan het te grijpen en dat Messiaanse historische moment te vervullen, zwanger van de hoop van de uiteindelijke Messiaanse Openbaring, de goddelijke tussenkomst in menselijke zaken door de verschijning van Koning Messias.

Laat het weten en luid geproclameerd worden dat wij, “Zionistische gangsters” allemaal voor slechts één ding vechten: voor de voortgang van dat super vitale historische moment van goddelijke openbaring van vervulde Messiaanse profetische bestemming, zodat het niet ontglipt tot een ver verwijderde tijd. De verlossing van de hele mensheid in deze tijd is de droom van ons “Zionistische gangsters”. Een wereld zonder oorlogen, zonder ziekten, zonder kwalen, zonder honger of dorst, zonder dood, een wereld van genezing en harmonie, een terugkeer naar een Edense staat en vervulling en de immer aanwezige goddelijke aanwezigheid, die ons eeuwig leidt in dit herstel. Met dit als ons doel, is het geen wonder dat we door de wereld vandaag worden gelabeld als terroristen, criminelen, gangsters, fascisten, imperialisten, racisten en communisten, allemaal in dezelfde kokhalzende ademtocht.

En als de verantwoordelijkheid vierkant op ons, uit Abraham voortgekomen, rust, om de ons toegewezen bestemmingen te vervullen, onze duidelijke toekomsten, door fysiek de huizen te verlaten, die ons tijdelijk gegeven kunnen zijn op de vier uiteinden van de aarde, en als het onze verantwoordelijkheid is om dat G-d gegeven goddelijk historisch moment te grijpen, door terug te keren naar ons thuisland en onze Noachs Ark te bouwen ter wille van de hele mensheid; wat is dan de taak van de heiden (of zoals sommigen ons Joden liefderijk herinneren, “niet heidenen, maar Abrahams geestelijke nageslacht”)? Wat is de rol van de heiden door met werkelijke daden deel te nemen bij de bouw van de ark van toevlucht, het Land Israel, in deze korte periode, die ons rest voor het begin van een nieuwe opvlammende vloed.

Goed, waar is er een goed startpunt? Koning Cyrus? Misschien. Hij luisterde naar de profetieën van Jeremia afgevinkt door Ezechiël, door Daniel, en door anderen binnen de verstrooide Joodse gemeenschap van Babylon, en hij wist en begreep dat het echt belangrijke profetische moment van de geschiedenis op handen was. Nu, hoe kon hij eigenlijk deelnemen? Door een koninklijk besluit, natuurlijk, die alle Joden toestond, (en misschien beschaamd) om terug te keren naar hun thuisland, om Jeruzalem te herbouwen en daarin de puinhoop van de tempel. Er volgde op dit punt een langdurige periode van actieve deelname van zowel Joden die terugkeerden, als van heidenen, die hen onderweg hielpen en aanmoedigden, en schiepen zo, door hun daden, een Goddelijke samenwerking van Jood en heiden, die uitbloede tot een geweldige Bijbelse gebeurtenis; en het eindresultaat was de verschijning in de wereld van Yeshua en zijn verzoenend lijden, waarop de hele mensheid uitgedaagd wordt gehoor te geven. En wordt niet misleid, het is precies het antwoord geven van de heiden aan het verzoenend lijden van de Messias, waarnaar ik verwijs, als ik spreek over de verantwoordelijkheid van de heiden voor het enorm belangrijke historische moment om de Jood te helpen zijn rol te vervullen in het weefsel van de Messiaanse verlossing van het mensdom.

Maar laten we over *nu* praten, heeft u een recht te spreken. Sinds Lord Balfour verklaarde dat de Joden het recht hebben om terug te keren naar hun oude thuisland in Palestina, wat is er nog te doen? Het is waar, Lord Balfour gebruikte hetzelfde profetische “grote geschut” van Koning Cyrus – het gebruik van een koninklijk besluit na het geopenbaarde Messiaanse moment correct gegrepen te hebben. Maar net zo als Koning Cyrus niet alleen de Messiaanse gebeurtenis kon volbrengen, zo *vervult* ook de Balfour Verklaring niet, maar bestendigt alleen de continuïteit van het profetisch Messiaanse weefsel. In iedere generatie en aan ieder persoon is het gegeven de gelegenheid te weten, te begrijpen en dan de beslissing te maken om te handelen, fysiek deel te nemen, zijn leven te maken tot een volledige toewijding, door daden in de vereeuwiging van dat historische moment

van openbaring van G-ds weg. Ook president Truman werd geconfronteerd met zijn beslissingsmoment, dat zou toevoegen tot de impuls en vereeuwiging van deze verlossingstaak. En het was zijn beslissing die de wereld er toe bracht, (zeer tot hun huidige onwetende verdriet), die staat Israël te scheppen. Maar zo als altijd, een beslissing in zichzelf en van zichzelf is slechts een principe. De vervulling van dat profetische principe had echte, levende Joden nodig, die gehoor gaven aan de goddelijke aanmoediging om terug te keren naar hun thuisland en die geneigd waren het hoofd te bieden aan de wrede ontberingen om het op te bouwen en misschien ervoor te sterven. Er kan geen profetische vervulling zijn zonder de bereidheid van mensen om hun leven over te geven aan die goddelijke aansporing. Daden. Acties. Feitelijke deelname. Het uitleven in fysieke vorm van wat anders een machteloze mening zou blijven. Een realiteit te maken van de profetische vervulling, de wedergeboorte van de Natie Israël, vereiste echte levende heidenen om hun bijkomende, maar niet minder belangrijke, ondersteunende rol te vervullen, in dezelfde taak de toevluchtsark te bouwen met hun mede Joden.

Een niet Joodse Britse officier, Wingate genaamd, nam zijn rol op van actieve deelname in het land zelf, de Bijbel in zijn ene hand, geweer in de andere, door onverdroten het vertrouwen te winnen van sceptische Joodse kolonisten, en door dat te doen, schiep hij, samen met zijn Joodse collega's, een nieuw concept in Joodse militaire slagkracht om onze bestendiging in het land te verzekeren. Dus de schuld om de Joodse staat te bouwen kan niet uitsluitend op Joden gedrongen worden. Onder ons Zionistische gangsters bevonden zich ook een paar Wingates.

Zo allesomvattend en geschakeerd is de universele taak om de profetische bestemming te herbouwen, dat het betrokken is op, en een directe invloed heeft op het leven van iedere man, vrouw en kind op het aardoppervlak. Als de volle en verschrikkelijke betekenis van dit concept ongrijpbaar is in zijn directe toepassing voor iedere Christelijke lezer, wordt in botsende tegenstelling het concept in al zijn vertakkingen duidelijk geopenbaard door de vijanden van dit historisch goddelijk moment. Verbazingwekkend, of misschien niet verbazingwekkend, zijn het de Zionistische vijanden, die weten en proclameren in de meest luide en duidelijke termen dat, omdat drie miljoen Joden teruggekeerd zijn naar hun kleine plaats in het midden van de aarde, Armageddon op handen is. De wereld zal in vlammen opgaan, zeggen ze, om de Zionistische samenzwering. Aan de negatieve kant, erkennen de vijanden van de goddelijke profetische noodzaak volledig, dat het iedere persoon op het aardoppervlak beïnvloedt. Hierin, ten minste, hebben ze gelijk.

En omdat het ieder menselijk wezen beïnvloedt, moet ieder zijn persoonlijke beslissing maken ten opzichte van het weefsel van die Messiaanse structuur. De beslissing verplicht iemand tot actieve, fysieke betrokkenheid bij het bevorderen van de goddelijke gebeurtenis, of tot het negeren ervan, en door het negeren van de zeer verstrekkende historische gelegenheid, gepolariseerd te worden en er een tegenstander van te worden.

Spreekt de profeet Zacharia werkelijk het Joodse volk bemoediging toe of een lepeltje wensdenken, als hij ons vertelt: "Tien mannen uit allerlei volken en taal zullen grijpen de zoom van het gewaad van hem, die een Jood is, zeggende we willen met je gaan, want we hebben gehoord dat G-d met je is"? Een profetie, die de heiden stilzwijgend voorbij laat gaan tot een latere tijd, zoals gewoonlijk het geval is, of die geweven kan worden in de eeuwige Messiaanse structuur van het nu geopenbaarde goddelijke moment. In ieder denkbaar facet van het leven, is het niet alleen optioneel, maar wordt het vereist, dat iedere niet-Jood de Jood helpt in zijn vastgestelde rol met G-ds bestemming. En om dit te doen, vereist eigenlijk, niets anders, kwalitatief, dan hetzelfde type vrijwillige overgave van zijn leven, dan die men doet tot de Messias, om zijn totale leven toe te wijden aan de dienst van de taak, die G-d tot stand brengt gedurende de levensloop van dat individu. En nu we weten wat G-d vandaag doet, is het een vereiste dat er actieve deelname zal zijn in het bouwen van de toevluchtsark, de Staat Israël, en iedere individuele nederzetting in die staat.

De verhouding, of formule, zoals door Zacharia is gegeven, is tien heidenen op één Jood. Anders gezegd: als er vandaag drie miljoen Joden in Israël zijn, die hun thuisland opbouwen, zou er een rest van heidenen betrokken in die taak moeten zijn tien maal dat aantal, oftewel dertig miljoen heidenen, die zich verbonden hebben in absolute toewijding, actieve deelname, tot het opbouwen van de Joodse natie en tot het bestendigen van haar bestemming. Tien heidenen, die zich laten leiden door hun individuele Jood, hun instructeur, hun leraar, hun gids in het hem helpen zijn bestemming te vervullen in zijn land, het Land Israël.

Ten slotte, je zou moeten vragen: "Dus wat is de praktische zin van de zaak? Wat vraag je van

ons? Is dit een langdurig praatje voor geld? Wees duidelijk. Wat wil je dat we doen”? Of nog beter of persoonlijker: “Wat moet ik doen om actief deel te nemen in deze verlossingstaak en om geweven te worden in dit weefsel van de profetische voortgang van Israël”?

Omdat alle Joden van nature verhaaltjes vertellers zijn, claim ik mijn geërfde recht om die vraag te beantwoorden met een verhaal. Als het slaan van bruggen bestaat tussen bovenstaande vraag en het verhaal, is het niet aan mij om iedere lezer het plezier te onthouden om die brug zelf te ontdekken.

Allereerst, een korte inleiding op mijn verhaal. Ik heb gemerkt, met niet weinig verdriet, dat zelfs onder Fundamentalisten, die zonder twijfel een scherp inzicht bezitten in het levensbelang van opduiken van Israël op het wereldtoneel vandaag, en speciaal zij, die verklaren, en werkelijk, een liefde voor Israël bezitten als een Natie en voor de Jood als een echte levende persoon, zelfs dit type Fundamentalist mist het meest essentiële, zijnde het sleutelement; dit ongrijpbare element is de manier om die onbreekbare organische band te vervalsen, niet alleen op een geestelijk niveau, maar ook een fysieke verbintenis tussen de heiden en de Jood, die op een één op één basis, de gids is voor de heiden. Zoals natiën profetisch schuldig zijn om bestuurd te worden en vereist zullen worden gehoor te geven aan de leiding van een koninkrijk van Israël, dat Messiaans geleid en geregeerd wordt, zo zijn ook de individuen – en speciaal de individueel samengestelde bestanddelen van naties – schuldig om hun eigen eenheid van bestemming met de individuele Jood te completeren, het onderdeel van zijn natie Israël. (In het hebreuws wordt hetzelfde woord gebruikt voor de individuele niet-Jood of voor zijn land: *Goy*).

Ik heb talrijke wetenschappelijke samenvattingen gelezen, geschreven met de beste bedoelingen en met de volle omvang van de kennis en wijsheid die de auteurs tot hun beschikking hadden. Ieder prijst Israel, levendig en aanschouwelijk in des schrijvers eigen woorden uitleggend de bedoeling van Israëls wedergeboorte als een profetische realiteit in onze dagen, en hun gedachten geweldig ondersteunend met stapels van ontegenzeggelijk Bijbels bewijs. En wanneer ik elk werk geëindigd had te lezen, voelde ik een gemis, een afwezigheid van iets, een ontbrekend ingrediënt. Eerst was het immaterieel, en toen realiseerde ik me wat het was. In iedere zaak, blijft er in de lezer een gevoel van: alles goed en wel, dus Israël is belangrijk en het bestaat als de vervulling van Bijbelse profetie, maar nu wat is het persoonlijke belang voor de heiden? Nog belangrijker, hoe is die Bijbelse gebeurtenis van directe toepassing op de heidense lezer, en andersom, hoe past de heidense lezer die enorme gebeurtenis toe op zichzelf? Wat wordt van hem verwacht te doen aan dat grootste van alle historische gebeurtenissen tot heden toe, alhoewel het de gebeurtenis is die de voorbode is van het verschijnen van de Messias? Zo vaak eindigt een anders zo briljante literair werk, meesterlijk de betekenis van de gebeurtenis van onze eeuw detaillierend, met het advies: “en als u deze dingen voor uw ogen ziet gebeuren, verheugt u, want uw redding is nabij”. Aldus heeft een grote dienst, bewezen aan de lezer, aan het eind zijn waarde verloren en is zelfs in die mate afgekeurd, dat het voltrekken van de gebeurtenis zelf, geen directe toepassing heeft op de lezer. Men wordt achtergelaten met het gevoel: dus het is gebeurd, maar ik had geen deel aan dit gebeuren, noch kan ik, of zal ik deel hebben in de voortgaande vervulling. Jammer genoeg, het uiteindelijke advies aan de lezer vermaand hem in het algemeen om zich passief te verheugen, alsof men een film ziet, die met een “happy end” zal eindigen. Uiteindelijk op des lezers geest gegrift blijft de besliste indruk dat Bijbelse gebeurtenissen plaatsvinden behoorlijk boven en apart en zonder relatie tot de daden van menselijke wezens, die in de uiteindelijke analyse, moeten deelnemen in deze gebeurtenissen om ze plaats te laten vinden, of, jammer genoeg, zullen ze helemaal niet plaatsvinden. Als Joden zijn wij in het begin van ons leven onderwezen dat de Schepper, geprezen zij Zijn Naam, ons heeft geschapen om actieve copartners te zijn in de Schepping, de doorgaande openbaring en verlossing. Zonder onze deelname, echte fysieke deelname, zal er eenvoudigweg niets gebeuren.

En de verbazingwekkend gedetailleerde index van ieder boek nauwkeurig keer op keer onderzocht hebbend, realiseer ik me dat aanhalingen zonder onderscheid gerukt zijn uit ieder boek van het Oude en Nieuwe Testament, ieder boek, dat is met één opmerkelijke uitzondering: Het boek van Ruth. Een voortreffelijk boek. *Het* voortreffelijke boek. En waarom is dat zo? Omdat dat het enige en unieke voorbeeld is voor alle heidenen, voor de eeuwigheid, een voorbeeld van hoe een heiden geweven is in de volle bestemming van het Joodse volk, en betekenisvol, zoals bij Ruth gebeurde, de heiden, in de Messiaanse lijn van de bestemming van dat volk.

Dus is het verhaal dat ik u geef in antwoord op uw vraag: “wat zou ik moeten doen om actief

deel te nemen in de verlossende taak voor het bouwen van Israël"? het verhaal van Ruth.

De ervaring van Ruth maakt indruk op ons om een aantal redenen; opmerkelijk, dat begin van haar contact met Joden, Judaïsme, Torah, Joodse bestemming, begon op een tijd, dat het gezin, waarin Ruth trouwde, zich gedroeg tegengesteld aan de eis van onze wet om in het land te blijven. De familie Elimelech had besloten Israël te verlaten, toen de ontbering van voedseltekort en gezinsziekte van twee zonen, hen kennelijk hun verlaten van het thuisland noodzakelijk maakten en een meer substantieel dieet en misschien een "gezondere" atmosfeer in Moab te zoeken, vandaag bezet door het koninkrijk Jordanië. Het was na het arriveren op deze plaats, voor ons door de wet verboden, dat de twee ziekelijke jongemannen twee jonge vrouwen uit de stam van Moab ontmoetten en trouwden. Daarbij braken zij weer de wet van de Torah die Joden expliciet verbiedt onder een ernstige straf, met iemand uit het volk van Moab te trouwen. Aldus werd een tweede breuk gepleegd van G-ds Wet: de jongens van Elimelech vermengden zich door huwelijk met een vreemd mensenras. Aldus begon Ruth's eerste relatie met en introductie tot de Joden en hun manieren, begint met een Joods gezin in een diaspora conditie, ongeveer hetzelfde zoals een of andere heiden vandaag in de USA zijn of haar individuele relatie begint met een Joods gezin. Zelfs, hoewel de richting van het gezin Elimelech kennelijk tegengesteld was aan de vervulling van de doelen en bestemming door Israëls G-d gegeven, waarvan we de tragische gevolgen zo zullen onderzoeken, de verbinding van Ruth met het Joodse volk begint op dit niveau van een Joods gezin dat kennelijk de verkeerde kant op gaat.

In de loop van de volgende tien jaar, gaat de vader van het gezin, Elimelech, dood, en vervolgens, ook de twee zieke broers. Toen bleef mevrouw Elimelech, Naomi genoemd, een oude en ontmoedigde vrouw, alleen achter in een vreemd land, geen bloedverwantschap, en geen manier om te overleven. In zeer duidelijke woorden, ze trad een zwarte toekomst tegemoet, terwijl ze al een desastreus ongelukkig leven achter de rug had. Haar boosheid met zichzelf en ook met haar G-d om haar in zo'n betreurenswaardige toestand te brengen, is overal duidelijk in de gebeurtenissen die zich ontvouwen. Omdat ze geen andere opties heeft, besloot Naomi om terug te keren naar Israël, leeg in ziel en lichaam, met als enige hoop en wens een vroege en genadige dood, om haar eenzaamheid en gemis van vervulling te beëindigen. In haar voorbereiding te vertrekken, zegent Naomi vriendelijk haar twee heidense schoondochters, Orpha en Ruth, en gelast hen om terug te keren naar hun vroegere huizen, en aldus naar hun eigen volk en hun eigen god.

In een uitdrukking van oprecht leed en liefde voor deze oude vrouw en haar huidige ellendige toestand, kust Orpha haar spontaan, en keert, huilend, terug naar haar eigen volk en haar eigen familie. En hier maakt de Bijbel een levendig en scherp contrast tussen Ruth en Orpha, die een oprechte uitdrukking van liefde, van verdriet, van medeleven en zelfs een gebedje van goede wensen. Hoe diep en echt als de emoties van Orpha ook waren, zij bleven slechts, in de impotente toestand van opinie, een niet deelnemen, een niet fysieke betrokkenheid, een scheiding van fysiek contact met Naomi. Maximaal kunnen we zeggen dat er misschien een immaterieel geestelijk contact overbleef, als een onvervuld potentieel, als het zelfs dat is.

Maar met krachtige contrasterende tonen verteld de Bijbel ons: "Maar Ruth klemde zich aan haar vast". In het originele Hebreeuws wordt ons verteld, *Aval Ruth Davka Eleha* – "Maar Ruth plakte zich aan haar". In tegenstelling zien we in Ruth niet een onvervulde emotioneel, geestelijk potentieel, maar een emotie die zichzelf vertaald heeft in een beslissing om te handelen, die zijn hoogtepunt bereikt in een fysieke daad. Anders dan een scheiding van fysiek contact, zoals het geval was bij Orpha, worden we hier geconfronteerd met een krachtige, fysieke daad, die, in zijn vervulde mogelijkheden, meer uitdrukt dan welke woorden dan ook kunnen bewerkstelligen.

De reactie van een diepbedroefde en een verbaasde Naomi is om zich op iedere mogelijke manier te bevrijden van deze ongewilde last, de schande om in haar land terug te komen zonder een gezin, zonder erfgenaam, met alleen een heidens meisje, die geen rechten heeft in het Land Israël en die werkelijk niet begeerd is door zowel Naomi en haar volk, een volk, van welk de G-d gegeven wet specifiek haar verbiedt gemengde huwelijken te hebben in de gemeenschap van Israël.

En kan Ruth vanuit haar standpunt gevuld worden met de opvolgijking van Messiaanse geestvervoering? Ziet zij wat Naomi verzuimt te zien? In de scherpste termen wordt ons duidelijk gemaakt, dat de visie van Ruth niet slechts boven het zien van een vrouw uitgaat, oud en gebroken in lichaam en ziel. Ze ziet alleen een G-d die kennelijk de echtgenoot en de twee kinderen van de oude vrouw heeft neergeslagen in de dood, Ruth's echtgenoot en haar zwager, die allebei voortijdig de

dood vonden door de hand van de G-d van dit vreemde volk. De omvang van Ruth's visie voor de toekomst, als ook haar verwachtingen, worden voor ons aangeduid door haar woorden, die verklaren, dat ze niet een bestemming van toekomstige glorie en vervulling verwacht, maar de pijn van dood en om begraven te worden naast haar schoonmoeder, waarvan zij verwacht dat ze ook snel aan haar eind zal komen.

We kunnen slechts in verwondering staan, en misschien zonder het volledig te begrijpen, als we de keuze van dit jonge meisje zien om haar familiale omgeving te verlaten, haar familie en vrienden, haar huidige omgeving, en dit alles te verruilen voor een oude verbitterde schoonmoeder, die uiterlijk uitdrukking geeft aan haar ontgoocheling met haar leven, haar G-d, haar bestemming, en die duidelijk haar onwilligheid verklaard, haar schoondochter te accepteren of verantwoordelijkheid te nemen voor haar toekomst. Ook kan Ruth gerechtvaardigd vrezen, dat ze mogelijk vijandige mensen zou kunnen tegenkomen, die haar zelfs de schuld zouden kunnen geven van de rampspoeden van het gezin Elimelech. Zeer stellig, zal ze zich begeven in een vreemde omgeving, onder een volk wier manieren vreemd voor haar zijn, zelfs haar de tien jaar van gemeenzaamheid te verlenen, die ontegenzeggelijk was verdiend door het getrouwd te zijn geweest met een Joodse familie, wiens studie van de Thora en wiens hebbelikheden en gewoontes zelfs in de Diaspora gepraktiseerd zou zijn geweest. De totale optelling van haar ervaring zou maximaal een onzekere en op zijn slechtst een zwarte toekomst hebben beloofd, - vrijwel zeker niet een Messiaanse hoop of verwachting.

Maar in dit meest te vrezen tijdsmoment, het super belangrijke goddelijke moment, een moment niet gevuld met de champagne van vreugdevolle belofte, maar meer met de bittere gal van wanhoop, dat Ruth, behoorlijk letterlijk, actief en vrijwillig zich aan Naomi en, door Naomi, aan haar volk en aan haar G-d, tot slaaf maakt en in precies die volgorde. Een één op één relatie is gesmeed tussen Jood en heiden.

Vanaf dat moment, was de enige instructie van Naomi aan Ruth, die niet door Ruth opgevolgd was, was de instructie voor Ruth om terug te keren naar haar eigen volk. Het was deze één op één relatie gevormd in de overgave van het jonge leven en de toekomst van dit heidense meisje aan een oude Joodse vrouw en haar bestemming, het in alle zaken ondergeschikt maken van haar wil door Ruth, in de richting van Naomi, haar Joodse gids, bracht uiteindelijk de Messias in de wereld.

Het is gepast te vragen: Wat had Ruth het volk van Israel te bieden door terug te keren met Naomi naar het land van Israël? En het antwoord is: Zij had alleen zichzelf te geven, haar liefde, haar affectie, haar troost, haar leven aan een oude Joodse vrouw met een gebroken hart, wiens echtgenoot en zonen weg waren en achterbleven begraven in het land Moab. Voor Ruth, iedere gedachte aan liefde, huwelijk, kinderen, een normale gelukkige toekomst, werd secundair gemaakt en ondergeschikt aan haar toewijding en volledige verbintenis aan Naomi, haar schoonmoeder. Nergens worden we verteld dat Ruth zelfs probeerde Naomi een valse bemoediging te geven. Haar gave aan Naomi was haar altijd aanwezige gezelschap en haar trouw aan Naomi. En Ruth gaf zichzelf, vol actieve fysieke deelname, en de G-d van Israël deed de rest door Naomi en Boaz, Ruth's echtgenoot in het Land Israël. Zonder dit simpele verhaal, is er geen Messias. Zonder Ruth's pure nederigheid en nederige geest – dit heiden meisje had niets anders te geven – zou de wereld niet het verzoenend offer ontvangen hebben van Yeshua Messias.

Aan de heiden, die vandaag vraagt, wat heb ik, dat ik kan geven, antwoord ik dat het antwoord ligt op de brug, die hij of zij alleen kan ontdekken tussen het verhaal van Ruth en de vraag. De één op één relatie, die de heiden in nederigheid verbindt om geleid te worden in zijn of haar bestemming door onze Joodse gids: dit zal, zoals het de eerste verschijning van de Messias gebracht heeft, evenzo, zijn wederkomst bewerkstelligen.

Hoofdstuk 2

EEN TWEEDUIZEND JAAR OUDE VERGISSING

Een gejammer in een stormwind is alles wat het is. Ik probeer uit te leggen waarom ik door moet gaan om hoofdstuk aan onbetekenend hoofdstuk toe te voegen. En wat het ergste is, ik kan mezelf geen bevredigende reden geven voor deze kwellende verhandeling, nog minder aan die Joodse vrienden en geliefden, die er bij mij op aandringen te stoppen voor het te laat is. Voor *wat* te laat is, vraag ik. En dan zeggen ze voorzichtig: voordat je een eindproduct presenteert dat alleen maar net zo verkeerd begrepen en uitgelegd wordt, misbruikt, verkeerd verwezen, en misleidend is als de prachtig gepresenteerde en afschuwelijk misbruikte gouden Talmudische verhandelingen van Shaul van Tarsis, een Jood wiens verhandelingen over de Thora en messianisme alleen werkelijk kan worden gewaardeerd en zelfs begrepen door een andere Joodse geest. En zo ben ik steeds weer gewaarschuwd om mijn pen neer te leggen, om de geïnvesteerde uren te wijden aan wat nuttiger pogingen, dan in iets wat het schallen van de laatste bazuin kan en zou moeten zijn, en in werkelijkheid, meer dan aannemelijk, een volgende Holocaust zou veroorzaken, die eindigt in rivieren Joods bloed, gesopt in oud brood, dat men in de goten laat rotten, of zich vermengend met de doopstank van de rioleringen van Amerika. “Stop”, schreeuwen ze en ze menen dat met iedere vezel van hun lichaam en iedere herinnering van hun ziel. “Stop, want om je mond te openen ter wille van verlossing heeft alleen maar geleid tot dood, verderf, rampspoed en het eeuwige offeren van het Joodse volk”.

“Is het een soort Joodse ziekte, die jou en heel Israël infecteert, een soort diarree uit je mond? Snij je tong af, en je reikt naar een pen. Hak je handen af en je ogen ontsteken de wereld. Houd stil. Weet wanneer het genoeg is”.

Na tweeduizend jaar geschiedenis, ben ik zeker nog niet zover om toe te geven dat de apostel naar de heidenen, gefaald en miserabel gefaald heeft, dat alle waarschuwingen vooraf en alle voorspellingen van zijn Joodse ziel bewezen dodelijk accuraat te zijn? In zijn miserabele moment van kristal helder vooruitzien en zielverscheurende pijn, schreeuwde hij, “Het goede dat ik wil doen, doe ik niet, en dat wat ik niet wil doen, doe ik”. Een doordringende kijk in de slijmput gevuld met een waarde van tweeduizend jaar van verscheurd Joods babyvlees, dat rot met bedervende moedermelk, dat sijpelt uit de onzichtbare lichamen van gestikte en verschroeide Joodse moeders. En Shaul van Tarsis gilt in kwellende schuld, aan het einde wetend, dat hij gefaald heeft. Het “erfenis Christendom” zou een verbijsterende wereld achterlaten, zou zijn eeuwigdurende, onverwelkelijke, met littekens bedekte indruk hebben gemaakt op de broeders van zijn Messias, op het volk wiens bestemming Hem ter wereld heeft gebracht, en op het volk wiens bestemming alleen zijn terugkeer zal bewerkstelligen.

Als eeuw na gouden eeuw van Christelijke geschiedenis zich op het mensdom vastbindt, zijn levenskracht wegzuigend, zijn ziel, zijn menselijkheid, de wereldbol verwoestend in bloedbad na bloedbad, het hoofddoel van zijn stompzinnige toorn was steeds het zaad dat het uitgebroed had. Men slaat de bladzijden om van de geschiedenis van de laatste twee millennia, door de restanten te versnipperen van half verteerde Joden uit de tanden van de leeuw, of door hun slappe vorm te pellen van roestige spijkers, ingebed in rottende kruizen op een duizend Golgotha's. Door de ontbindende, opgezwollen lichamen van talloze gespietste Joodse slachtoffers in massagraven te zwiepen – allen hun verschrikkelijke profetische verplichting vervullend – door de hand van kruisvaarderbeulen, voorvechters, een en allen voor een gek geworden messias, de legers van de vervloekten in een waanzin om het volk volledig en geheel te vernietigen, wiens bestemming alleen zou beloven de wederom verschijning van die oneindig tedere en vergevende ziel voort te brengen, nu uitgeroepen tot de aanvoerder van het decimeren van zijn volk.

Probeer de ziekte te ontsnappen, de walging, het braaksel van één eeuw, door te springen naar de volgende, en zien dat we staan in vrees voor geestverschijning van de koning van de New Age: Torquemada. Door hem als eerste werd het idee populair dat de Joden ideale brandstof zijn. Ze branden goed. Net zoals de wereld een nieuw licht ontdekt hebben: Joden verbranden is goedkoper dan olie te verbranden. En er gemakkelijker aan te komen. En in de pracht en praal van de Spaanse

hofhouding, werden honderdduizenden Joden samengesmolten tot één enkele reusachtige kaars, aangestoken om de wereld te verlichten, en dat omdat zij de genade van de messias van deze oprechte en toegewijde doodsdiscipelen niet echt schenen te waarderen of te accepteren.

“Maar je overdrijft echt” kan er beschuldigd worden. “Jullie Joden hebben altijd de neiging om enkele geïsoleerde historische zeldzaamheden extra te overdrijven en het te vervormen tot afschuwelijke proporties om het extra te benadrukken. Er waren er waren echt wel perioden van verademing tussen deze afzonderlijke en op zich staande gebeurtenissen”. En zeer zeker waren die er. Periodes van genade, zoals pogroms, boosaardige lasterpraatjes, bespottings, onderdrukking, kwezelarij, moordpartijen uit onwetendheid, plaagzucht en zuivere, goede schone sport. Als er geen intelligente, wetenschappelijk antwoord gevonden kon worden voor de zwarte pest, dan hadden de Joden het natuurlijk veroorzaakt. Iedere absurde gril van met noodlot, variërend van politiek, financiën, geologische veranderingen, unieke weersomstandigheden tot ongewone menstruatie cyclussen, konden heel behoorlijk, direct getraceerd worden en verweten worden aan de Jood. Welke kwaal de maatschappij bedreigde op ieder gegeven moment kon zonder twijfel bewezen worden voort te komen van de altijd aanwezige handvol Joden opeengehoopt in hun getto kelders, synagogen, of religieuze scholen, hun demonische plannen smedend op de nietsvermoedende onschuldige Christelijke massa's. Vandaag niet meer? Kapitalisten kunnen aan alle geïnteresseerde partijen aantonen dat de “Joodse communistische samenzwering” tot stand gebracht is om de wereld over te nemen en te controleren. Echter, de Communisten weerleggen dit met: “De Zionistische Imperialistische Kapitalistische Samenzwering staat klaar om de halsslagader van de werkers van de wereld een slag toe te brengen, om zo een wereldmonopolie te scheppen”.

Noch kan ieder zinnig mens vandaag ontkennen, dat de Holocaust zelf, de zielloze, waanzinnige, methodische, zinloze slachting van zes miljoen Joodse mannen, vrouwen en kinderen, de vrucht is van het giftige gezwel, genoemd het “mysterie van onrechtvaardigheid” die de gekwelde ziel van Shaul van Tarsis, de Joodse stem naar de heidenen, zag met zo'n afkeer in de waarschuwendende vooruitblik van een verkeerd gericht heidens messianisme, dat binnenkort de wereld als de elfde plaag zou binnengaan, genoemd Christendom.

Werkelijk, vaker wel dan niet voel ik de ziel van Shaul de Jood, die zichzelf in mijn eigen lichaam perst, het over neemt, zich wederrechtelijk mijn vocale snaren, mijn hand, mijn gedachten toe-eigenend, alleen om weer zijn berouw te snikken en te mompelen, “Heidenen, door jullie mededogen zou mijn volk mededogen moeten verkrijgen. Waarom hebben jullie mijn volk gedood? Ik zou beter gezwegen kunnen hebben, dat de Schepper, geprezen zij Zijn Naam, mijn tong zou hebben afgesneden in een Romeinse kerker, mijn handen verlamd zou hebben, om te voorkomen dat een woord de kloof zou overbruggen van hoofd tot perkament, om me te hebben vervloekt van iedere kennis van de zoetheid van de Messias; het zou beter zijn geweest in mijn jeugd te zijn omgekomen, dan om het verspillen van Joods bloed teweeg gebracht te hebben in het huis van de knekelkerk”. Een levenslange vriend van me, een heiden, die zijn jeugd, zijn land, zijn volk, zijn ouders, zijn vrienden opgegeven heeft, om zijn hele actieve leven toe te wijden om Israël te bouwen in het land zelf in ieder mogelijk facet van zijn leven, altijd actief, maar altijd voorzichtig om eerder ondersteunend te blijven, dan een Superjood te worden, altijd zich laten leiden door de Jood waaraan hij zich levenslang verbonden heeft, en zo de bestemming van de Jood als de zijne makend – mijn goede vriend werd eens uitgedaagd door een fundamentalistische missionaris, die hem vroeg, “Vertel me, wat zegt het Nieuwe Testament jou”? Zijn korte scherpe antwoord was: “Het vertelt me om uit te gaan en snel een Jood te vinden om zijn boodschap uit te leggen”.

Denk daar even over na. Kijk of dat niet precies is, wat de boodschap van zowel het Oude als het Nieuwe Testament de heidense luisteraar voorschrijft te doen.

Aldus, ik ga door met schrijven, een leraar wiens studenten de handen voor de oren slaan. Een Jood, die weet dat tenslotte tien heidenen de slip van mijn kleed zullen grijpen en het tot repen scheuren voordat ze die in iedere opening van mijn lichaam stoppen.

Maar dat is aan het einde en dit is slechts het begin. Waar is de vergissing ontsproten en ging ze door te groeien, zich vermenigvuldigend over een periode van twee millennia in een omvangrijke afzichtelijke mutatie van wat de bedoeling was. Reis met me, als u wilt, op een zeer unieke El-Al vlucht – non-stop van ergens in de westerse wereld, naar het Land Israël. Wel zeker, dat is niet zo uniek, toch? Dat is het als je bedenkt dat deze speciale charter vlucht niet alleen de ruimte overbruggt tussen twee punten, maar ook de tijd. Zie je, we zijn geland in het Land Israël van 2000 jaar geleden.

Nauwelijks is onze prachtige zilverkleurige Boeing 747 tot rust gekomen, als we een licht schommelen gewaar worden, een zwaaien als de scherpe stabiliteit van onze moderne tovenarij begint te smelten, geleidelijk zijn vaste vorm te verliezen, vloeibaar te worden in zijn textuur en onbepaald in structuur. In een kort moment van uiterste verwarring, is het luchtschip niet langer om ons heen, en we zien dat we onze luxe leunstoelen van schuimkussens omgeruild hebben voor het sobere jute, in overeenstemming met het schommelen van de rug van onze ezel.

Onze bedoeling was het slingerende pad te volgen, door de onstuimige subtropische geuren van de sinaasappelplantages, die de kustvlaktes zalig prijzen, en om ons op een route naar het oosten te zetten, steeds maar naar boven tot we onze aliyah af hebben, ons opgaan naar Jeruzalem. Zo nu en dan slingert ons ezelspad zich langs een oneerbiedige gewelddaad, dat de kalmte en de zoetheid van de Goddelijke Aanwezigheid uitwist. Onze oren zijn aangevallen door grof geschreeuw, keelbevelen, metalen gerammel afkomstig van Romeinse militaire garnizoenen, die hier en daar langs ons pad gelegerd zijn. Plotseling werden we gewaar dat zelfs het landschap weigerde zich te schikken tot zijn inheemse schoonheid. Vanuit de heerlijke schaduw van sinaasappel en vijgenbomen komen we nu uit in een dorre uitgestrektheid; geen struiken, geen bomen, geen schaduw. We voelen de genadeloos hete zon ons verzengen, en we worden herinnerd aan onze dorst, de noodzaak om te drinken, onmiddellijk en eindeloos. Het gras is onkruid geworden, en zelfs het onkruid is verminderd totdat er alleen maar heet, zonreflecterend zand onder ons is overgebleven. Het raakte ons in een verbazingwekkend explosief moment dat de bomen en de stralende tropische gewassen niet waren weggesneden door mensenhanden. Het was op de een of andere wonderbaarlijke manier opgehouden te groeien onder en te midden van een vijandig element: binnendringers en plundersaars van de wijngaard van de Almachtige. Ik werd herinnerd aan een identieke omschrijving van Mark Twain, op een reis, erg lijkend op die van ons, in het jaar 1867 nadat het Heilige Land door heidense binnenvallende legers voor bijna 2000 jaar onder de voet gelopen was. In *The Innocents Abroad* schrijft hij: "Hoe verder we gingen, hoe heter de zon werd en hoe rotsachtiger en kaler, weezinwekkend en akeliger het landschap werd. Er was nauwelijks ergens een boom of een struik. Zelfs de olijf en de cactus, deze hechte vrienden van een waardeloze grond, hadden het land vrijwel verlaten. Er bestaat geen landschap, dat voor het oog vervelender is, dan die je omgeven bij het naderen van Jeruzalem".

Nauwelijks honderd jaar geleden wekte het Land Israël weezin in de ogen van Mark Twain. Maar al 2000 jaar, voor Joodse ogen en Joodse harten, hebben we alleen gezien hoe het ooit was en hoe het eens weer zal zijn, als we weerkeren tot liefde en om ons land te bewerken. We zijn altijd het volk van het verleden geweest en het volk van de toekomst. Nooit zijn we tevreden geweest met het heden. We zijn een volk geweest dat altijd heeft doorgedrukt om onze G-dgegeven bestemming te vervullen, gebaseerd op ons G-dgegeven verleden. Hierin zijn we rijkelijk bijgestaan door de landen van de wereld, die ons er altijd aan herinnerd hebben, dat wij inderdaad nu niet, nooit niet en nooit zullen passen in hun tijdperk. En daar hebben ze gelijk in.

Maar op dit moment gaat ons ezelspad weg van het Romeinse kamp en wederom worden we overspoeld door ontelbare bloesems van Eden, zachte briesjes en overhangende palmen en pijnbomen die de handen ineenslaan boven ons pad, noord en zuid tot één geheel vormend in eeuwige harmonie. De ideale stopplaats. In de lekkere koelte dronken we het sap van unieke sinaasappels, het product van de Schepper zelf, geprezen zij Zijn Naam. We namen de gelegenheid om onze sterkte te herwinnen, de hemelse zoetheid van vijgen en dadels met ons sap mengend. Een gevoel van vrede scheen onze zielen in beslag te nemen en we werden gevuld met liefde voor elkaar, voor het land, voor zijn volk en voor zijn G-d.

Overstelt met een plotselinge dwang, baande we onze weg door een wirwar van bloemrijk gebladerte naar een open plek, net rechts van ons pad. In de schaduw van een plaats van oude olijfbomen, vol met vruchten, gluurde een getoogde ingang van een klein gebouwtje, duidelijk geconstrueerd met wat ik direct herken als Jeruzalem steen. Zijn kleur tartte iedere omschrijving. Het straalde een warmte uit, een zachtheid, een zekerheid, een veiligheid, maar niet een specifieke kleur. Zijn kleur was eerder een gevoel dan een tint. En toen vulde een figuur langzaam de beschaduwde poort naar de synagoge. Hij legt de vingers van zijn hand op zijn lippen, zachtjes zijn vingertoppen kussend, uitreikend om de *mezuzah*, die op het deurkozijn is bevestigd, aan te raken. Hij kwam uit de synagoge naar de open ruimte waar we hem opwachttten. Hij was oud, zijn baard wit en vol, maar noch lang noch ruig. Als jongeman had hij duidelijk zwart haar gehad, met stevige krullen. Tijd had

zijn krullen losser gemaakt tot een zachte glooiend resultaat, en intensiverden de indringende glinstering van zijn ogen, een vleugje scherts op een rijke amandelvormige achtergrond van sterkte, en zelfs een beetje uitdaging. Hij scheen ons beet te nemen met feeërieke blikken en knikken, en, uiteindelijk, zijn *Kippah* rechtzettend op zijn sneeuwachtige hoofd, goedkeuring uitdrukkelijk met een onverwachte weerklinkende bariton. *Shalom aleichem* – “vrede zij u”.

“Rabbi, kunt u ons vertellen waar we zijn”? vroeg ik.

“Een vraag gesteld aan onze vader Abraham door *Adonai HaShem, Yitbarach Shmo*, vierduizend jaar geleden. Mag mijn antwoord u meer vertroosten dan de zijne. U bent zojuist een plaats gepasseerd genaamd Bet Shemesh, en u bent op weg naar Jeruzalem”.

“Dank u, Rabbi. We zullen doorgaan tot het donker is, als we verzekerd mogen zijn van een plaats om vannacht te rusten, verder op de weg”.

“U kunt diverse ideale plaatsen vinden, of je kunt me toestaan een *mitzva* te vervullen om je de gastvrijheid van mijn huis voor de nacht aan te bieden. Als je niet bijzonder gehaast bent, kan ik je misschien van informatie voorzien, waarmee u uw voordeel kunt doen op je reis.”

“Rabbi, mijn student en ik willen op geen enkele manier onszelf opdringen aan u. Uw royale gebaar verwarmt onze ziel, maar we zijn een last...”

“Net zo’n last als de drie goddelijke boodschappers van Abraham. Kom nu, laten we ophouden spelletjes te spelen. Misschien zijn jullie echt boodschappers van de Heilige Israëls, gezegend zij Hij. In ieder geval, kan ik me niet veroorloven aan te nemen dat jullie het niet zijn. Dus, je ziet, dat ik niet gemotiveerd word door goedgunstigheid, maar door de vrees om door onwetendheid of onbedachtzaamheid een bezoek van *Eliahu Hanevi*, Elia onze profeet te missen”.

“Inderdaad, Rabbi, zelfs zoals Eliahu voor zijn bezoek van de ene leefomgeving naar de andere moest overgaan, zo zijn wij de kloof van de tijd overgestoken. In waarheid, Rabbi, hebben mijn student en ik een kloof van bijna twee duizend jaar overspannen die ons dit bezoek toestond. Dus u bent het, geëerde Rabbi, die ik moet zien als een goddelijke boodschapper voor ons”.

“Wat je zegt tart mijn begrip, maar ik heb de wet van inverse ratio ontdekt: Hoe groter het aantal jaar, hoe groter de toename van wijsheid en de verkleining van begrip. Alleen de Messias is in staat om op één moment de zeven geesten te bezitten: *Hashem, Hachma, Binah, Etzah, Gavurah, Da-at, Yirat Hashem*: De Naam, Wijsheid, Begrip, Raad, Macht, Kennis en Vreze van de Almachtige”.

“We zijn precies gekomen om te onderzoeken over de Messias, Rabbi”.

“Dan is het voor elkaar, ik zal mijn rijdier zadelen en jullie zullen mij volgen naar mijn huis”.

Binnen het uur hadden wij drieën door talrijke secundaire paden gewalkt, onze weg banend door weelderige bomengroepjes, die barstten met diep paarse dadels, vijgen, olijven, amandelen, pecannoten en bijzonder mooie terrasvormige wijngaarden, die enorme paarse druiven in reusachtige trossen droegen, bijna te zwaar om door hun dunne stammen gedragen te worden. En zonder waarschuwing waren we opeens in de kleine met fruit overladen binnenplaats, die het heiligdom aankondigde van Rabbi Giora Ben Zvi.

Voor dat de zon onderging waren we comfortabel neergestreken in de bescheiden woonkamer van de rabbi, waar we overvloedig bediend werden door zijn dochter, Rachelle, diverse geiten- en schapenkazen, gezouten vis, vers gebakken honingkoeken, en zoete wijn, zonder twijfel vroegtijdig uit de opslagruimte gehaald, want de Sabbat was nog twee dagen verwijderd. Toen het onmogelijk was geworden nog een hapje te eten, zegende Rabbi Ben Zvi de beëindiging van de maaltijd, terwijl hij de zegen voor speciale gelegenheden eraan toevoegde, *Shyehachianu, V’keyamanu, V’higianu la-z’man hazeh*. Gezegend zijt Gij, o Heer onze G-d, Koning van het heelal, die ons toegestaan heeft te leven, die ons voedsel geeft, en die ons gebracht heeft tot dit speciale tijdstip.”

Met onmiskenbare autoriteit, stond de rabbi op, zwaaide zijn armen in een duidelijke opwaartse boog, handpalmen hemelwaarts, aangevend dat de tijd was aangebroken om de tafel te verlaten, om terug te trekken naar de *mirpeset* die uitkeek over de binnenplaats, die nu in de schaduw van de nacht lag, maar nog meer de lentegeur van citroen en kamperfoelie afgevend die de veranda en binnenkamers vulden.

“Rabbotai, wat wilt u weten? Ik zal mijn best doen om openhartig en eerlijk te antwoorden.”

“Rabbi”, begon ik, me nestelend in mijn rieten stoel voor wat ik zeker voelde een intense dialoog te worden, “zoals ik u bij de synagoge heb genoemd, we zijn door de Schepper, gezegend zij zijn naam, het privilege veroorloofd, een grote tijdspanne en ruimte te overbruggen om voor u te

komen in deze tijd. Mijn eerste verwarring komt boven, omdat ik niet weet het jaar, waarin ik voor u zit. Ik kan u vertellen dat wij vertrokken zijn uit het Hebreeuwse jaar *Heh Tashlach*, of 5738. Wat is het jaar waarin we nu leven?"

Ik kon een buitengewone beroering zien, die groeide in Rabbi Giora Ben Zvi, voordat hij antwoordde. Hij frommelde aan de franje van zijn *tzitzit*, de delicate linnen strengen, die de 613 positieve en negatieve geboden van de Torah voorstelden, de eeuwige wet van de G-d van Israël. Zijn ogen lieten een diepe melancholie zien als hij sprak.

"Zoals je weet, is het onze Joodse gewoonte om een vraag te antwoorden met een andere vraag. Voor dat ik u het huidige jaar vertel volgens onze Hebreeuwse kalender, vertel me alstublieft" en hier daalde zijn stem in volume, zijn normale sterke, zware tonen werden nu zacht en licht trillend: "Was de Beloofde al verschenen in of voor het jaar dat je vertrok?"

Ik kon zijn bezorgdheid voelen, zijn tastbare smart, een trillend verwachten, gevuld met duizenden jaren van offers en dienstbaarheid en hoop. Niet zijn woorden, maar zijn ziel, die deze vraag uitgoot van de bodemloze bronnen van zijn nu brekende ogen, maakte dat ik niet wilde antwoorden.

Ik voelde dat er zich een stevige knoop in mijn borst vormde, een brok in mijn keel, die dreigde mijn antwoord te verstikken, die de woorden in een diepe snik smoorde. "Nog niet, mijnheer, nog niet".

Het moment van stilte die de vraag en antwoord volgde, werd eeuwigheden, eeuwen rolden voor Rabbi Giora's ogen, en ik werd gegrepen door de vloedgolf van emotie. Mijn ziel verliet mijn hulpeloze lichaam en verhief zich, samen met die van Rabbi Giora, door de volledige uitgestrektheid van tijdloosheid, van eeuwigheid. Het werd bij tijden onmogelijk te onderscheiden of we onze zielen niet verwisseld hadden. Ik werd hem, hij was ik. Een reis zonder eind, gebieden, die zelfs in dromen verboden zijn binnen te gaan.

Een vraag vulde de lucht, maar ik kon er niet zeker van zijn of hij hem sprak of ik, meer een eis dan een vraag: "Hoe lang, O mijn G-d, Mijn Heer, hoe lang?"

Zonder zijn ogen van de mijne te nemen, zei hij zacht, verdrietig: "We zijn in het jaar GeTaTal"

Ik was overmand met verbazing toen zijn woorden stonden tot werkelijkheid in mijn gedachten; *gimmel, tav, tav, lamed*. Het Hebreeuwse jaar 3830, of ongeveer veertig jaar na de tijd dat Rabbi Yeshua, Messias genaamd, liep, sprak, at, dronk, genas, zegende, en een verbond vestigde, een eeuwige onvoorwaardelijke belofte voor Zijn volk Israël, om de tabernakel van David te herbouwen, Zijn troon op te richten, Zijn koninkrijk te vestigen waarover *Mashiach Ben David* zal regeren, de Messias de zoon van David, voor altoos en immer.

Rav Simha, waarom bent u tot mij gekomen?. Na het horen van uw antwoord, twijfel ik aan mijn eigen naam, mijn identiteit, mijn gezond verstand, mijn reden van verstaan. Hoe kan ik je helpen als jouw antwoord zelfs mijn ziel van mij genomen heeft? Ik had een flauw vermoeden van wat het zou zijn, maar hoe kon ik vermoeden tweeduizend jaar..." Een gedempte zucht van verdriet, wanhoop.

"Rabbi, vergeef me. Mijn student en ik zijn niet gekomen om uw vriendelijkheid te vergelden met een vloek. Het doel van onze reis is om een tragische vergissing recht te zetten, als het niet in uw tijdperk is, dan tenminste in het mijne. Een vergissing van zo'n grootte, dat hij de hele wereld omspoeld heeft, alle landen, en in de draaikolk van deze wervelwind van de Wetteloze is ons volk gevangen geweest. Rabbi, nog u nog ik kan teniet doen wat er is gebeurd, maar ik ben tot u gekomen met mijn student, die in feite niet uit ons volk is, maar iemand uit de naties, die onze onderdrukkers zijn geweest. We zijn gekomen om een volgende Holocaust trachten te voorkomen. Rabbi, in mijn jaar, 5738 op onze Joodse Kalender, is ons volk teruggebracht naar ons Heilige Land gedurende ongeveer honderd jaar. We zijn volk onder eigen bestuur voor dertig jaar. Onze Heilige Stad Jeruzalem, is volledig aan ons teruggeven, net zo als veel van onze grenzen, aan ons beloofd in de Heilige Torah. Echter, we worden aan alle kanten bedreigd, niet alleen door de zonen van Edom en van Ishmael, maar ook door bijna alle naties van de wereld, verenigd in een organisatie, die spreekt met eensluidende stem over maar één onderwerp, de vernietiging van ons land en ons volk, net zo als Rome, vandaag nu ik met u zit, tot ons spreekt. Rabbi, alles wat we hoopten te zien, zoals voorspeld door onze profeten, is uiteindelijk gebeurd in mijn tijd – alles, echter, met de enkele uitzondering van het verschijnen van de Messias. We weten dat er geschreven is dat Hij uit Sion zal komen om ons te bevrijden, en wachten echt dagelijks op Zijn komst; we zijn gevuld met hoop en

verwachting, een gevoel van nadering, dat de tijd eindelijk aanbreekt. Zoals u weet, leert onze Talmud ons dat de wereld zesduizend jaar zal bestaan, en de zevende duizend overgegeven is aan de regering van de Messias, als alle vergissingen van de mens genezen zullen worden, en verbeterd, wanneer we terug zullen keren naar onze Edense staat van schepping. In mijn tijd staan we in de laatste momenten waarin deze zesduizend jaar vol zullen zijn. De eeuw van de Messias staat werkelijk klaar om op te springen, zoals het morgenlicht op ons doorbreekt over de bergen van Moab en Edom.”

“Rav Simha, uw woorden beginnen wat van het gewicht op te tillen van de sluier van pure duisternis, die mijn ziel omhult. Die tijdloze hoop begint weer in mijn geest te kruipen. Nieuw bloed, nieuw licht. Ik kan niet vaststellen, of ik de grote dwaas ben, die getwijfeld heeft of weer eens een hoop gegrepen heb, zo ondefinieerbaar, soms zo ver weg.” En, werkelijk, de originele glinstering begon in zijn ogen terug te keren toen hij doorging te spreken. “Nu, deze vergissing waarover u spreekt, wat is het? Hoe kan ik je helpen het te verbeteren?”

“Rabbi, als we open met elkaar spreken, moet ik iets vertrouwelijks met u delen, voor ik verder ga. Het zou kunnen zijn, dat, nadat ik u mijn diepste roerselen heb geopenbaard, u niet langer wenst door te gaan met onze discussie, of om u überhaupt met ons te willen bemoeien. Het is zeker niet mijn wens om u op welke manier dan ook te misleiden”.

“Ga alstublieft verder” drong de rabbi aan” ik denk dat u wel zult zien, dat ik niet zo snel beledigd ben. Feitelijk vraag ik me af of mijn drempel van persoonlijk lijden niet zo versterkt is geworden, dat hij me vaak ongevoelig laat voor zelfs grove aanvallen tegen leven, lichaam en ziel. Ik betrap mezelf erop te mijmeren over of ik al tot mijn vaders vergaderd was, maar dat mijn lichaam eenvoudig vergeten was om met bewegen te stoppen.”

Dus gestimuleerd door de schittering in zijn ogen en de zweem van een glimlach, die ontsnapte van de witte verbindingsslijn van baard en snor, ging ik door: “U moet weten, mijnheer, dat ik onder het handjevol Joden ben in mijn eeuw, ons totale natie is op zich een zielig restje, wiens Messiaanse hoop zich verbindt aan Rabbi Yeshua van onze eeuw. We worden geweldig verkeerd begrepen, en in sommige kringen wordt het gevoeld dat we zelfs verraders zijn naar onze mensen en naar onze natie. Niets kan verder van de waarheid zijn. Mijn liefde voor Israël gaat de liefde voor mijn eigen lichaam en al mijn geslachten te boven. Mijn gezin behoort inderdaad tot die paar Joden, slechts drie miljoen in totaal, die teruggekeerd zijn van de vleespotten van de heidense wereld om ons land op te bouwen. Mijn Rabbi, mijnheer, ik kan u alleen maar in de hoop van de Rechtvaardige Verlosser, zeggen, dat onze Heilige Torah een lamp voor mijn voeten is. Ik verheug me in de Wet van onze G-d, en mijn enige doel en bestemming in mijn leven is om gebruikt te worden door de Rots van Israël om de dag van Verlossing naderbij te brengen. En nu, als u dat wilt...”

Rabbi Giora zei met een zachte stem, bijna een fluistering, “Dus we hebben verdragen”. “Rabbi, bedoelt u...”

Rav Simha, we zijn overeengekomen openlijk over alle dingen te spreken. Zoals ik u eerst verteld heb, kan ik me niet veroorloven aan te nemen dat u niet een visitatie bent van *Eliahu Hanavi*. Als ik deze mogelijkheid slechts flauwtjes overwogen had bij onze eerste ontmoeting buiten mijn synagoge, dan ben ik nu des te nieuwsgieriger of dat nu precies het geval is. Het is vandaag misschien niet minder onverantwoordelijk om openlijk over Rabbi Yeshua te spreken dan in uw tijd, maar ik zou gissen om compleet andere redenen. Ja, ik tel mijzelf met Rabbi Hillel, Rabbi Gamaliel, en anderen, die misschien er de voorkeur aan geven dat ik hun namen niet noem, als één van hen die ervan overtuigd zijn dat Rabbi Yeshua inderdaad de lang verwachte Redding van Israël was. Ik heb ook goede redenen daarvan overtuigd te zijn.

Ongeveer veertig jaar geleden, was ik er zeker van dat Hij één van de vele zogenaamde messiasen, revolutionairen en extremisten was. In feite, bracht ik uren door per week, discussiërend met een vriend uit mijn jeugd – nee, meer dan een vriend, we waren inniger dan broers – en bespraken het effect van Rabbi Yeshua op de gemeenschap van Israël. In principe betrof onze interesse niet messiaanse claims, maar meer of Hij een politiek gevaar was voor de Natie van Israël. We hebben tenslotte, gedurende twee generaties geleefd onder de hak van Rome, en het laatste wat iedereen wilde was zich de toorn van Rome op de hals halen. Dit zou alleen maar meer en grotere onderdrukking van al onze bewegingen hebben betekend. Het heeft geresulteerd in militaire razzia's op hulpeloze burgers, doden bij duizenden, hetzij door het zwaard of door hun vervloekte twee armige boom. Iemand aan te moedigen, die deze precaire *Modus Vivendi* bedreigde, was suïcidaal, of

erger genocidaal. Letterlijk stond het leven en voortbestaan van onze natie op het spel.

“Toen gebeurde er iets wat mijn hele opvatting wijzigde – nee, het veranderde mijn hele leven, mijn ziel. Mijn vriend, Elazar, nooit sterk, fysiek niet iemand die we een *gibbor* (held) zouden noemen, altijd ziekelijk, liep plotseling een brandende koorts op. Hij en zijn familie waren persoonlijk innig met Rabbi Yeshua, dus stuurden de twee zusters van Elazar onmiddellijk iemand naar de rabbi. Maar de rabbi werd vertraagd in zijn komst en Elazar stierf. Op de dag van zijn teraardebestelling was mijn verdriet onbedwingbaar. Waarom verbergt onze genadige G-d zijn wil voor ons? Waarom maakt Hij het zo moeilijk voor ons Hem te begrijpen? Geloof met gebaseerd zijn op realiteit, niet op fantasie. Op duidelijke tastbare bewijzen, niet op vage, onduidelijke, niet op pseudo complexe filosofieën. Laat theorieën en hypothetische structuren aan de Grieken. Athene zit vol met zwervende dromers. Maar het volk Israël, het zaad dat ertoe bestemd is de verlossing van de mensheid te brengen, het herstel van de mens tot heelheid, fysiek, geestelijk, emotioneel – voor ons zijn harde feiten de enige basis waarop wij onze hoop durven te plaatsen. Waarom tartten wij onze leraar Moshe, keer op keer in de wildernis? Omdat we moesten weten, zeker weten, en dagelijks verzekerd te worden door daden, echte fysieke daden, dat onze G-d met ons was. De tien plagen in Egypte waren niet genoeg. Dat was gisteren. Het splijten van de zee was niet genoeg. Zijn aanwezigheid in de wolk gedurende de dag en in de vuurkolom 's nachts was niet genoeg. Dat Hij ons dagelijks met manna voedde in de wildernis was niet genoeg, dat Hij water uit een rots voortbracht. Dus twistte ik die dag met mijn G-d zonder ophouden. Ik zal nooit meer tot U zingen het *dayenu* met Pesach, dat aanduidt, dat wat U al voor ons gedaan hebt, voldoende is, dat we niet meer verwachten, noch dat we verdienen wat we reeds ontvangen hebben. Ik moet Uw werken zien, Uw daden op een dagelijkse basis, zoals U hetzelfde van mij verwacht. O, G-d, maak dat ik U begrijp. Ik ben verloren. “En op dat moment in mijn verdriet, mijn rouwen om Elazar, dat ik besloot mijn studies in de yeshiva te beëindigen, om alle gedachten om rabbi te worden op te geven. Zeker een rabbi moet aan G-d niet twijfelen, Zijn wegen bestrijden, Zijn daden vorderen. Een rabbi moet begrijpen zonder te zien. Dat is geloof. Een rabbi moet in een grotere intimiteit met de Heilige zijn dan anderen. Ten slotte moet een rabbi de weg verlichten voor hen die zijn leiding zoeken.

“Toen gebeurde er iets waardoor ik me realiseerde dat we inderdaad moeten vragen, zelfs in onze onwetendheid, of zelfs specifiek om onze blindheid, dat we niets anders kunnen doen dan vragen, en dat in de krachtigste termen. De woorden van onze profeet *Yirmiyahu*, Jeremia kwamen in mijn hoofd, en stopten niet zich te herhalen, *Dirshu oti* – “vraag van mij”. Zij die naar Mij verlangen met hun hele hart zullen Mij vragen, en Ik zal komen, zoals een zoon vragend naar zijn vader roept als hij hem verschrikkelijk nodig heeft.

“En toen ik mijn ziel uitwong in gebedsstrijd, de G-d van Israël vragend Zich aan mij te openbaren, nu of nooit, knalde ik terug tot mijn zinnen, door de woorden, die ik hoorde donderen van het met tranen gevulde gelaat van een bleke Rabbi Yeshua. *Elazar, tze!* Elazar kom naar buiten. Mag G-d getuige zijn op de waarheid van mijn verslag. Nogmaals beukten de woorden op mijn zintuigen. *Elazar, tze min hakever*, Elazar kom uit het graf. Mag de genadige G-d van Abraham, Isaac en Jacob mijn zicht wegnemen als ik niet de waarheid verhaal. Mijn vriend Elazar liep dat graf uit. Hij leeft. Hij leeft vandaag, net zo als ik. Ik zag hem sterven. Ik heb zijn hand vastgehouden, toen hij zijn laatste adem uitblies. Hij was geprepareerd voor de begrafenis en was al meer dan drie dagen in het graf.

“Toen kwam de geleidelijke realisatie dat wij Joden onze eerste trouw verschuldigd zijn aan het Koninkrijk der Hemelen. Dat als we ons zorgen moesten maken, allen die ons onderdrukken, ons afmaken, ons martelen tevreden te stellen, dan zouden de Makkabeeën niet voor ons onze gereinigde *Bet Mikdash* hebben hersteld, onze Heilige Tempel. De Grieken zouden nog steeds in het Heilige der Heilige hun varkens braden. We zouden ons gewonnen gegeven hebben aan Amelek, toen we nog maar net een natie waren van zojuist bevrijde slaven, zwervend in de woestijn. Maar we hebben zelfs gevochten tegen onze wil. We waren vastberaden. En we wonnen. En zo is onze geschiedenis geweest, en zo zal onze bestemming zijn. We kunnen onze onderdrukker niet tevreden stellen. We kunnen nooit en we moeten nooit onze hoofden laten hangen en gedwee naar de slachtbank lopen. We moeten weigeren dat het onze bestemming is. Wetend dat we in de handen van de Almachtige zijn en wetend dat Hij zich gebonden heeft aan zijn beloften aan ons, moeten we ons eerst overgeven in de armen van de Heer, als en hoe Hij Zich openbaart aan Zijn dienstknecht, Israël.

“En zo gaf ik me over aan Rabbi Yeshua, ieder woord dat Hij sprak indrinkend. Vervloekt zij de gramschap van Rome. Wetend dat de G-d van onze vaders mijn ogen had geopend om de vervulling van de hoop van onze vader Ya-akov toen hij riep: *Kiviti adonai l'yeshuatcha* – Ik heb gehoopt, O Heer, op uw verlossing. Zuiverder dan het water van de mikve waren de levende waters, *mayim l'yeshua*, die mijn ziel wassen in mijn relatie met Rabbi Yeshua.

De vriendelijke rabbi was gestopt met praten, maar ik kon mijn mond niet open doen. Preciezer, mijn mond hing stompzinnig open, maar spreken was onmogelijk. Met immense inspanning slaagde ik erin in een beklemde en trillende stem: “Zalig zijn de ogen die de glorie van Israël hebben gezien en de oren die het geluid van zijn stem hebben opgevangen”. Ik pauzeerde en na een beschamende stilte ging ik weifelend door “Rabbi, Rabbi, hoe kan ik u zeggen wat ik moet? Welk recht heb ik het geheel van tijd te schenden, alleen om uw ziel te pijnigen? Durf ik vurige kolen te stapelen op de wonden die reeds etteren? Wie ben ik om, aan de last die u al draagt ter wille van de verlossing, toe te voegen?

Zijn antwoord, zonder twijfel: “En moet u dan de rechter zijn over het gewicht van iemands last, als hij werkelijk en blij zo’n last draagt ter wille van de verlossing? Als dat wat u mij moet vertellen, me helemaal zou verpletteren, maar als die doodsklap de terugkeer van onze Messias zou bewerkstelligen, zou u dan niet blij vragen of het, in de plaats daarvan, op u zou vallen? Zou u daarom, mij beroven van de enige glorie waarvoor ik geleefd heb? Misschien zou u verkiezen dat ik mijn dagen verleng en aan het eind doodga door een of andere langdurige en verzwakkende ziekte. Rav Simha, u heeft geen andere keus dan me te vertellen, net zoals ik geen andere keus heb dan de last te accepteren. En ons gebrek aan keus op dit moment, komt voort uit oorspronkelijke daad van vrije wil, die wenst om onze G-d te dienen voor alleen dit moment en geen ander. Spreek voluit!

En dat deed ik. Ik vertelde hem van de val van onze Heilige Tempel, dat ongeveer over een jaar zou gebeuren. Ik vertelde hem over de opgelegde ballingschap en verstrooiing van ons volk voor twee millennia over ieder deel van de aarde. Ik bracht hamerslag na hamerslag neer op dat gezegende witharige hoofd. Ik keek, terwijl zijn hand trilde en zijn ogen zich vulden met tranen. Ik keek, terwijl zijn vingers aan zijn *payot* trokken, zijn haarlokken, terwijl ik de bergen van naakte Joodse lichamen omschreef, in plaatsen waarvan hij nooit wist dat ze bestonden. Ik zag hem duidelijk ouder worden toen ik hem vertelde over de gaskamers van Treblinka, de ovens van Auschwitz. Ik vertelde hem hoe onze hele natie een levend vurig offer was geworden. En met overweldigend verdriet, vertelde ik hem, hoe we op het laatst onze hoofden bogen en gedwee naar de slachting liepen. Ik vertelde hem wat Israël ondergaan had voor de *kiddush Hashem*, voor de heiliging van Zijn Naam, gedurende tweeduizend jaar. Ik vertelde alles gedetailleerd. Ik onthield hem niets.

Lang weende hij zachtjes en zei niets. En toen de pijn een korte verademing toestond, fluisterde hij: “dus de wijzen van Israel hadden gelijk. Shaul had ook gelijk. De wereld heeft twee Messiasen, maar in werkelijkheid zijn ze één. Rabbi Yeshua en al zijn mensen samen zijn gevallen voor de verrijking van de heidenen. Maar zo’n afschuwelijk licht voor de heidenen. Een lichtkolom des nachts en een rookkolom overdag, zo is het huis van David geweest als G-d voor de heidenen. Hoe vaak heb ik gebedd bij de profetische betekenis, zo duidelijk in onze Torah, van de twee offer geiten van Yom Kippur. Het offer van de ene en de ballingschap van de andere die het bloed van de eerste in de ballingschap droeg. Mijn hart zou met vrees smelten op Yom Kippur en ik zou al mijn wilskracht gebruiken om de gedachte, de visioenen van de toekomst uit mijn hoofd te drijven. En nu zie ik het allemaal. Maar ik kan niet tegen zo’n werkelijkheid. Ik ben niet sterk genoeg om het te dragen. Zo als David onze koning het uitriep “Ik ben uitgegoten als water, mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden van mijn ingewanden, mijn sterkte is opgedroogd, mijn tong verkleefd aan mijn kaken.”

Ik stond op en greep stevig zijn nu voorover gebogen schouders om hem te ondersteunen, ik sprak zacht, bezorgd, “Rabbi, mijn gezegende leraar, u sprak van Shaul. Kan dit mogelijk duiden op Shaul van Tarsis?”

Hij herwon enigszins zijn kalmte, en zei: “Feitelijk ja. Maar hoe weet je van hem af? Heeft hij zelfs familie in jouw eeuw? Nee, dat zou moeilijk te geloven zijn. Verder is hij niet getrouwd, nog zal hij ooit nakomelingen zien. Hierover zijn hij en ik vrij zeker. Hij is opgedragen door de G-d van Israël, zo claimt hij, en door een visioen gehad te hebben van Rabbi Yeshua, die met gezag tot hem sprak, om de heidenen op te wekken, tot zijn levensdoel te maken, om een tweede Jonah te zijn. Echter zijn wegen zijn, om het netjes te zeggen, het onderwerp van bittere disputen. Hij is behoorlijk talentvol –

te talentvol eigenlijk. Een echte gaon, een genie in Talmudische wetenschappen en commentaren. Zijn eigen commentaren op Torah en Gemarrah hebben hevige debatten en versplintering opgeleverd, niet alleen onder hen die zich geven aan eindeloos *pilpul* om te kibbelen en te vitten, maar in feite zijn scherpe tegenstellingen, gebaseerd op de moeilijkheden om zijn gedachten te volgen, gerezen tussen bekende en gerespecteerde geleerden, zelfs vandaag. Zonder twijfel wordt hij versmaad zonder compromis door het Huis van Shammai en zijn volgelingen. De School van Hillel, aan de andere kant, samen met zijn discipelen, geven zo nu en dan krachtig bijval aan de commentaren en *midrashiem* van Rav Shaul.

“Rav Shaul, echter, houdt strak vast dat hij door de Heilige van Israël is opgedragen om voornamelijk, zo niet exclusief, tot de heidenen te spreken, en speciaal door zo’n iemand, die van nature zo complex is, zo intensief in het begrijpen van de Torah, kan dit alleen maar uitlopen in verwarring, onbegrip, en tenslotte rampspoed. Wat meer is, wij weten, zij van ons, die bevoorrecht zijn geweest om naar Rabbi Yeshua te luisteren, dat Hij herhaaldelijk Zijn eigen hassidim waarschuwde niet het lef te hebben over Hem tot de heidenen te spreken. In de regel, was Rabbi Yeshua’s eigen reactie als Hij benaderd werd door heidenen, ongeacht hoe aandoenlijk het beroep op Hem was, hen ruw weg te sturen. Men zegt dat Hij een heidense vrouw antwoordde, die Hem had herkend en een beroep op Hem deed en Hem “Zoon van David” noemde, en dit schaamteloze, vertrouwelijke dringende verzoek, die kwam uit de mond van een vreemdeling, weerlegde met Zijn berisping. “Je weet wat jullie aanbidden of zeggen. Alleen wij weten wat we aanbidden en tot Wie wij bidden. Je vraagt aan mij verlossing. Waarom vraag je me dat? Verlossing is uit de Joden. Ga en maak relatie met een Jood, als het redding is wat je zoekt.”

Met onderdrukte opwinding zette in mijn vragen voort. “En U rabbi Giora, wat vindt u over de gedragingen en daden van Rav Shaul?”

Terwijl hij zijn witte wenkbrauwen samenknep in een frons antwoordde hij: “Ik ben vreselijk bang geweest, niet om wat hij gelooft dat zijn goddelijke missie is, maar om zijn benadering tot zijn vervulling. Zijn methoden hebben mij altijd schrik bezorgd. Maar nu ik gehoord heb over onze toekomst voor tweeduizend jaar, ben ik doodsbang. Wat voor mij een bestemming is, is voor u natuurlijk geschiedenis. Maar voor Joden is tijd het onverbidde uitspelen van gebeurtenissen. Wij zelf laten deze gebeurtenissen gebeuren. Wij zijn tijd. Tijd controleert ons niet zoals in de Griekse filosofieën. Voor u, voor mij, zijn verleden en toekomst echt irrelevant. Zoals de koppeling van een gouden halsketting, rond gesloten, de hals van een dochter van Sion siert, is daar geen eerste schakel of laatste schakel, daar is alleen maar de eeuwige bestendiging van de ketting zelf. Daar is natuurlijk de sleutel, de hoofdschakel, en dat is de reden van het samenhangend geheel, van het eeuwigdurende van de ketting. Deze Hoofdschakel is natuurlijk de Heilige Messias Zelf. Dat u hier bent en tot mij spreekt, alhoewel gescheiden door tweeduizend jaar, doen mijn begrip niet wankelen. Misschien vertegenwoordigt u de laatste link van de ketting en ik de eerste, en is het doel van ons samenzijn is om één te worden in die eeuwige cirkel, door de introductie van de wederkomst van de Hoofdschakel”.

“Ik kan alleen maar hopen en bidden dat het zo is, Rabbi”, antwoordde ik. “Echter, in waarheid en in verdriet kan ik u zeggen dat de catastrofe begaan over het Joodse volk over de periode van tweeduizend jaar, die ik nu tot in de details voor uw ogen heb getoond, heeft zijn veroorzakende begin gekregen in wat vervolgens bekend zou worden als de Reddingsdoctrine van Paulus, zo genoemd door de verandering en de transcripties van de naam van Rav Shaul over deze noodlottige jaren. Eigenlijk is de waarheid dat ons volk toevlucht kon vinden in ieder land waarheen onze ballingschap ons leidde, totdat dat land werd overgenomen door een politieke ommekeer altijd gebaseerd op het aandringen van de massa’s heidenen in een waanzin gebracht door documentaties die beweren de brieven van Rav Shaul te zijn aan heidense gemeenschappen, die een tegengesteld begrip ontwikkeld hadden van een Messias, die helemaal niet leek op Hem, die wij kennen als Rabbi Yeshua. In feite waren de documenten van Paulus, die de bedoeling hadden kopieën van het origineel te zijn, tegen die tijd volledig veranderd om te voorzien in de bijzonder unieke behoeften van iedere nieuwe uitwas van wat toen de “Christelijke Kerken” genoemd werd. Het was pas toen de invloed van deze nieuwe Christelijke Messias, vergezeld gaand met een soort pseudo moraliteit, of een moraliteit van verering van uiterlijkheden, de zogenaamde heidenen overvielen, in die tijd verkeerden de levens van de Joden in onzekerheid. Het waren zelden de heidense volken, die ons probeerden te onderdrukken. In tegendeel, we werden verwelkomd in elk van die gemeenschappen,

oost of west, noord of zuid, als het Volk van de Onbekende G-d. En het leverde ons ook respect en vrijheid op in deze gemeenschappen. Als tegenprestatie konden wij iets terugdoen door deze gebieden te zegenen met nieuwe medische hulp, landbouwmethodes, sanitaire systemen, waarvoor we hoogst gewaardeerd werden. Maar zoals altijd werd de Christelijke politieke machine groter en groter. Rome werd sterker en sterker, en het werd nodig om voor ons leven te vluchten, als het al niet te laat was, bij de komst van deze lelijke nieuwe schepping. En altijd waren het de zogenaamde woorden van deze Paulus, zijn ogenschijnlijke verdoeming van zijn volk, zijn natie en bijzonder vrolijk waren de nieuwe Christelijke aanhalingen van deze “Apostel Paulus”, die onze Heilige Torah naar de mestvaalt verwees, mag G-d me vergeven. Voor ons om de Torah te dragen, om het tentoon te stellen, om het in onze synagogen te hebben, ontmaskerde ons als barbaren, godhaters omdat de Torah kennelijk ter dood veroordeeld was samen met de dood van de Christelijke Messias. Onze Eeuwige Verbonden, beloften en profetieën van onze Torah golden niet langer, beweerden ze. Een nieuw boek oversteeg de Torah. Het werd genoemd het Nieuwe Testament. En alleen haar stellige verklaringen, haar veranderingen, haar wijzigingen hadden enige geldigheid. Het symbool van dood voor de Joden, het Roomse Kruis, werd het nieuwe symbool voor leven. Alles waar wij van wisten dat het naar de duivel rook werd hun levensbanier. Standbeelden van hun versie van god, messias, en hun rechtvaardigen werden opgericht en aanbeden. Platen, gesneden beelden, alle dingen, weerzinwekkend voor het zaad van de Heilige Israëls werden hun heilige relikwieën. Zij bogen zich vrijelijk neer voor alles en nog wat. Zij vonden een moeder uit voor de Eeuwige G-d en plaatste haar op het hoogste niveau van gebed en voorbede. Godslastering op godslastering stapelend, namen ze iedere Joodse naam en ontviidden hem, niet door erop te spugen of hem als Haman probeerde te vernietigen, maar door het uit het weefsel van Judaïsme en Israël te trekken, en deze Joden te beroven met nieuwe namen, nieuwe identiteiten, nieuwe karakters, nieuwe persoonlijkheden, zelfs nieuwe geschiedenissen en nieuwe, valse bestemmingen. Dan, nadat ze één van ons helemaal gedejudaiseerd hadden, gingen ze door hem of haar een halfgod te maken en gaven ze deze verschrikkelijke nieuwe creatie hulde. Natuurlijk hadden wij geen andere keus dan dit volledig van de hand te wijzen. Er kon geen compromis zijn met dit kwaadaardige zaad, en we kozen constant te sterven of gemarteld te worden, dan geïdentificeerd te worden als deelnemers van zo’n grove duisternis.”

“Het is me nu heel wat duidelijker, Rav Simha” sprak Rabbi Giora bezielend, zijn beide handen gebruikend om een denkbeeldige mist te verdrijven. “Uw verslag bevestigt geheel mijn meest verontrustende bezorgdheid en voorgevoel. Het is nu zoveel makkelijker om vooruit te projecteren om te zien hoe het allemaal gebeurde. Maar wie zou hebben kunnen bedenken dat het zulke reusachtige proporties zou aannemen. Zoals ik al gedacht had, en zoals u bevestigd, worden de bronnen van deze ramp voor onze natie gevonden in de methodes van Rav Shaul. Ik denk dat ik nu voor u kan invullen, wat, terugkijkend, zonder twijfel duistere vermoedens voor u geweest zijn, zoals ze voor mij waren vooruit kijkend. Ik ben nu zekerder dan voorheen, dat onze twist niet over de commentaren van Rav Shaul zijn, nog met zijn leer. Beide zijn solide. Als je zien zult is onze onenigheid met deze Jood, met zijn stalen nek en zijn bronzen voorhoofd, met zijn losse, ononderscheiden verspreiden en gebruik van materiaal, dat alleen maar begrepen kan worden door Joodse zielen, en dan nog niet eens door allemaal, en dan niet met gemak. Maar voor ongelovigen, helemaal onvoorbereid en niet toegerust, te grijpen en uit te voeren dat wat Rav Shaul onderwees, dat is pure waanzin. Rav Shaul probeert in de Naam en in de autoriteit van de Messias om de poorten van Israël open te stoten, voorzichtigheid in de wind gooiend. Hij voelt dat zodra de ongelovigen een klein stukje proeven van de vreugde van het nieuwe leven in het verbond van de Messias met Israël, dat de rest vanzelf voor elkaar komt en de krachten van de ongelovigen in een vreugdevolle vloed van goede werken Israël zullen helpen haar bestemming te vervullen. Hij spreekt iedere keer opnieuw over Israël, dat genadig geleid wordt in hun ware nationale bestemming door ongelovigen, die zo dankbaar zijn, omdat ze ons Joodse licht hebben ontvangen, dat moet stralen naar de naties, dat deze uitgelaten ongelovigen blij onze resterende verstrooide broeders naar Israël zullen brengen, naar ons Heilige Land, zelfs, als het moet, op hun rug. En als bewijs wijst hij naar onze profeet *Yeshayahu*, Jesaja en verklaart: “zo staat het geschreven, en nu is het de tijd”. Maar hij is een briljante, hardnekkige dwaas, deze Shaul, en daarom moeten we allen leiden.

“De stukjes van onze tweeduizend jaar oude puzzel beginnen met gemak op hun plaats te vallen. Laat me uitleggen hoe. Voor een Jood, zoals ik zelf, komt er geen speciaal probleem naar

voren als ik er voor kies mijn leven te besturen in acties van dag tot dag, die getuigen van de bron en identificatie van mijn messiaanse neiging. In mijn synagoge kan ik vrijelijk mijn overtuiging van de volle betekenis van Rabbi Yeshua uitdrukken. Tenslotte is Hij in de ogen van Rome dood en verdwenen, Hij is niet langer een persoonlijk duidelijk en hedendaags gevaar voor de autoriteit van Caesar of iemand van zijn bestuurders. Zeker, mijn mede Joden nemen hier geen aanstoot aan, want het is duidelijk voor de meest ongeletterde Jood, dat we onderwezen zijn door onze wijzen van zo ver terug als de ballingschap in Babel, dat de Messias er toe bestemd was om te verschijnen in twee hoedanigheden, of zo u wilt in twee bestemmingen. We weten allen en hebben gelezen over onze Leidende Messias, de Zoon van Jozef, die een offerdood zou sterven, later gewroken en verlost door de verschijning van Messias, Zoon van David. Het is vrij natuurlijk dat geen van ons koos om een messias te verwachten, die zou leiden en doodgaan, dus sloten we onze gedachten af voor deze gebeurtenis, hoe werkelijk het ook intellectueel geweest mag zijn toen we onze midrashiem en commentaren bestudeerden. We keken uit naar, en dat doen we nog steeds naar onze Koning Messias, die ons zou en die ons zal leiden uit de verdrukking en het Davidische Koningschap weder zal oprichten. Er is geen logische reden voor welke Jood dan ook, hetzij hij zich één voelt met Rabbi Yeshua of niet, om enige verbittering te voelen tegen mijn aanduiding van Hem als onze opofferende leidende dienaar Messias. Men kan in het groot gekruisigde Joden uitzoeken op een dagelijkse basis en kiezen als "de ene". Tenslotte lopen hun aantallen in de honderden en misschien zelfs in de duizenden van de ene sabbat tot de volgende. Dus, hetzij mijn medejood het met mijn keuze van Rabbi Yeshua, als de leidende geofferde Messias, eens is of niet, zijn we het er helemaal over eens, waar we beiden de spoedige verschijning verwachten van Messias, Zoon van David, om ons te bevrijden van de Romeinse slavernij en volledige verlossing aan heel Israël te brengen, en via Israël aan het hele mensdom. Voor ons, zie je, is het niet louter een religieuze hoop, geïsoleerd en begrensd tot niets meer. Onze hele "Religie" als je wilt, is een politieke bestemming, een nationale gebeurtenis. Al onze zogenaamde religieuze plechtigheden, onze ceremonies, onze feestdagen en ook onze vastendagen, spreken van evenementen, werkelijke gebeurtenissen, die een effect op ons nationaal bestaan in ons land hadden of zullen hebben. Is Pesach een religieus feest? Natuurlijk niet. Het is onze fysieke bevrijding van slavernij in Egypte. De gebeurtenissen die vooraf gingen aan die grote bevrijding waren ook op geen enkele wijze religieuze plechtigheden. Er vielen op Egypte echte fysieke plagen, bedroevende gebeurtenissen, die een inbreuk maakten op het alledaagse leven van de gemiddelde Egyptenaar. Het water werd vies en ondrinkbaar. Kikkers vluchtten van het stinkende water en bedekten het land. De ontbindende lichamen van de kikkers brachten vliegen, die op hun beurt ziektes aan kuddes en vee brachten enzovoort. Niets religieus. Een serie fysieke gebeurtenissen, die iedere man, vrouw en kind troffen, en die hun toppunt bereikten in onze bevrijding uit Egypte en het begin waren van ons nationale bestaan. En zo is het met al onze kalender feesten en festivals, hetzij het een herinnering van onze voorgaande gebeurtenissen is, of een verwachting van toekomstige, maar allemaal met hetzelfde thema: de vereeuwiging van ons nationaal bestaan in ons land met de bedoeling onze voorgeschreven bestemming te volbrengen, de oprichting van het herstel van deze boze wereld in het goddelijke rijk, dat is de Messias en Zijn Koninkrijk te brengen precies hier op deze aarde, waarvan de hoofdstad Jeruzalem is.

"Dus, als een Jood geloof heeft in deze bestemming, drukt hij dat uit in iedere daad. Hij voedt zijn kinderen op in het Land Israël. Hij bewerkt het land Israël. Iedere normale levensdaad wordt een speciale daad, omdat het wijst naar één enkel brandpunt, één enkel doel: de komst van de Messias. Zo als je weet is het woord voor geloof: *emunah*. Het betekent nog opinie, gedachte of gemoedstoestand. Voor ons is geloven *doen*. Hetzelfde Hebreeuwse woord betekent training, zoals de veldtraining van soldaten, of de herhalingsactie in een fysieke gebied die uitgevoerd wordt tot perfectie is bereikt. Maar het houdt altijd een fysieke daad en niet een gemoedstoestand in.

"Maar laten we nu de moeilijkheid onderzoeken, die ontstaat voor de heiden die beïnvloed is door Rav Shaul of een andere Jood om het effect te voelen van de reiniging van Rabbi Yeshua. Zijn eerste en natuurlijke reactie is natuurlijk dezelfde als Ruth, de heidin van zaliger nagedachtenis. Hij zoekt een Jood om te volgen. Misschien zonder te begrijpen waarom, voelt hij de noodzaak om getrokken te worden naar de vergaderplaats van Joden. Dit is natuurlijk de synagoge. Daar zal hij zonder twijfel zitten aan de voeten van of de rabbi, of een andere geleerde Jood, waarmee hij bevriend is geworden in de Joodse samenleving. Weldra zullen zijn gewoonten vreemd worden voor zijn familie en vroegere vrienden. Hij begint de Sabbat te houden, niet alleen een afwijking van, laten

we zeggen, Roomse gewoonte, maar ook een proclamatie door de daad – niet door woord, let op, maar door de daad, fysieke actie – die hij deelt in de Sabbats hoop, wat natuurlijk is, een vooruitzicht eens per week, op het koninkrijk van de Messias. Dus heeft onze heiden door zijn daden te kennen gegeven, dat hij liever de soevereiniteit heeft van een Joodse koning, niet over Israël, maar ook over de wereld, dan de Caesar, en onze heidense gelovige gaat door zijn voorkeur bekend te maken als hij Pesach, Shavuot, Rosh Hashana, Yom Kippur, Succoth, Channuka, Purim enzovoorts viert. Hij zegt door zijn acties, dat hij gelooft in Joods herstel voor het Land Israël, dat hij oogluikend toestaat, of zelfs actief, openlijke opstand tegen welke Joodse onderdrukker dan ook, ondersteunt, in het bijzonder als hij de opstand van de Maccabeeën viert, die de Grieken het Land Israël uitdreven.

“Het is geen geheim dat de Roomse politiek nu zo is, en het kan alleen maar intenser worden, om alle Joden uit Israël te verbannen, om ons in ballingschap te voeren en zo voor altijd ons eindeloze onrust stoken te voorkomen. Daarom, kijk voorzichtig naar de compromitterende positie waarin een heidense bekeerling zich geplaatst heeft door het werk van Rabbi Yeshua. Hij is niets anders dan een spion, een saboteur, een verrader voor zijn geboorteland. Hij wordt door Caesar niet gezien in een religieuze zin, slechts en volledig politiek. Vermenigvuldig nu deze ene heiden met de getallen waar Rav Shaul van droomde. Speciaal als menigten Roomse burgers actief beginnen te werken en te strijden voor het totale nationale herstel van het Joodse volk in ons eigen land, binnen onze volledig profetische grenzen, met een eigen regering zodat we onze nationale bestemming kunnen vervullen, ons doel, om de Messias de wereld te laten regeren in plaats van Caesar.

“Denk daar eens aan, honderdduizend Ruth's, die ons ondersteunen, die hun alles geven voor ons. Een prachtige gedachte. En hier is, waarom het niet in mijn eeuw is gebeurd, en als je dezelfde fout maakt, zal het ook niet in jouw eeuw gebeuren.

“Het is nu zo duidelijk. Zonder het te beseffen handelde Shaul en handelt nog steeds in een totale samenzwering met de krachten, die ons onderdrukken. Hij vertelt de heidenen, dat ze niet de manieren en gewoonten van de Joden moeten accepteren. Hij kat aan hen onze gewoonten en tradities af, alsof ze onbelangrijk zouden zijn. Besnijdenis poetst hij weg met één beweging van zijn hand. Het is te veel voor de arme bange heiden om het te accepteren. Het was goed genoeg voor de G-d van onze vaders om Abraham op te dragen zijn hele huis te besnijden, toen meer dan driehonderd, geen van hen Joden. Maar Shaul zegt: “Onbelangrijk, het kan ze afschrikken. Het is beter dat ze in hun hoofd zullen geloven, en het zal goed zijn. Besnijdt je hart” zegt hij, dat is alles wat je nodig hebt. Sabbat? Iedere andere dag is net zo goed. *Kashrut*? Koosjer voedsel volgens de Heilige Torah? Vertel G-d alleen dat je Hem dankt, en eet alles wat je wil. Ongeacht of het onrein is. Ontheilig je lichaam met walgelijk vlees, maar zo lang je zegt dat je in Jeshua gelooft, is alles goed. De volgende stap is nog gemakkelijker. Je hoeft je niet te identificeren met de Joodse nationale hoop, voor de strijd om in het land te blijven, om terug te keren naar het land”.

“Maar krijg niet de indruk dat Rav Shaul een complete gek is. Verre van dat. Hij is een gekwelde man. Hij had een ijver, groter en sterker dan de meeste. Maar in die ijver suddert een ongeduld. Hij is als een vulkaan, die ieder moment kan uitbarsten. Hij eist de terugkeer van Rabbi Jeshua in Koninklijke heerschappij. Iedere functie in het leven is voor hem niet onbeduidend. Of hij eet, een bad neemt, een tent in elkaar naait, een mede Jood of een verachte Romeinse centurion spreekt, zijn enige wens, zijn enige doel, zijn enige obsessie is om het einde te verhaasten, het uiteindelijke vreugdevolle moment, om die dag van Meshiach Ben David te bespoedigen. Hij is echt een man bezeten – sommigen beweren door een *dybbuk*, en anderen beweren door de brandende geestdrift van de aandrang van de Ruach HaKodesh. Volgens Rav Shaul, wacht men niet op het speciale moment dat de Goddelijke verschijnt, men schept dat moment en gebruikt het dan. En ik voel dat we ons onderwerpen aan catastrofe. Rav Shaul zelf voelt het zo nu en dan. Hij weet dat hij een neiging heeft te ver te gaan, om zijn eigen gedachten uit te roepen, als die van de Heilige, gezegend zij Hij, niet snel genoeg komt voor zijn bedoelingen. Ik ben bij hem geweest toen hij gesproken heeft met een groep heidenen uit Ephese. Ik heb gehoord hoe hij op het ene moment boos de voorzichtigheid aanvalt van zijn mede Joden, die niet grote aantallen heidenen zonder onderscheid, in hun midden, in hun synagogen, accepteren, onze aard afkeurend, onze gewoonten, onze hardnekkigheid, en zelfs in een vlaag van verstandsverbijstering heb ik hem onze Heilige Torah horen vernederen. Op het moment dat hij dermate is meegesleept, valt hij stil. Zijn hele stemming verandert. Hij wordt melancholisch. Dan begint hij te huilen als een baby. En in zijn tranen begint hij door te kakelen, nu afstand doend van zijn eerdere verwensingen, de Torah te prijzen, terwijl hij

probeert zijn nu volledig verwarde heidense gehoor de diepte van zijn emoties, zijn begrip, zijn visioenen te laten begrijpen. Hij ziet echt en accuraat wat er in het eind zal zijn, en hij vraagt het nu zeggende: “Als we het moment nu niet grijpen, zal het steeds van ons wegglijden”.

“Hij probeert de menselijke brug te zijn tussen twee totaal ongelijke krachten. Hij pleit bij de heidenen om hun echte rol te zien als supporters van Israël, niet als overweldiger van de plaats van de Jood. Als zodanig staat hij hen beide een positie toe in onze bestemming, ons huis, maar begunstigt hen met een ruim raamwerk van verplichtingen, omdat hij hen niet wil opzadelen met Torah, omdat hij volhoudt dat dit voor de Jood is om te dragen en te vervullen. Aan de andere kant wordt zijn boosheid aangewakkerd tegen zijn eigen vlees en bloed, die hem niet willen begrijpen, die niet zo gemakkelijk zo’n groeiende invloed van heidenen in onze gelederen zullen vertrouwen of begrijpen – en dat niet zonder goede redenen. Zo ook de verwarring van de heidenen, niet in staat Shaul’s profetische visie van heidenen te grijpen, die door het werk van Rabbi Yeshua nederig zijn geworden en zich daarbij op een persoonlijke basis aan het volk Israël binden, één op één, in een ondersteunende rol, niet perse gebonden aan de Torah, maar verbonden met de Jood, die, natuurlijk, voor altijd is verbonden met de Torah. Op het eind slaagt Shaul erin heidenen te scheppen, die zichzelf zagen meer Joods te zijn dan Joden, heiliger dan het zaad van Abraham, meer de Torah houdend dan Joden; zij hebben een hoge dunk van zichzelf, en nemen zo de plaats in van de Jood in G-ds ogen, Israël vullend met een nieuw type van “heiden – jood”; zo je wilt en soort van heidense Super Jood, of ze reageren precies naar de andere kant, zich helemaal afscheidend van de structuur van Torah, omdat hen verteld is, denken ze, door Shaul, dat het niet nodig is voor hen, een dode wet, G-d verhoedde het, te houden en zij vormen hun eigen groepjes helemaal separaat van iedere Joodse leiding. Zo worden ze of arrogant in hun nieuwe kennis en proberen samen te gaan, of, eerder, de Joodse gemeenschap te infiltreren, en dan de Joden allemaal te vervangen, of zij scheiden zich af van iedere Joodse invloed en beginnen een lege religie te bouwen, zonder hoop, geen nationale hoop, geen nationale bestemming, geen identificeren met de Bron van hun zogenaamde geloof of zelfs, daarom met elkaar.

“Rav Shaul bevindt zich dan ruziënd met zijn mede Joden omdat hij niet het geloof in zijn visie gedeeld heeft, dat de heidenen eens zullen begrijpen en dan Israël op hun schouders zullen tillen om ze te helpen, zoals in onze profeten is geschreven. Hij kat zijn eigen volk af voor onze achterdocht, voor onze voorzichtigheid, en dan vindt hij het nodig om de nieuw gevormde heidense gemeenten af te katten voor hun falen om zijn visie ook te begrijpen.

“En dit maakt het allemaal gemakkelijker voor Rome. Zij zijn zich natuurlijk gaan realiseren dat het vervolgen van hun eigen volk alleen maar ongenoegen kan geven, en ze zijn slim genoeg om te weten dat genoeg ongenoegen en onderdrukking zal leiden tot intern oproer en opstand. Dit kunnen zij zich niet veroorloven, zeker niet in het militaire, en dus hebben zij, met Rav Shaul’s argeloze en onbedoelde hulp, een nieuwe manier geadopteerd om af te rekenen met het groeiende aantal Romeinen en Grieken, die beïnvloed worden door dit Joodse verschijnsel!

“Samen met Shaul, is Rome ook begonnen het formeren van groepen te stimuleren, gemeenten van Romeinen, Grieken, Ephesiërs, Galaten en zo voorts, zo lang ze maar geen connectie hebben met de onruststokende opstandige Joodse “*balaganisten*”, vandalen. Het idee is eenvoudig. Rome weet dat er nauwelijks plaats is in hun pantheon van goden voor de toevoeging van nog één god uit het Midden Oosten. Het doet niemand pijn. Het dempt de groeiende onrust. Het staat toe, zoals Rome altijd gedaan heeft, de vrijheid van de individu om zijn gekozen religie te praktiseren, zolang er maar geen connectie is tussen die religie en politieke realiteit. Als je religie je beloningen belooft in een andere wereld na de dood, kan dit geen mogelijk conflict opleveren met de plannen van Caesar. Zijn koninkrijk is deze aarde. Buiten dat gebied, praktiseer iedere vorm van religie, die je wilt, die je een deel beloofd in een wereld anders dan deze, die aan Caesar behoort. Echter wat specifiek verboden is, is je verbroederen met Joden. Hun wegen te leren. Beïnvloed te worden door hun ideeën. Hun gewoonten te houden, hun feestdagen, hun vieringen. Dit kan alleen maar leiden tot verraad, want het betekent trouw aan de Joodse Hoop, en dat betekent een Joodse Nationale Hoop, en dat houdt het hier en nu in, dat houdt in het land dat aan Caesar behoort. Nu hebben wij niet met een hemelse beloning van doen, maar een aards herstel tot een orde, totaal strijdig met de principes van Caesar. Dus het komt de Romeinen veel beter uit om hun leeuwenvoedsel te beperken tot Joden. En slechts bijkomstig, die Romeinen, of andere niet-Joden, die zo stom zouden zijn om de optie te kiezen om zich met de Joden te identificeren. Tenslotte bood Rome hen aan hun cake te

hebben en die ook te eten. Zij waren vrij hun aanbidding uit te oefenen tot welke god zij ook maar verkozen. Hoe belachelijk voor een Romein om zich met de Joden te identificeren, als hij in hun "nieuwe G-d" kon geloven, deze Jezus, zonder de noodzaak om vervuild te worden door de Jood in dit proces. In ieder geval wilden de arrogante Joden hen niet accepteren. Des te beter. Op de lange termijn geen probleem voor de staat Rome om deze nieuwe religie geheel en compleet te accepteren, zelfs af te kondigen, en aan te moedigen. Maar vooral geïsoleerd van zijn Joodse verbindingen, zijn bron, voordat het een verpletterende bedreiging vormt voor het politieke systeem en aspiraties van het Romeinse Rijk. Snel genoeg, zo beredeneerden zij, zou er geen Jood meer over zijn in hun "Heilige Land" om over te praten. Binnen een paar jaar zou de gedwongen ballingschap compleet zijn en dan zou de weg vrij zijn tot heel Azië, zonder de onprettige vrees voor een Joodse opstand achter de linies, die het noodzakelijk zouden maken troepen van het front te verplaatsen, hele legers tot stilstand te brengen om deze altijd kibbelende luidruchtige Joden in de gaten te houden. Daar gaat het grote plan van het machtige Romeinse Rijk.

"Het allerergste is, dat Shaul er niet van overtuigd kan worden dat Rome hem nu met zorg behandelt, niet omdat ze hem vrezen, of omdat, zoals Shaul voelt, hij een in Rome geboren Jood is en dus een Romeins burger maar omdat het goed uitkomt bij het lange termijn plan van Rome om Shaul, of, zoals ze hem noemen, Paulus, hun bondgenoot te maken. Voor Caesar is Shaul allereerst een Jood, en misschien per ongeluk geboren in Rome. Als Caesar niet gevoeld had dat Shaul het grote plan van Rome kon vergemakkelijken, speciaal tegen de Joden, zou Rav Shaul het volgende tussendoortje van hun vervloekte leeuwen zijn. Ik ben er zeker van dat, ten slotte, als hij voor hen nutteloos is geworden, zijn hen zonder ceremonie zullen dumpen.

"Het effect dat dit op Joden zoals ik gehad heeft is dubbel onplezierig. Niet alleen deel ik de hoop en wensen van mijn natie, en daarom vanzelfsprekend, zijn ik en alle vrome Joden de eerste doelwitten geworden van Rome om verbannen te worden. Maar wat erger is, ik voel me meer en meer verdachte onder mijn mede joden omdat ik Rabbi Yeshua verdedig. Zij verdenken me, nogal wieses, een Romeinse sympathisant te zijn., als het al niet helemaal een samenzweerder is. Ik vraag me soms af of het Romeinse garnizoen, dat je zonder twijfel bent tegengekomen op je weg naar de synagoge, orders heeft gekregen onze synagoge niet aan te vallen of me heimelijk te ontvoeren in ballingschap, en wel omdat mijn bestaan een element van twijfel, verdachtmaking en onenigheid schept onder mijn volk. Onze positie is zo grondig in opspraak gekomen, dat er momenten zijn dat ik geneigd ben om mijn eigen leven over te geven, om te voorkomen dat de bedreiging, waarmee mijn volk al geconfronteerd wordt, te verergeren. Rome en Satan hebben hun werk goed gedaan".

Rabbi Giora ben Zvi stopte met spreken, en de moeite van zijn opsomming had hem zichtbaar verzwakt. Hij zat bewegingloos, zijn hoofd gebogen, nu niet onrustig de franje van zijn *tzitzit* bewegend, maar ze simpel laten liggen over zijn door de knie ondersteunde open handpalm.

Ik ging nog eens zitten, en voorover leunend, de rabbi aankijkend, zei ik: "misschien hebt u gelijk, dat u de eerste schakel bent en ik de laatste, die nu samengekomen zijn, zodat de Messias, onze Meester, ons kan verbinden met die eeuwige, onbreekbare ketting. Rabbi, u kunt niet veranderen wat er al geweest is, wat voor mij het verleden is en wat onze natie al ervaren heeft. Wat Rav Shaul gedaan heeft, heeft hij gedaan, en laat onze G-d alleen zijn motieven, zijn methodes en zijn oprechtheid beoordelen. Maar nu hebben u en ik samen de mogelijkheid om de toekomst te beïnvloeden, en dat kunnen en moeten we niet nalaten op ons te nemen. Als we als Joden niet de bres naar de toekomst vullen met onze daden, onze invloed, dan zal de boze dat zelf doen. Dat is waarom onze Schepper, geprezen zij zijn Naam, ons copartners in de Schepping heeft gemaakt".

Op gedempte toon zei hij: "Rav Simha, Ik kan natuurlijk alleen maar instemmen. Maar ik tril bij uw woorden, want ik vind het moeilijk te onderscheiden of ze uit uw ziel komen, of van die van Rav Shaul. Zoals ik al gezinspeeld heb, zal ik geen deel hebben in de Verlossing, door Zijn hand voortijdig te dwingen. Dat is echt de weg naar rampspoed. Dat heeft uw verslag van de geschiedenis van ons volk mij duidelijk laten zien. Aan de andere kant, om het op handen zijnde historische moment te grijpen, als het eenmaal geopenbaard is door de Almachtige, moeten wij niet nalaten dit te doen. Het probleem is om die tijd accuraat te beoordelen. En nu begin ik te zien wat u mij bent komen vragen. Inderdaad komen de eerste en laatste schakel nu samen, niet alleen in onze ontmoeting, maar ook in de loop van de geschiedenis. Zoals wij hier nu zitten, zijn we op weg naar ballingschap, een ballingschap dat twee millennia zal duren. In uw tijd, Rav Simha is de periode vervuld, de ballingschap is afgelopen, en alle tekenen wijzen op de inzameling van onze ballingen

naar ons land en de vervulling van onze gezegende profetisch Koninkrijk van de Messias. In mijn tijd wijzen de tekenen de andere kant op, naar ballingschap, naar verstrooiing, en om nog een ander profetische noodzaak te vervullen, één die droeviger is, maar net zo essentieel: om verstrooid te worden, om vernederd te worden, om bespot te worden, om bespuugd te worden, te lijden, te sterven, en om zowel een licht voor de wereld te zijn, als zijn verzoening, zoals Yeshua Zelf deze tragische profetische noodzaak voor ons, voor heel Israël heeft vervuld. Zoals de beker van vernedering niet de lippen van Rabbi Yeshua voorbij kon gaan, zo kon hij ook niet de lippen van heel Israël voorbij gaan. En we hebben hem tot de bodem leeggedronken, zoals onze Messias voor ons heeft gedaan. De tweevoudige profetische verzoening volbracht door de Opdracht van onze Heilige Torah in *Va'Yikra*, Leviticus, iedere Yom Kippur met onze twee geiten, heeft twee millennia geduurd om vervuld te worden door het hele Huis van Israël, waarbij onze Messias de geofferde eersteling van de kudde van Israël was, en heel Israël, iedere Jood, speelde de noodzakelijke rol van het tweede uitgekozen offerlam, Azazel. En zoals het geschreven staat, zo zal het zijn: deze twee zullen verzoening bewerken voor het hele huis."

"En nu komt u tot mij, Rav Simha, en u vraagt of de tijd rijp is om het beroep te doen, waarvan u voelt dat u dat moet doen naar de heidenen. Of, vraagt u, gaat u nog weer eens de gebeurtenissen van Shaul herhalen, die u wel degelijk kunt zijn. U komt naar mij om te vragen of de heidenen nu zullen luisteren en begrijpen. Zullen ze Israël te hulp komen, zoals Rav Shaul had gehoopt, en niet proberen de Jood te overtreffen of met hem te concurreren in heiligheid of geleerdheid in de Torah, en ook, niet het andere uiterste in te nemen van totale scheiding? U wilt weten of de tijd voor de heiden gekomen is om te begrijpen dat hij zich fysiek moet betrekken in de schepping van onze nationale hoop en streven, en niet met ons te concurreren in onze eigen religieuze plechtigheden. U wilt weten of hij deze keer dat dunne enge pad van nederigheid zal vinden tussen arrogantie aan de ene kant en verdrukking aan de andere. U vraagt ook of de tijd is gekomen voor de Joden om zulke nederige heidenen te accepteren, zo zij mochten bestaan. U vraagt of tien niet Joden echt de Jood zullen volgen om hem te helpen zijn nationale bestemming te vervullen, en hierin zijn Messiaanse hoop voor de verlossing van het hele mensdom.

"Wilt u dat ik u antwoord als u spreekt of stil blijven. Zult u beter begrepen worden dan Rav Shaul, of zult u, tenslotte, door de heidense krachten gebruikt worden, zoals Rome Rav Shaul gebruikt, en zal het bijgelegd worden te midden van uw eigen volk omdat u gebruikt bent, en, wat erger is, zult u met andere Joden het op een akkoordje gooien zoals ik het vandaag op een akkoordje heb gegooid? Maar bovenal wilt u weten of uw pogingen ten slotte de komst van de Messias zult bespoedigen, of het proces omkeert.

"Maar als alles beschouwd is, wie heeft de macht om Rav Shaul stil te houden? Zelfs als we hem fout beoordelen, onvoorzichtig, tactloos, koppig te zijn, wordt hij niet gedwongen door een kracht sterker dan iemands vermogen hem het zwijgen op te leggen? Het is waar dat hij zichzelf harder aanvalt, heviger dan noch u noch ik kan. En toch gaat hij door. Hoe tragisch het resultaat ook moge zijn, kan hij zijn bestemming meer vermijden, dan Israël de hare kan vermijden? Kon Jeremia vermijden de vernietiging van Jeruzalem aan te kondigen, of onze Bet Mikdash, en de verstrooiing van ons volk naar Babel? Moge G-d ons beschermen, kon Rabbi Yeshua vermijden te zeggen, dat de Bet Mikdash steen voor steen zou afgebroken worden? Kon Yehuda Ish Kiriote vermijden, wat zowel hij als Rabbi Yeshua wisten wat gedaan moest worden? Rabbi Yeshua, zo wordt gezegd, schreeuwde het uit naar de Heilige Israëls, en vroeg of het mogelijk was dat de bittere beker zijn lippen voorbij zou gaan. Yehuda, misschien meer dan Rabbi Yeshua's intieme volgelingen, verlangde vurig de vervulling van zelfs het aspect van lijden van de Messias, als het nodig werd, voorafgaand op wat hij hoopte dat de onmiddellijke vestiging zou worden van Messias Koninkrijk in kracht. En zo was ook hij gedwongen zo te handelen, dat hij de vervulling van de tragische delen van die profetische noodzaak tot stand moest brengen ter wille van de uiteindelijke verlossing. Zo verpletterend was de last op zijn ziel, die onweerstaanbare dwang om het eind te vervullen, dat hij niet in staat was om het te verdragen en hij stortte zich in zijn dood. Evenzo dringt Rav Shaul heel Israël in onze tragische tijdperk van vervullen van dat wat vervuld moet worden. We kunnen niet aan onze G-d gegeven bestemming ontsnappen. Als onze natie het bittere water moet drinken, laat de beker dan vlug gebracht worden ter wille van de verlossing.

"Uw antwoord is vanzelfsprekend en onontkoombaar, Rav Simha. Als u werkelijk gedwongen wordt te spreken door de *Ruach HaKodesh*, dan kunt u niet méér zwijgen dan Rav Shaul of Yirmiyahu

of zelfs Rabbi Yeshua. Met als resultaat dat u alleen kunt vertrouwen dat onze Eeuwige G-d je inspanningen zal gebruiken naar uw wil, dat het de Verlossing, Messias' terugkeer, bespoedigt.

Maar zoals u gedwongen wordt te spreken, zo wordt uw student en duizenden, misschien miljoenen zoals hij, gedwongen te luisteren. Onthoud dit, in ieder geval zijn zij ten slotte bewerk van vrije wil. Zij zullen begrijpen als ze het willen. Zij zullen handelen als zij willen. Wees verzekerd, dat aan het eind, als zij niet begrijpen of niet willen begrijpen, zullen de rotsen en stenen zelf in hun plaats antwoorden. Het zal van ze vereist worden. Het is uw student, die nu naar ons luistert, die het succes of het falen representeert van wat de G-d van onze vaders u heeft te zeggen gegeven. Als de tijd gekomen is dat de ogen van de blinden open gaan, en de oren van de doven opengemaakt worden, dan zal hij horen, zal hij zien, maar belangrijker, hij zal doen. Anderen zoals hij zullen doen. Zij zullen fysieke daden verrichten om onze natie te helpen haar taak te vervullen, gegeven aan ons ten gunste van de hele mensheid. Het kan mijn hartgrondige gebed zijn, Rav Simha, dat als Rav Shaul de voorloper is van het noodzakelijke lijden van ons volk, in verzoening van een zieke wereld, dat u de voorloper bent van de glorie van Israël, die, met onze Messias, de wereld herstel, genezing en volledige verlossing zult brengen. *Yevorechachem Adonai V'Yishmarechem*, mag de Heer jullie beide zegenen en over jullie waken."

Hoofdstuk 3

ALS IK U VERGETE, O JERUZALEM

Met de verklaring van de inzegening van de rabbi, kwam de dageraad grijs en met een verbazingwekkende kilte, die een huivering zond in de heersende vorstelijke nacht. Maar de wond veroorzaakt door de eerste slag van de dageraad was niet fataal en de nacht overleefde nog, alhoewel in wanhopige terugtrekking. Met een langzame, onvermijdelijke, voorbedachte precisie, ging de strijd door, nu deze kant, dan die kant op schommelend. Plotseling met groot en onverhoeds geweld, ruimde het stekende flikkerende zwaard van de dag het slagveld op met een onmiddellijke vegende straal van gillend licht gelijktijdig de Zwarte Koning en zijn leger grijze strijders vernietigend.

"Mijn vrienden" zei de oude rabbi langzaam en enigszins pijnlijk, terwijl hij zichzelf uit zijn stoel hees, "in G-ds genade heb ik mijn langste en pijnlijkste nacht overleefd, gezegend zij Zijn Naam. Rabbotai, de tijd is aangebroken om de *tefillin* om te doen en de morgen *Shacharit* dienst te beginnen. U zult, natuurlijk, met mij meedoen in tefillin en de *Shma Yisrael* voor het eten en het hervatten van uw reis."

Ik deed met Rabbi Giora mee het eeuwige gebod van onze Torah te vervullen om her te beleven de verlossing van de Onuitsprekelijke Naam, door zichzelf aan ons te doen herleven in onze vlucht uit Egypte, door zijn Naam als gebedsriem tussen onze ogen te plaatsen, en zijn verbond aan ons als een teken op onze handen, in de lederen windsels op onze armen te binden, en onze levenslange verloving met de Eeuwige G-d met de drievoudige omwinding van de leren riemen om de middelvinger van de linkerhand. Mijn student koos er beleefd voor te observeren en zo te leren wat er geleerd kon worden van de verrukking om Zijn Aanwezigheid te ervaren, om te zien wanneer het werkelijkheid werd. Wat er plaats vindt gedurende het omdoen van de *teffilin* moet met iedereen gedeeld worden die een wil heeft om te begrijpen.

Als onze wensen geïnspireerd zijn door G-d, komen ze omlaag en in ons, en zij branden met een hete vlam in ons. We zijn helemaal verzwolgen door ons goddelijk geplaatste, brandende verlangen. Onze passie voor de vervulling van de G-d gegeven aandrang wordt langzaam gebeden zo

keert de originele, in ons geplaatste, goddelijke impuls terug naar de Almachtige in de vorm van onze geschreeuw en onze smeekbeden voor de vervulling van de wil van G-d. Maar de vervulling kan nog steeds niet plaatsvinden totdat de G-d gegeven wens en het gebed, menselijkerwijs teruggezonden samenvloeien in heilige eenheid. Door de doorgaande hereniging van Goddelijke Wens en menselijke smeekbeden, teruggezonden naar G-d, produceert een zuivering en loutering door de hitte van deze fusie uiteindelijk het heilige ding, dat origineel bedoeld is door G-d geschapen te worden. Omdat hetgeen door G-d geschapen is, eeuwig is en tijdloos van nature, daarom kan de realisatie van het heilige ding niet gemeten worden in tijd. Dus tweeduizend jaar van verstrooiing was de tijd van zuivering en loutering van zowel de Goddelijke impuls als menselijk gebed, tenslotte uitmondend in de geboorte van de Staat Israël. Zo is het in het leven van iedere Jood. Op deze manier kon het gebed van Rabbi Giora van tweeduizend jaar geleden en het mijne van vandaag gecombineerd worden, toen we die morgen de tefillin omdeden op zijn *mirpeset*, die uitkeek op onze heilige stad Jeruzalem en onze heilige Tempel.

Voor we op pad gingen en onze stijgende opgang naar Jeruzalem vervolgden, werden we nogmaals warm gezegend door Rabbi Giora, en meer dan voldoende voorziening van voedsel en drinken meegegeven voor de rest van de weg.

Tegen de middag, we hadden goede voortgang gemaakt, werd de lucht langzamerhand minder tropisch vochtig terwijl de kustvlakte van de Middellandse Zee steeds verder weg raakte. Waar het terrein hoger werd en de wijngaarden overvloediger op terrasvormige heuvels, kwam een tedere frisheid, een helderheid in de plaats van de eerdere benauwde, zware schoonheid van het lagere pad. Meer statige dennen, sparren, een soort die "eshel" genoemd werd, vermengd met berk en een enkele uitwaaiende palm.

Jij, mijn student, was akelig stil gebleven gedurende het grootste deel van de reis, alleen zo nu en dan informerend of opmerkingen makend over het veranderende landschap, klimaat en architectuur. En dan onverwachts stelde jij je ziel bloot aan een uitdaging. "Zelfs als we als Christenen tweeduizend jaar lang totaal fout geweest zijn, gelovend in een verwrongen Messiasbeeld, toch was daar altijd de hoop op onsterfelijkheid voor de echte gelovige. Maar ik kan niet begrijpen hoe jullie Joden jullie hoop voor tweeduizend jaar lang konden plaatsen op de terugkeer naar een geografisch punt op de kaart, naar een fysieke stad en naar zijn herbouw. Waar halen jullie een blijdschap vandaan, een gevoel van veiligheid, een verwachting van onsterfelijkheid, in wat zo'n beperkt doel schijnt. Rabbi Giora zelf, die verpletterd zou moeten zijn tot het punt dat hij zelfmoord wilde plegen, door wat u hem vertelde, terwijl u werkelijk iedere hoop in zijn leven bij hem uitbluste, hem nooit een hint gaf van een streven naar een hemels paradijs, hoe kon hij zijn tyfillin omdoen met u, in een hoop, waarvan hij nu zeker kon zijn, die alleen niet in zijn leven werkelijkheid zou worden, maar niet in de komende twee millennia? En dan nog, als het werkelijkheid wordt, hoe kan hij zich met u verheugen, zoals hij zeker deed aan het eind, wetend dat hij daar niet zou zijn om de gebeurtenis te delen? Zelfs wanneer wij Christenen een valse hoop hebben na de dood, het belooft tenminste een continuïteit van onszelf. Waar kunt u als een Jood, diezelfde hoop vinden van zelfvereeuwiging?."

Ik verwelkomde de vraag. Ik bad dat ik dit Joodse gevoel voor Jeruzalem duidelijk kon maken. Om zijn concept te verbeteren van samenhang van een onecht weefsel naar tastbaar materiaal, realiteit. Er hing zo veel af van deze ene heiden. Hij sprak, hij dacht, hij reageerde niet alleen voor hem zelf, maar voor menigten. Voor mij was hij meer dan eenvoudig een proefkonijn. Als zijn vraag was gesteld met de wil om te begrijpen, dan zou hij gezegend worden met de geest van begrip. Maar als het alleen maar een vooringenomen uitdaging was, een snel in elkaar gezette verdediging door de tactiek van een aanvallende uitval te gebruiken, zou mijn antwoord geen enkele betekenis voor hem hebben. Ik keek in zijn ogen, terwijl hij op zijn ezel zat. Ik probeerde tot in zijn ziel door te dringen. Terwijl ik keek realiseerde ik me in angstig voor gevoel dat er niet minder dan de toekomst van de mensheid in de waagschaal stond.

Ik begon langzaam, bedachtzaam de uitdaging te accepteren, niet als een twistzieke poging, maar als de vraag van een eerlijk mens, die een objectieve, absolute waarheid wilde vinden, als dat al mogelijk was.

"Laat me beginnen je te herinneren dat je me afgelopen nacht Rabbi Giora hebt horen vertellen over de tweeduizendjarige geschiedenis van ons volk, van de tijd van de rabbi tot onze tijd. Allereerst moet jij je herinneren dat van deze tijd af, dat is de huidige tijd waarin we onszelf bevinden en die we beleven, dat zeer slimme Romeinse leiders, geheel en al politici, geen theologen, de

onverklaarbare massadwang beginnen te verzwakken, die begonnen is de mensen van Rome, Griekenland, Azië en verder te aan te sporen om zich aan te sluiten bij het nationale verlangen van een volk, dat alleen maar kan claimen dat het op zijn best een minderheid is in het Midden Oosten. Precies hetzelfde is waar in onze dagen. Maar het gevaar voor Rome lag niet in het feit dat hun eigen burgers, als ook anderen onder hun heerschappij interesse kregen in een nieuwe god of godin ontsprongen aan een stammenafkomst. Het zeer echte gevaar voor Rome werd voelbaar toen deze nieuwe god een totale band eiste met zijn volk, zijn natie. De eisen van deze nieuwe god waren niet zoals die van de gewoonlijke praal van goden. Hier was iets nieuws en niet een beetje lastig. Deze god vroeg een overgave aan zijn volk, zodat zij hun nationale aspiraties konden bereiken, en dat betekende natuurlijk hun nationale onafhankelijkheid van het Romeinse Rijk. En Romeinen werden werkelijk zo beïnvloed in steeds toenemende aantallen, als er vertegenwoordigers waren uit alle delen van het uitdijende rijk. We zijn rijkelijk geïnformeerd door de goed bewaarde archieven van de tweeduizend jaar oude Christelijke Kerk, door de documentaires van Caesar, Cicero, Josephus, Pliny en talrijke aanvullende bronnen, dat het Romeinse Senaat niet alleen bezorgd was door dit unieke fenomeen, maar buitengewone moeite besteedde een levensvatbare oplossing te vinden, of tenminste een *Modus Vivendi*, met deze Joodse belediging van Romeinse macht. De eindoplossing voor het Joodse probleem werd weldra duidelijk.

“Israël is altijd het ultieme voorbeeld geweest van de totale perfectie, en regelmatig, de bijna perfectie van het samengaan van kerk en staat, dat is, de bijna perfecte theocratie, een natie geleid door G-d, door G-d aangestelde leiders. In Israël was het staatkundig evenwicht, dat voorzag in een mechanisme van elkaar in evenwicht houden, koning tegenover of in samenwerking en medewerking van profeet en priester. Eén of allen kon zijn, of beter zou moeten zijn, de woordvoerder voor de Allerhoogste G-d. Dus de politieke bestemming van deze natie, uniek van alle andere volken of naties, was onafscheidelijk, in ieder aspect van zijn bestaan, van zijn zogenaamde “religieuze” ervaringen. Er kon geen echtscheiding zijn tussen Israëls politieke dag tot dag leven en zijn dagelijkse religieuze ervaring. De bestemming van dit ene land werd gezet bovenop en geplaatst binnen de willekeurige beweging van het menselijke ras, om de sleutel te zijn voor het herstel van de mens tot perfectie. Israël werd geschapen door de Almachtige als de naaf van het wiel, die de naties van de wereld voorstellen. Hoewel er een bepaalde afstand is tussen de naaf en de omtrek, toch is het de werking van de naaf die bepaalt, en direct beïnvloedt, de richting, de beweging, de snelheid en de bestemming van de omtrek. Niet alleen zag Israël zichzelf op deze manier, want zo wordt Israël de natie omschreven in onze Torah, maar nu beginnen alle naties van de wereld, en speciaal de krachtigste, Rome, de verwarring te voelen, dat hun eigen nationale bestemming gecontroleerd wordt door deze kleine parvenu, deze stammenbende van ijveraars. Er gebeurde iets dat volledig buiten proporties was voor de realiteit van de situatie. Geen beredeneerde uiteenzetting kon uitleggen, hoe zo’n kleine kern van mensen, die woonden in een gebied oneindig klein in afmetingen vergeleken met de hele wereld en al zijn machtige koninkrijken, Meden en Perzië, Griekenland, Rome, zo’n invloed konden uitoefenen, volledig buiten proporties naar zijn fysieke afmetingen, zijn aantallen, of zijn sterkte. Een situatie die zich, zoals je kunt zien, herhaald heeft tot in het kleinste detail in onze tijd.

“Het Romeinse plan, verzonnen na uiterst zorgvuldig overleg en eindeloze argumentatie, gaf de wereld het eerste voorproefje van wat wij, in onze dagen, vereren als de “fundatiesteen” voor de structuur van de vrije maatschappij, “de scheiding tussen staat en kerk”. Deze “oplossing” sprak niet alleen iedere natuurwet, of fysica- of chemiewet van de mens tegen, zowel fysiek als moreel, het zette een tweedeling in beweging, die de wereld in stukken zou scheuren en de echte structuur van absolute morele waarden in het gezinsleven, gemeenschapsleven of nationaal leven er dreigde uit te halen. De fundamentele wet van universele samenhang was ondermijnd, de relatie van kern tot satelliet, van het kleinste atoom tot de grootste Melkweg. Het basis onderling verband in de mens tussen lichaam en ziel was uit elkaar gespleten, een kettingreactie van negativiteit in beweging zettend, het toppunt bereikend in de bedreiging van atoomsplitsing of thermonucleaire Holocaust vandaag. Men werd nu gedwongen te kiezen tussen wat religieus of instinctief moreel was voor een menselijk wezen tegenover wat moreel voor de staat was. Vaker wel dan niet scheidde een uitspansel van ruimte, dat wat de staat vroeg als zijn standaard van loyaliteit en dus moraliteit, en dat wat geweten of religie vroeg als morele plicht van de mens. De nieuwe Romeinse wet schiep effectief een uitlaatklep om de ontsnapping van buitensporige druk toe te staan, als het onmogelijk

werd om het moreel ongebreidelde staatsbeleid en de nieuwe morele kracht, die de heidenen plotseling gevangen nam, een persoonlijk gevoel van gewetensmoreel, te verenigen. Op deze wijze werd religie "bevrijd". Dat is, iedereen kon religieus de stem van zijn hart volgen, zo lang deze zogenaamde hemelse morele gewetensstandaard niet botsten met de officiële staatspolitiek. Dus, wat als vrijheid van godsdienst is verkocht, (en nog steeds goed verkocht wordt onder dezelfde naam) werd eigenlijk zijn totale ondergeschiktheid aan de wetteloosheid van de wisselende moraliteiten van staatsinrichtingen en politieke aspiraties en eigenbelang. In onze dagen, als je maar even stopt om te bedenken, is het dit systeem, die onze heilige erfenis van het vroege Rome is geweest, die de oorsprong en plaats van de kerk vastlegde, de oorzaak van rellen, oorlogen, revoluties, aderlating, foltering en iedere vorm van onmenselijkheid en barbarisme is geweest, die je maar kunt bedenken. Hou je religie thuis, maar gehoorzaam, koste wat het kost, de staat. Hoogste moraliteit is staatspolitiek. Religieuze moraliteit is hemelse politiek. Op aarde gehoorzaam je de staat, in de hemel gehoorzaam je jouw goden. Uit deze vruchtbare grond ontsprong niet alleen de vroege kerk, maar als het de hele cyclus kan doorgaan, produceerde het kankerverwekkende vuiligheid van Nazi Duitsland. Het eindresultaat van dit filosofische systeem beroofde de mens van menselijkheid en liet de volle beestachtige satanische natuur zien van het zaad dat het vormde. Goede schone Duitsers, juristen, rechters, filosofen, doktoren, wetenschappers, alle religieuze mensen in hun huizen, bezweken voor de hogere moraliteit van de staat, die er voor koos "Judenrein" te zijn. We sluiten onze ogen voor de waarheid als we de persoonlijke gekte van Hitler de schuld geven voor de Holocaust van Nazi Duitsland. De grondoorzaak was gezaaid en gevoed in de Romeinse Senaat tweeduizend jaar geleden. Het bestendigde zich door kerkdoctrine, die de kracht van de immorele staat verrijkte. Tenslotte opende de giftige, parasitische bloem van dat zaad zijn bladen naar de wereld in wat door de Duitsers beschouwd werd als nationale trots, als nationaal herstel, op zijn best als moraliteit; zo verblind waren de ogen van de wijzen, dat wat in feite verrot demonisch slijm was, gezien en hongurig verslonden werd als nectar van de goden.

"En nog steeds neemt de parasiet sterk toe en dreigt de vitale sappen van onze maatschappij uit de maatschappij van over de hele wereld te zuigen. De basis gezinsstructuur gericht op een gezamenlijke hoop in een absolute moraliteit, een gemeenschappelijk doel voor perfectie, een gemeenschappelijk bestemming, bestaat niet. Maar omdat de staat ook wordt gezien als hypocriet hebben we een uitwas van anarchie, een rebellie tegen ieder bevel. De tenlastelegging van de anarchist is correct. Het systeem, zowel religie als staat, uit elkaar of met elkaar, zit vol huichelarij, leugens en immoraliteit. Daarom is het doel van de anarchist alle systemen te vernietigen, om huichelarij zelf te vernietigen. Hun beschuldiging is correct. Hun geneesmiddel niet.

"Daarom, wat begon als een Joodse invloed op flinke aantallen heidenen, hen polariserend tot de Joodse Nationale Hoop, werd eerder subtiel geheroriënteerd, dan dat het vertrapt werd door Rome. Net zoals het Romeinse Masterplan opriep tot de uiteindelijke gedwongen ballingschap van alle Joden uit hun thuisland, werd de nadruk gefocust op de speciale ballingschap van de Ene Speciale Jood, Rabbi Yeshua Zelf. Het was zeer belangrijk om deze nu "dode en ongevaarlijke god" van zijn volk, van zijn gewoontes, zijn natie, zijn identiteit, zijn plaatselijk adres, te scheiden. Omdat er weinig dode mensen terug antwoorden, is het niet moeilijk om nieuwe woorden, nieuwe boodschappen, nieuwe betekenissen in hun mond te leggen. Wie kan hun echtheid ontkennen? Een plaatselijke Joodse Messias, die dreigde, dat zijn invloed zelfs na zijn dood leden van alle naties zou aantrekken en polariseren tot de Joodse zaak, moest onschadelijk gemaakt worden. Maar eerder dan Hem te verlagen of te bespotten, wat alleen maar zijn herinnering zou verheerlijken, zijn heldenmoed zou versterken, en Hem meer met Joden en Judaïsme zou identificeren, zou Hij nu opgewaardeerd worden, of, zoals we vandaag zeggen, "omhoog geschopt worden", tot voorzitter van het bestuur gemaakt worden. Hij moest weer opgewekt worden in een nieuwe beeltenis. Verwijder Zijn *Kippah*, (kalotje), Zijn *talit*, (gebedsmantel) Zijn *tzitzit* (gedenkkwasten). Neem Hem Zijn *tefillin* (gebedsriemen) af. Ontbloot zijn naaktheid en laat hem naakt op een lendendoek na. Zeker zelfs, dat deze Saul van de Joden zou helpen het Romeinse plan tot stand te brengen, onbewust natuurlijk, als Rome Shaul officieel zou helpen door interesse te tonen in deze Yeshua en Hem zelfs te verheffen van de locale rabbi uit Galilea tot de wereldredder uit de hemel. Hoe universeler de autoriteit was, die Rome kon geven aan deze Yeshua, hoe blijer Shaul zou zijn, denkend dat zijn droom om alle heidenen onder de invloed van zijn trouweloze Joodse volgelingen, uiteindelijk werd vervuld. Zelfs de naam Jeshua was te Joods. Laat hem bekend staan als een vriend

van Zeus, als Jezus. Zo hield de sleutel van het succes van het Romeinse plan de kidnapping van Christus in, de belangrijkste Jood in ballingschap gedreven en gemaakt tot Koning van de Hemel.

“Nu had Rome tenslotte het ultieme wapen tegen de Joodse Natie, een wapen dat tweeduizend jaar zou voortduren, dat efficiënter werd gedurende de jaren. Wat de meeste Christenen zich helaas niet realiseren, is, dat in plaats van Koning van de Hemel te blijven voor twee millennia, deze zelfde Yeshua ervoor koos om met zijn volk in ballingschap te gaan. Hij koos ervoor om de Holocaust te verdragen. Hij koos ervoor om zes miljoen keer wederom gekruisigd te worden. Iedere keer dat een Joodse broeder bezweek aan het gas, of in de vuurhaard gegoooid werd, verdroeg Rabbi Yeshua een zich herhalende tweeduizend jaar Holocaust door de Christelijke handen van hen die het luidst hun onsterfelijke trouw aan Hem proclameerden.

“En aldus maakte Rome en vervolgens het Christendom het voor een Jood onmogelijk in Yeshua te geloven, zelf als Hij door de Jood wordt gezien als de ware Joodse lijdende Messias- zelfs als Rabbi Yeshua. Om ons geloof in Yeshua in welke vorm of identiteit dan ook te proclameren, zouden de vijanden van ons verdeelde land tot steun zijn, zelfs als onze harten zuiver zouden blijven en loyaal en trouw aan ons land. En, van groter betekenis, was er voor ons geen noodzaak om ons geloof te proclameren in een spiegelbeeld van Yeshua, deze heidense Jezus, Zeus. Door onze gezamenlijke bestemming van verbanning, lijden en dood waren we plaatsvervangend de Messias Yeshua zelf geworden, en Hij was alle Joden geworden, een uitwisseling van zielen, een ineenweven van identiteiten, onze pijn uitlevend voor de zieke wereld. Deze spiegelbeeldige Yeshua, nu Jezus genoemd, had koninkrijken verplaatst, in strijd met onze wet, onze profeten en onze Heilige Schrift. In plaats van een nationale redder, werd Hij nu voorgesteld als een wereld redder, die ieder individueel accepteerde. Joden hebben altijd geweigerd om persoonlijk gered te worden ten koste van scheiding van hun familie, hun vrienden, hun natie en hun bestemming. Of we maken het allemaal, of we sterven allemaal. Meestal het laatste. Eens het eerste. Denk even na. Als een Jood een persoonlijke verlossing zou accepteren op Christelijke voorwaarden en dan zou ontdekken eeuwig alleen te zijn en afgescheiden van zijn volk, zijn nationale eenheid en bestemming, dan zou hij als gevolg daarvan de hel gekozen hebben en niet het paradijs. Om zelfs nog specifieker te zijn, voor een Jood om werkelijk de echte Yeshua geaccepteerd te hebben en met Hem een gezamenlijke bestemming gedeeld te hebben, een één wording van zielen, die Jood zou verplicht zijn om ondubbelzinnig, totaal en door en door, iedere identificatie met de Christelijke spiegelbeeld Messias te verwerpen. Deze nieuwe universele Messias was dakloos zover het de aarde betreft. Zijn thuis was niet Israël, niet Jeruzalem, die Hij en Rome in as hadden achtergelaten. Zijn nieuwe adres was de hemel. We zijn verteld door Christelijk wanbegrip dat Hij sprak van villa's boven, die Hij bezig was voor te bereiden voor zijn nieuwe natie van dode mensen. Hij kon geen hoop, geen bevrediging voor de ongelukkige, de ellendige, de stervende, en verhongerende, maar nog steeds levende mensen. Zo'n contrast tussen de Rabbi Yeshua, die leefde om de ellendige te genezen en de nieuw opgewekte Christus, die hen aan hun ellende overgaf. Zijn villa's, zoals uitgelegd door het Christendom, wachtten op de doden. De wereld was vervloekt. Het leven is beter als je dood bent. Hoe konden wij als Joden deze uitnodiging aannemen? We worden verteld in onze Torah en in onze profeten, dat we geschapen zijn door een zeer genadige G-d om de wereld te herstellen, om verlossing te brengen, een vitale, nieuwe levensweg. Niet dood. Dood is onze vijand, niet onze vriend. Het was Adams vervloeking, niet zijn zegen. Als G-d zou willen dat we de aarde zouden verlaten voor de hemel, als dat het ultieme doel is, waarom heeft Hij dan in de eerste plaats de aarde geschapen? Wat is de reden om levend te willen zijn, om levend te willen blijven, om te vechten voor dat voorrecht? Waarom is ons natuurlijk instinct nu niet suïcidaal, terwijl de nieuwe messias ons naar een beter huis uitnodigt na de dood?

“Niettemin, was het Rome's plan, zijn duidelijke bestemming, dat het voelde de wereld te veroveren, dus natuurlijke nationalisme en nationale grenzen werden verboden. Geen nationale bestemming kon die van Caesar verdringen. Hij legde beslag op alle nationale grenzen. Dus bleef er geen plaats over op aarde voor Yeshua. Hij werd letterlijk verbannen van Israël, van de aarde, net zoals alle Joden gedwongen werden in ballingschap en geen plaats op aarde werden toegestaan. Maar dat was niet genoeg. Als de Christen in de hemel ging wonen, als zijn levensloop geëindigd was, dan moest de Jood bewoning ontzegd worden, niet alleen op de aarde, maar ook in de hemel. Per slot van rekening kon het Romeinse bevel, om zich te onthouden te identificeren met Joden op straffe des doods, niet alleen op het hier en nu van toepassing zijn. Als Joden verbannen waren in dit

leven, hoe kan de hemel dan hemel zijn als er Joden aanwezig zijn, die alle villa's zouden vullen en opstand zouden veroorzaken tegen de Christelijke Redder Zelf. Dus de hoop van de Christenen, zowel geografisch en bovennatuurlijk, focust zich op de hemel na de dood. De hoop voor de Joden bleef als altijd, in leven te blijven tot de terugkeer naar Israël, de hervatting van ons nationale leven, ons nationale hoop, de komst van een Messias, die Israël zou besturen, vanuit Jeruzalem, en vandaar uit zijn invloed zou laten gelden op de wereld, en met de komst van de Messias zou het tot leven wekken komen van die Joden, die vergaderd waren tot onze vaders van Abraham en verder. Inderdaad de combinatie van land, volk en Messias zou de exacte tegenstelling bewerkstelligen met de door Rome tweegebrachte idee van kernsplitsing. De combinatie van deze drie vitale elementen zou een kettingreactie tweebrengen van elementaire samensmelting, een inzameling van de ballingen, een hereniging van religieuze hoop met politieke bestemming, een ontwaken van de doden en een herstel van een beestachtig wereld naar een paradijselijke orde. Hierin ligt het Zionistische complot tegen het Romeinse Rijk en, zoals de mensheid duidelijk geleerd is gedurende de volgende eeuwen, tegen de hele mensheid.

“En in feite werden wij beschouwd als een natie of een ras van mensen vijandig aan de nieuwe wereldcode. En omdat onze wetten en moraliteit volledig verschillend waren van een wanordelijke wereld, zoals altijd het geval was, betaalden we een prijs. Maar het was volledig onmogelijk voor Joden om een op dood georiënteerde filosofische nadruk te accepteren, uitgedrukt in symbolen en afbeeldingen die doodstaferelen of doodsinstrumenten uitbeeldden. De gesneden beelden op zich waren opruiend genoeg. Hoe kon er van ons verwacht worden de oriëntering naar een dode messias te accepteren, om verteld te worden, dat we moeten “sterven in hem”. Dit staat totaal het weefsel van leven en verlossing tegen. Hoe kunnen we accepteren dat nadat we sterven alles in orde zou zijn; dat er geen hoop is voor deze wereld, voor de mens, zijn toekomst; dat de ware weg is te sterven. Waar Rabbi Yeshua in werkelijkheid de typisch Joodse gedachte benadrukt om wedergeboren te worden, zoals onze natie zal worden in één enkele dag, volgens de profeet Jesaja, zo kan en zou ieder individu dat moeten. De Christen, echter, verdraaide dit idee, en bedoelde feitelijk dat je weer moest sterven om echt leven te vinden, en wel in de hemel. Voor een Jood om zich te identificeren met deze zogenaamde hoop, zou hem een bondgenoot van de dood maken tegenover ons eigen volk. Om te bekeren, ons weg te nemen van ons nationale bestemming als een volk, is altijd de enige Christelijke deur, die voor ons open bleef. En zelfs dat was niet genoeg om ons leven te beschermen, wat we zo goed geleerd hebben in Nazi Duitsland, waar de staat ervoor koos om de Joden als een volk, als een ras, uit te roeien. Onze filosofieën, of ze nu Christelijk georiënteerd waren of niet waren van weinig nut om ons te redden. Dus overleven was niet overleven op de voorwaarden van de Kerk. Om je te voegen bij de bestemming van de Kerk, die door haar eigen documentatie in het boek genoemd de Openbaringen, het hele systeem verbant tot vurig decimeren, was ons enige alternatief. Natuurlijk koos iedere afzonderlijke sekte van Christendom ervoor zichzelf te zien als vrijgesteld van het bevel van hoofdstuk zeventien en achttien van dat boek. De vernietiging sloeg altijd op de andere groep, net zoals een recentere kerk dogma het nodig vindt een moderne “ontsnappingsroute” uit te vinden, de plotselinge verdwijning van de aarde van alle ware Christenen, terwijl Israël weer zijn gewoonlijke en te verwachten bloedbad ondergaat. Sommigen gaan zelfs zo ver, dat ze zichzelf zien, terwijl ze genieten van een weelderig feest rond een feestmaaltijd, Christus, natuurlijk, aan het hoofd, al zijn trouwe volgelingen zegenend en hen aanmoedigend om deel te nemen in de vrolijkheid van het gebeuren, zodat hun oren niet gevuld zullen worden met het lawaai van stervende Joden. En nog steeds vragen zij zich af waarom wij koppig weigeren om zo’n messias eer te geven.

“Dus in feite betekende de voorwaarde om Joden een plaats op aarde of in de hemel toe te staan dat zij verplicht waren hun eigen messiaanse bestemming op te geven en die van de uiteindelijke verlossing van de wereld, de enige hoop voor de mensheid, en toe te stemmen om weer te sterven, en weer, en weer aan het kruis, het instrument en symbool van kwelling voor niet alleen Yeshua, maar heel Israël. “Red je leven en sterf” werd ons op het hart gedrukt. Zeg de toekomst vaarwel, zoals die voor jou in je Torah, je wet, je profeten, je bijbel, is omschreven. Als je zo’n keuze krijgt, welke normale, zinnige Jood zou daarin toestemmen. Breek je verbond met je G-d en offer niet alleen je eigen bestemming op, maar laat de hele wereld sterven. Geef je nationale hoop op voor de hemelse. Maak het dan waar dat je erop uitgaat en anderen vertelt over wat hen te wachten staat als ze sterven. Laten we de wereld meer doodsbewust maken. Dood is verrukkelijk. Het garandeert

eeuwige blijdschap, Probeer het. Verwacht het. Vertrouw je eraan toe”.

“Waar de Christenen hun blik gevestigd houden op hun uiteindelijke opgang naar de hemel, na de dood natuurlijk, hield de Jood zijn blik een beetje lager. Het onderwerp van hun opgang werd Jeruzalem, en dat terwijl hij nog leefde. “Volgend jaar in Jeruzalem” kwam meer over de lippen van iedere Jood, dan er sterren aan de hemel staan of dan zand aan de zee. De Diaspora was vanaf dag één van onze ballingschap op slechts één ding gericht, de terugkeer.

“De Christen ontdekte na een poosje, dat het moeilijk was mensen te overtuigen dat zelfmoord prachtig is. Het is beter te sterven dan te leven. Er is spektakel in de hemel. Geen Joden en honden toegestaan. Clientèle streng begrensd. Maar het verkooppraatje werd dun en moeilijker te verkopen. Daarbij werd het een moeilijk iets om te bewijzen. In een tijdperk waar de wetenschap bewijs begon te vragen voor alle hypothesen, was het nogal wies dat de mensen spoedig zouden verwachten en iets meer te vragen dan een geplatineerde belofte van een priester, dat het een “eer en goedheid” vreugde was om te sterven in een genadige staat. Hierin had de Jood een heldere en duidelijke voorsprong. Iemand van ons kon, van tijd tot tijd, of een pelgrimage naar Jeruzalem maken en terug rapporteren naar de Joodse gemeenschap, of een teken ontvangen van één van het handjevol Joden, wier familie gelukkig genoeg waren, nooit in ballingschap gegaan te zijn. Wij konden altijd zeker weten waar we naartoe gingen, en waar we geacht werden te gaan door de wil van G-d, maar niet altijd wetend wat we konden verwachten bij aankomst. Maar de Christen werd geconfronteerd met het taaiere probleem, dat ze nooit bericht terug kregen uit het aan pelgrims beloofde paradijs in het land van de doden. Dus om wat bewijs te vergaren, of ten minste een aanwijzing over wat er gaande was aan de andere kant van de deur, heb je het steeds terugkerende Christelijke verschijnsel van zwarte kunst, hekserij, mediums, spiritualisten, collecties geesten, geestverschijningen, bezettingen, en in het algemeen de onuitputtelijke voorraad van communicerende schepsels, klopgeesten, griezelige gekrioel, bewoners van het dodenrijk, bijna dood, levend dood, zowel als niet te tellen intermediaire kringen, die de leegte vullen tussen dat wat wij als leven kennen en zij die wenken van de andere kant.

“De Jood, aan de andere kant, die nooit de realiteit van onsterfelijkheid, perfectie op een eeuwige oneindige maatstaf, zal ontkennen, heeft de noodzaak te sterven om die perfectie te bereiken, altijd zonde gevonden. Voor de Jood vertegenwoordigen die bovengenoemde “halverwege” schepselen op geen enkele manier de bewijzen van voortgaand leven na de dood, maar eerder demonische of satanische vormen van mutaties of mislukkingen van de voortgang van het leven. De bekende Joodse dybbuk (demon) heeft zelfs in het Judaïsme de legendarische vorm aangenomen van een gemuteerd schepsel, gevormd door de boze door het verspilde zaad van een Joodse man op te vangen. Inderdaad zijn we altijd bereid geweest te sterven voor een principe, maar paradoxaal was het gaan naar de hemel nooit één van die principes. Omgekeerd waren we altijd bereid ons leven over te geven, en zijn opgeroepen dit keer op keer te doen, om het Koninkrijk van de Hemel naar de aarde te brengen. Het Joodse leven is geheel toegewijd om uit te nodigen, zelfs te vorderen, dat hemel en aarde één zullen worden in deze wereld, als in de komende wereld. De perfectie naar de aarde brengen om te corrigeren, te herstellen, te genezen, te verlossen, heel te maken om de essentie te bereiken voor onze reden tot bestaan, het Doel, met een grote D, van het geschapen zijn. De gedachte aan deze bestemming te ontsnappen ten gunste van een andere wereld is voor ons een ontkenning van onze Bijbelse verplichting. Dus hemel en aarde te verenigen is voor ons een legitieme reden om te sterven. Alleen als onze dood ons plaatst, niet in de hemel, maar vierkant tussen hemel en aarde om de bres de overbruggen en de één met de ander te verbinden, kunnen we ons doel bereiken om sporten te zijn van de ladder van onze vader Jacob, die de hogere en lagere werelden overbrugd.

“En precies om deze reden heeft Christendom zichzelf tot onze vijand uitgeroepen, door in een staat van hete of koude oorlog met ons te zijn, afhankelijk van de parallele omstandigheden. Christendom is niet in staat om in zo’n spel mee te dingen. De Jood heiligt het leven en belooft het te volmaken, uit te rekken, te vereeuwigen in het nu, zonder zich aan de dood over te geven. De Christen gooit zijn handen omhoog in vergeefse overgave, en onjuist gebruikend, geheel zonder betekenis en geheel uit zijn verband, bijvoorbeeld, de dood van Rabbi Yeshua, proclameert hij: “doodgaan is ideaal”. Hij presenteert doodgaan als “het antwoord”, zelfs hoewel iedere natuurlijke door G-d gegeven instinct in zijn lichaam en ziel vecht tegen zo’n uitgangspunt. Ongeacht hoe toegewijd de Christen is, ongeacht hoe verzoend te sterven en ervan overtuigd dat hij naar de hemel

gaat, hij zal op het eind vechten om die laatste adem vast te houden, om te voorkomen dat lichaam en ziel uit elkaar gaan - om te leven en niet te sterven. Het bestaan van de Jood belooft hem te helpen te vechten om te voorkomen dat die ademtocht zijn laatste is, zodat op het eind hij zijn leven opbepaald zal vereeuwigen. Dus werden wij "de vijand". We konden niet toegestaan worden om ongemolesteerd te bestaan te midden van Christelijke gemeenschappen uit angst dat we onze gestolen messias zouden heroveren, de ontvoerde Christus, hem van zijn heidense kleding te ontdoen, en weer eens beginnen te verklaren dat het Koninkrijk van de Messias niet hier ergens boven is, maar juist hier in ons midden. Een ware bedreiging voor een ware politieke, en nu politiek-religieuze, machtsstructuur, die nu bestaat zoals in de dagen van het oude Rome. Vraag je af waarom het Vaticaan de wedergeboorte van de natie Israël niet wil en feitelijk niet kan accepteren als een profetische vervulling. Dit te doen zou gelijk zijn zichzelf een doodsklap te geven. De enige reden voor het bestaan van de Kerk, of Christendom, zou afbrokkelen en vallen. Lang voordat er een "Palestijns probleem" was, Israëls bestaan, haar weer opduiken op het wereldtoneel als een onafhankelijke Joodse natie was een verwarring, een vernedering voor Rome. Israëls bestaan roept uit in luide, duidelijke onmiskenbare taal om door de wereld te horen, dat het fundamentele uitgangspunt, waarop het Christendom gebouwd was, een vooraf beraamde herinterpretatie, een herstructurering van de hele Bijbelse boodschap was. De bijbel is niet en was nooit de geschiedenis van de wereld. Behalve de eerste acht hoofdstukken van Genesis, spreekt de hele Bijbel van Israëls geschiedenis in verleden, heden en toekomst. De toekomst van de mensheid in het algemeen wordt gezien geheel vallend in en afhankelijk van de succesvolle vervulling van het doel, waarvoor de Joodse natie was gecreëerd. De gehele mensheid kan, de nationale bestemming van het Volk van het Boek noch helpen, noch verhinderen, maar zij kunnen het niet afhouden van haar voorspelde, voorgeschreven en noodzakelijke doel. Na tweeduizend jaar is het plan van het Romeinse Rijk, om te voorkomen dat Joden zouden terugkeren naar hun thuisland omdat het de veroveringen van Caesar zou bedreigen, vrijdeld. Als een Joodse aanwezigheid in Israël, in Jeruzalem, toen een vlieg in de Romeinse zelf was, hoeveel te meer vandaag sinds de wedergeboorte van onze natie; onze terugkeer bewijst in de duidelijkste termen, niet door woorden, maar door het feit zelf, dat de Kerk gebouwd is op het volledig foute uitgangspunt, het idee dat het in de ogen van God, Israël en het Joodse volk vervangen had, en dus behoorden al de profetische zegeningen tot de Kerk. Kan de Paus, kan het hele Christendom toegeven dat de laatste tweeduizend jaar een leugen is geweest? Kan van het hoofd van een systeem verwacht worden toe te geven, hoe duidelijk het zichzelf openbaart, dat het systeem een duivelse uitwas is van een parasitische wijnstok? Kan het Vaticaan vandaag toegeven, kan het hele Christendom vandaag toegeven, zoals wij Joden doen, dat de Torah leeft en eveneens de Joodse natie, wat in feite de vervulling is van de Torah en al zijn profeten?

"En nu, mijn vriend, als we Jeruzalem naderen, je ogen zullen zo een uitzicht waarnemen, waarvan geen heiden, of Jood, wat dat aangaat, getuigen is geweest in tweeduizend jaar. Je zult uitzien op de Heilige Tempel, de Bet Mikdash, die na dit jaar, in puin ligt voor twee millennia. Daar zal alleen nog maar een deel van de Westelijke Muur zijn, waarop wij onze volle nationale hoop zullen richten, nee, onze eeuwige hoop. Enkele stenen zullen op elkaar blijven tot op de dag dat Messias komt, om zijn herbouw te regisseren. Hoewel je niet voorbij de buitenste hof mag komen, die bekend staat als de voorhof van de heidenen, zal je misschien een eenheid met het universum ervaren, met het weefsel van eeuwigheid, met de aanwezigheid van de Allerhoogste Schepper en zijn uitverkoren knechten. Uitverkoren om te dienen. Uitverkoren om te lijden. Uitverkoren om de barensweeën van de wereld te ervaren, wanneer ze vecht tegen zichzelf, om die Ene, de Beloofde Verlosser voort te brengen. Je zult iets ervaren dat je met je mee terug moet nemen naar onze eigen tijd en dan ernaar handelen. Je zult dan de tijdloosheid van de Jood kennen, de leeftijdsloosheid van de Jood, de eeuwige natuur van de dienaar en van zijn G-d.

"Hoewel je niet zult zien wat er gebeurt in het Heilige der Heilige, laat me proberen dit te beschrijven, zodat je ogen geopend zullen worden voor een grote verheven waarheid, een waarheid die je niet zal eisen zijn aard met anderen te delen, maar echter van je zal eisen te handelen, om je leven te onderwerpen aan zijn wezen.

"In het Heilige der Heilige in het Huis van Onze G-d, presenteert onze Hogepriester een zondoffer. Het eeuwigdurende zondoffer bestaat altijd en onveranderlijk uit twee smetteloze eerstelingen uit de kudde. Van het offer plaatst de Hogepriester een veeg bloed op zijn rechter oorlel, wat aangeeft dat hij in vrije wil eenheid met de Meester van het Heelal heeft, en dat tot in

eeuwigheid. Hij doet dan het bloed op zijn rechter duim en op de teen van zijn rechter voet. In het aanbrengen van het bloed op zijn hand, zijn voet en zijn oor, het offer van niet één, maar twee lammeren al een verzoening, beide een verzoening brengend voor het Huis, wordt er een ongebroken eenheid geschapen van G-d en dienstknecht, Messias en Zijn Natie, een dooreen geweven onscheidbare identificatie van Israël en Messias, beiden de dienstknecht van de Allerhoogste G-d, die gezamenlijk verzoening maken, Messias voor Israël, en Israël met Messias voor de naties van de wereld. Het is dit en dit alleen dat betekenis geeft aan het antwoord van Rabbi Yeshua aan de heidense vrouw, die om Zijn hulp smeekte. Zijn instructie aan haar dat verlossing uit de Joden komt, is precies wat het blijkt te zijn. Voor de Jood komt onze verlossing van G-d en Zijn Rechtvaardige Verlosser. Voor de heidenen komt verlossing uit en van de Joden, Dat is, vanuit het binnenste van hem, van zijn wezen, van zijn zijn, van zijn bestaan, van zijn bestemming, van zijn relatie met G-d. G-d en Messias zullen nooit het eeuwige verbond verbreken met Israël. Hoe ongeduldig of scherp de dialoog tussen de Schepper en Zijn dienstknecht, de onverbreekelijke band overleeft, want het is een onvoorwaardelijk verbond, eeuwig in wezen, altoos durend, buiten bereik van de tijd. G-d en Messias blijven *altijd* geheel binnen Israël als een natie, als een volk in hun land, en *speciaal* in de Diaspora. Een verlosser die zich niet verwaardigt om ballingschap te lijden met Zijn volk, kan niet claimen een persoonlijke Verlosser te zijn, die de pijnen lijdt, de zielensmart, de verlangens samen met zijn volk. Als een kind sterft of gewond is, lijdt een vader meer dan zijn overige kinderen. Onze relatie met G-d is altijd intact gebleven. Hoe heftig onze dialoog ook was, dit is slechts een familieruzie, waar de naties van buitenaf zich niet mee kunnen bemoeien, nog kunnen uitbuiten in hun eigen voordeel. Het is een onmogelijkheid voor de heidenen, welke individu of natie, zoals ze geprobeerd hebben in de schepping van zowel de kerk en de *state dictum*, om Messias van Israël te scheiden. Om voor de heidenen welk soort van betekenisvolle relatie dan ook te hebben met de ware Messias, die binnen zijn natie is gevestigd, moeten zij zich eerst identificeren met die natie, heidense natie met Joodse natie, heidense individu met Joodse individu, om Messias te vinden, te kennen en geheel te begrijpen. Rabbi Yeshua is gebleven met de ballingen van Zijn volk, en nu we teruggekeerd zijn naar ons land, is het daar, dat Hij gevonden kan worden. Zoals Hij met ons in ballingschap gegaan is, zoals Hij geleden heeft en gestorven is met ons, zo is Hij met ons teruggekeerd naar het Land Israël.

“Denk niet, als je een gift gegeven is van een prachtige nieuwe auto, dat als je het stuurwiel er af haalt, dat alleen voldoende is om je naar je bestemming te brengen. Als Messias in het Huis van Israël is, en feitelijk het centrum blijft, de kern van het huis, Hij die het samenhoudt, moet men om Hem te naderen, eerst het Huis binnengaan, door op de deur te kloppen en toestemming te vragen om naar binnen te gaan. Door een persoonlijke en directe levenslange relatie met de Jood te vormen, die je kloppen beantwoordt en je binnenlaat. De heidin Ruth, mag haar naam als zegeningen herinnerd worden, probeerde niet de G-d van Israël te vinden, om een unieke en individuele, aparte relatie met deze G-d te leggen en dan vervolgens zich op een vernederende manier met het Huis van Israël te verbinden. Zij kleefde zichzelf aan haar Joodse schoonmoeder, elk van haar bevelen gehoorzaamend, en de verlossingsgeschiedenis, dat heilige weefsel openend, net lang genoeg om haar ingeweven te laten worden, om een zoon te dragen, om de zoon van haar echtgenoot aan haar schoonmoeder te geven, en het zand van de tijd verplaatste zich en sloot zich boven haar. Maar ze heeft de zo vitale rol gespeeld. Zij is de noodzakelijke schakel geworden. De redding van Ruth is opgebonden en eeuwig verzegeld in het hele kleed, het eeuwige weefsel, wat de geschiedenis van Israël is. Haar persoonlijke redding is een collectieve geworden, een familieredding, een gemeenteredding, een nationale redding, waarvan Ruth het vitale integrale deel is.

“De heiden heeft geen eigen recht of mogelijkheid om een relatie te vormen met de G-d van Israël buiten het huis van Israël. Die relatie kan alleen maar via de Jood komen, waaraan de heiden zich verbonden heeft. En de relatie met G-d van die specifieke Jood op ieder tijdstip, zijn dialoog met zijn G-d op ieder tijdstip, hetzij plezierig hetzij vijandig, is irrelevant voor de heiden, die een eeuwige relatie heeft gesmeed met zijn Joodse gids. Die band, als ooit gemaakt, als die überhaupt gemaakt is, moet eeuwig van karakter zijn. Het recht van keuze, om te shoppen voor een nieuwe Jood met een nieuwe mening op de markt, is niet beschikbaar. Iets anders dan dat is wederrechtelijke toe-eigening van een Joods recht.

Er kan nooit, wat wij oppervlakkig zouden noemen, een normale relatie zijn tussen Jood en heiden. Het karakter van beiden is zo dat, behoudens een enkele uitzonderlijke omstandigheid, een

katalytisch derde element, de vijandschap tussen de een en de ander pittig is. Men kan haast zeggen dat de heiden tot de Jood is zoals de verboden boom was voor Adam in de Tuin. De heiden, hoewel de relatie zoet voor de smaak mag lijken en plezierig voor de zintuigen, zal altijd proberen de Jood te doden, of hun eerste relatie met liefde begint of met haat. Dit is de absolute natuur van het heelal. Hiervan kan er geen wijziging zijn, net zo als het kwade de aanwezigheid van G-d niet kan uitstaan. De heiden kan nooit een Jood worden, en zelfs als hij het probeert kan de verandering nooit compleet worden, net zo als de aard van een appel hem niet kan toestaan een sinaasappel te worden. Daarom is de Jood zo vaak en zo krachtig gewaarschuwd door zijn G-d om weg te blijven van de heiden, hetzij in liefde of in haat. Maar omdat de perfecte verandering van heiden naar Jood nooit tot stand kan worden gebracht, omdat het helemaal tegennatuurlijk is, is de enige relatie die kan bestaan tussen Jood en heiden, omdat beide hetzelfde universum bezetten, is er één van meester-dienaar, als er al enige relatie kan bestaan. Dit is niet zo schokkend, want als de Jood moet blijven voortbestaan in hetzelfde universum met zijn G-d, wordt dezelfde meester-dienaar relatie vereist tussen de twee. Wilde takken zullen altijd wild blijven, tenzij geplaatst onder wat dwang.

“Tweeduizend jaar lang hebben we gezocht naar heidense genade, heidense overwegingen, heidens begrip, heidense tolerantie, heidense liefde, heidense acceptatie. Tweeduizend jaar lang zijn we afgemaakt, verbrand, en tot voden gescheurd. Hoe meer we liefde en begrip zochten en dit ook aan de heidenen gaven, hoe zekerder het afschuwelijke resultaat was, uiteindelijk eindigend in de verzoenende dood van zes miljoen Joden.

“Kan je het Messiaschap van het Joodse volk in twijfel trekken, als je je realiseert dat zelfs in de krankzinnigheid van de Nazi's, die ervoor zorgden dat Joden geslacht werden als zes miljoen lammeren, ironisch, walgelijk, maar Messiaans, zelfs de moordenaars smolten ons menselijk vet, zoals dat van het offerlam werd verbrand en gesmolten, om nota bene te worden gebruikt als zeep om de lichamen van onze beulen schoon te maken en te zuiveren. Van geen Messias, geen Zoon van G-d, kon of zou opgeroepen worden meer te doen dan dat. Dat Joodse huiden, schemerlampkappen zouden worden om ons licht naar de heidenen te richten, kon geen grotere profetische vervulling hebben voor een lijdende Messias. Geen Zoon van G-d heeft een vollere verzoening gedaan voor zijn moordenaars. Hoe ijzingwekkend scherpzinnig worden de woorden van onze profeet Jesaja, als hij de tweevoudige Messiaanse Glorie van de Messias van Israël en al de naties voorziet, als hij verklaart: “Bij de goddeloze en de rijke werd hij begraven in zijn doden”, zijn vele doden. Om dit op slechts één dood van slechts één individu toe te passen is geweld doen aan de Schrift zelf.

“Daarom moet je begrijpen, dat ik zeg dat de tijd om genade te vragen over is. Ondanks al onze pogingen om de liefde van de heidenen te verwerven, zag onze G-d erop toe dat we steeds onze soevereiniteit over de heidenen behielden, zelfs in onze nederige positie van spot. Het was zo en zal zo zijn dat de slachtoffers hun beulen zullen besturen. En de heidenen, dit wetend, zijn nog banger voor ons en verenigen zich keer op keer in waanzinnige pogingen ons te vernietigen. Je moet weten en ik moet je vertellen, dat de tijd nu gekomen is om te stoppen met bedelen en te beginnen met regeren. De heiden heeft ons eigenlijk gesmeekt om hen te besturen voor de afgelopen tweeduizend jaar en wij zijn weerspanning geweest om de heersersstaf op te nemen. De tijd is nu gekomen om de scepter op te nemen en te heersen. Om te heersen met erbarmen, rechtvaardigheid, liefde en genade, maar te heersen. De tijd is gekomen om onze tanden op elkaar te zetten en te heersen ongeacht de reactie van de heiden. Een kind rebelleert altijd tegen autoriteit, zelfs tegen de autoriteit die erg nuttig voor hem is. Dit geldt ook voor de heiden. Hij zal rebelleren tegen de autoriteit, die zich doet gelden, maar de wijze en trouwe ouder, leraar, bestuurder, of koning zal zijn bevel uitgevoerd hebben, ongeacht kinderachtige rebellie. Er zal een tijd komen dat de rebellie ophoudt en dankzegging te voorschijn zal komen van de heiden, want hij zal uitgegroeid zijn tot een fatsoenlijk iets, tot een menselijk wezen en een plaats verdienen in het Huis van Israël zelfs hoger dan zonen en dochters. Om deze reden heeft G-d bevolen dat de Jood een koninkrijk van priesters zou moeten zijn om de wereld besturen in rechtvaardigheid samen met de Messias. De wereld zal alleen vrede kennen als deze toestand juist gevestigd is, en tot die tijd zal iedere Jood individueel en alle Joden gezamenlijk, die zich losmaken van het Goddelijke Gebod om de heidenen te regeren, zichzelf ter dood veroordeelt vinden, een langzame dood, zoals het lot van Adam was. We kunnen niet zeggen, dat we op de Messias zullen wachten, die dan de Joden op hun rechtmatige plaats van autoriteit zal plaatsen, want dat zou ons laten wachten op de Messias om ons het Land Israël terug te geven, of het aan Hem over te laten om het voor ons te bouwen, terwijl wij zitten en wachten. Net zo

als het voor ons verboden is Zijn hand te forceren, voort te gaan voorbij Zijn tijd, zo is het net zo vernietigend om niet onze rol met Hem aan te nemen als copartner om Zijn verlossing te brengen. Dit en al het andere moet nu door ons gedaan worden ter wille van de Messias. We moeten niet op een wonder wachten, als G-d ons de middelen gegeven heeft om het zelfde wonder te verrichten waarop wij wachten. In onze vlucht van Egypte spleet de zee voor ons open, pas nadat we in het water gestapt waren. Het is nu dat de Joden op de troon moeten stappen, die op hen wacht en beginnen te regeren, want door te wachten lijdt de rest van de wereld gebrek aan richting, gebrek aan liefde, en gebrek aan G-d. Dit moet niet alleen slaan op Joden als een natie, maar voor iedere Jood, die samen die natie maken.

Als we door G-d geschapen zijn om te regeren, en dat proclameert onze Heilige Torah, laat ons dan regeren en onze bron van onze autoriteit uitroepen, de Heilige Israëls. Onze tegenzin om deze rol te accepteren kan alleen maar dood betekenen voor de Jood en de heiden, zoals het in het verleden ook was.

“En nu, mijn trouwe metgezel, als je de Tempelhof binnengaat, als je gewaar wordt dat onze Hogepriester deze twee lammeren offert, onderzoek je ziel en zie wat je hart je ingeeft. Wat je voelt zal je persoonlijke uitdaging zijn – en je zult miljoenen vertegenwoordigen – je profetische gelegenheid te beantwoorden, te antwoorden of stil te blijven of onverschillig op het aansporen van jou door de Geest van de Allerhoogste om actie te nemen in antwoord op het historische moment dat op je neergedaald is, en dan plotseling zichzelf heeft bezegeld met jouw wezen voor altijd binnen of buiten het Huis van Israël en haar bestemming. In elk geval zal je nooit Jeruzalem vergeten.

Hoofdstuk 4

HET ANTWOORD

(Citaat uit het dagboek van de student van Rav Simha)

Het jaar 70 (?) – 1978 (?)

Er was geen manier waarop ik het kon absorberen, om het allemaal in me op te nemen. Ik voelde me als een zeef, die constant gevuld werd met water, en net zo snel het koele vocht uit zich te laten gieten. Waarom ik? Hoe kan dit echt zijn? Ik voelde het kussen van gras onder mijn achterste toen ik opkeek in en door de wirwar van takken van olijfbomen, die boven mijn hoofd uittorenden, de laatste stralen van het zonlicht doorfilterend, en mij omringden in een kristallen lappendekenglans van groen en goud. Ik bleef het aan mezelf steeds weer herhalen. Ik lag op een plaats, waarvan ik al gewoon was te horen dat hij naar “*Har Zaytim*”, de Olijfborg verwees. En iedere keer, dat ik eraan dacht, schudde ik mijn hoofd, ik probeerde mezelf te knijpen, ik probeerde een kloppen in mijn keel te onderdrukken, dat wilde uitbarsten in een histerie van gemengde emoties. Steeds weer bleef ik mezelf vertellen in een waanzinnige poging tot oriëntering, bleef ik mezelf zeggen: “Ik kom uit Indiana, slechts een eenvoudige boerderij in Indiana. Ouders, die nominale Christenen zijn, geen gedachten aan Joden, hun gevoelens, hun bestemming, hun relatie tot mij als individu, zelfs in het geheel geen enkele gedachte over Joden. Niet anti-Semitisch, noch pro-Semitisch, trouwens. Ik ben niet schuldig aan de geschiedenis van de wereld, noch ben ik verantwoordelijk voor haar richting. Waarom zou ik in deze situatie gedrongen worden? Het is waar, ik voelde de noodzaak voor G-d, voor richting, voor een absolute waarheid, als er al één bestaat, in mijn leven. Ik had een deel van mijn leven verknoeid, maar echt niet meer dan veel mensen. En toch, als ik de mogelijkheid had om naar voren te lopen in die kerk in Florida, en de uitnodiging te accepteren om Christus in mijn hart te laten, waarom kon ik toen niet lopen? Waarom bewoog ik niet van het gangpad naar het altaar? Alle sociale druk, die mij drongen mijn zitplaats te verlaten en om mijn belofte te maken, ik voelde ze fysiek proberen me op te tillen en vooruit te duwen door het gangpad. Maar ik kon me niet bewegen, ik was verlamd in mijn stoel. Een of ander overweldigende kracht hield me neergedrukt in mijn bank. Als ik waarheid zocht, liefde, G-d, mijn hele leven vanaf mijn kind zijn, wat hield me dan

nu tegen? Ik wilde zo de werkelijkheid. Dat was het. Ik zocht werkelijkheid en dit leek fantasie, Ik voelde me ontsnappen in een zoete familiedruk, een leven aan stukken, maar de weg naar vreugde moest een realiteit zijn, niet een mythe. Niet een openbare uitstalling. Iets vertelde me, dat een innerlijke bevestiging van realiteit, waarheid is, niet een externe uitstalling van ruwe emotie.

Toen, lang erna, meer ellende. Meer tijd ging voorbij. Meer leegte. Een moord op een president. De realisatie dat de mens zich alleen maar voordeed menselijk te zijn, maar onder de gepolijste vingernagels, en krakend witte medische jassen, onder de lagen zeep, of aftershave, of tandpasta en schoensmeer was er een rotte stank. Onder deze dekmantel, dit uitwendige kostuum van het schone leven, zat dood, bederf, maden, slijk, vuil, beestachtigheid en stank.

Wat me aansprak in Rav Simha? Zelf nu weet ik niet waarom ik een band voelde – nee, geen band – een aantrekkingskracht, niet naar hem als individu, maar naar een soort ondefinieerbaar moment dat hij uitscheidde en dat een onweerstaanbare onderstroom naliet in zijn kielzog. Bij hem voelde ik de omgekeerde reactie van dat gewicht dat me op mijn stoel in de kerk vastpinde. Ik voelde een gevoel van beweging, een gevoel van richting, een levende realiteit, niet een mythe. En nu, net zoals sociale druk mij eens probeerde te overtuigen, om mijn lichaam van mijn stoel te tillen naar een imago nog een leven geleden, hetzelfde soort sociale druk schreeuwde naar me te blijven zitten, niet te bewegen, niet gevangen te worden in deze Joodse “betovering”. Mijn eerste zinspeling op een Joods iets. Een Joods wat-dan-ook. Een invloed, een levenskracht, ondefinieerbaar maar tastbaar, vulde de lucht die ik inademde op een dagelijkse en nachtelijke basis. Vaag werd ik gewaar dat er een alternatief bestond voor beestachtigheid, een weg waaraan geen eind scheen te komen, geen begrenzingen. Maar hoe ver we ook moesten reizen, onderzoeken, verduren, ondervinden, ik had geen manier om het van tevoren te weten. Na te zijn blootgesteld aan deze Joodse mysterie van de realiteit van het leven gedurende drie jaar, nu dit – deze schandelijke schending van de wetten van tijd, alsof tijd zelf had opgehouden te bestaan, alsof tijd niet meer een fysieke wetenschappelijke factor was, maar een Joodse gril, een kledingstuk, dat afgelegd kon worden als een overjas op een lentedag. Tijd was geen ding, geen principe. Het was een volk. Daar waren weefsels van verleden, heden en toekomst. En als zodanig konden ze dit weefsel naar willekeur uit elkaar trekken, en invoegen of verwijderen zoals ze wilden. Geschiedenis en bestemming waren één en hetzelfde. Het eindeloze reeks van een geschakelde gouden ketting. Geen begin, geen einde. Slechts vereeuwiging.

En nu, moedig en onbeschaamd, in strijd met alles wat de mens denkt te weten over de wetten van het heelal, waren we aangekomen in Jeruzalem. Jeruzalem! Een gouden stad van licht, die gedomineerd werd door de Tempel op de berg genoemd Moria, de Berg Sion. “*Har HaBayit*” de Berg van het Huis. Als ik de beelden terughaal, de geuren, de zich mengende kreten, het gevoel van hoop en verwachting van de net eindigende dag, moest ik weer vechten om die kloppende bonzende hartslag weg te slikken, dat geschreeuw, nu als een brok in mijn keel, dat bitterzoete vreugde - verdriet die mijn ziel aan stukken dreigde te scheuren, om me als een uitvlucht tot gekte te drijven. Wat was het? Waarom? Wat zorgde ervoor dat ik deze gewaarwordingen voelde. Ik had, met de hulp van Rav Simha, vandaag gesproken tot een oude Jood, ene Rabbi Shimon, die midden op de dag uit zijn binnenplaats kwam. Hij sprak met oneindige zekerheid, het product van wijsheid en een speciale relatie met een Goddelijk Wezen. Ik kan het niet anders omschrijven voor ieder die dit verslag leest. Hij zei dat de nabijheid van de Verlossing erg dichtbij moest zijn. Hij zei dat hij haar nabijheid hem beïnvloedde als een stamper op een vizel. Hij zei, dat hij zich voelde alsof hij ieder moment dieper en dieper en krachtiger in de aarde geperst werd, en onvermijdelijk tot stof vermalen werd. Hij zei dat hij niet waardig was de Verlossing te zien, of een deel te zijn van zijn nadering, en toch, zei hij verlangde hij het zo zeer. Hij begon te trillen toen hij zei: “Mijn hele wezen roept om zijn aankomst, hoewel zijn gestadige voortgang me in steeds kleinere stukjes verbrijzeld en me meer en meer verzwakt. Het is bijna alsof ik zo nu en dan te zwak ben om de Verlossing te roepen, en toch kan de verlossing pas komen in mijn allerzwakste moment. Ik heb de wens sterk te blijven en toch dat moment van mijn uiterste zwakte te bespoedigen en dat allemaal op hetzelfde tijdstip. Het is alsof de volledige last en verantwoordelijkheid van het verschijnen van de Messias alleen op mij rust”. En toen in een verstikkende snik ging hij er plotseling vandoor en zei: “Ik kan de kwelling, die ik voel in respons op ieder om me heen, niet verder uitleggen.”

En ik kreeg toen de duidelijke indruk, dat hij niet alleen in het algemeen verwees naar iedereen om hem heen, maar speciaal naar mij. Kon hij geweten hebben alles wat ik tot dan had ervaren? Kon hij voelen, dat mijn eigen reactie naar hem, naar alle Joden, naar Israël, naar Rav Simha

zo cruciaal kon zijn op een tijdstip tweeduizend jaar weg? Bezit iedere Jood de gave van vooraf waarschuwen, van voorspellen? Kan iedere Jood mijn ziel met zo'n gemak begrijpen? Ik voelde me transparant, alsof ik door de G-d van de hele schepping van boven bekeken werd. Ik wilde wegrennen en me verbergen, maar ik kon nergens heen. Wat wordt er van mij verwacht? Wat kan ik doen? Waar ben ik schuldig aan? Wie ben ik?

En toen in een duizelingwekkende verwarring, een kronkelende vermenging van groen en goud aangedikt met schaduwen van olijftakken, een bonzende, verstikkende explosie van kwellen, moet ik in slaap gevallen zijn. Ik weet dat ik sliep en ik weet dat ik droomde. En ik herinner mijn droom met beangstigende levendigheid,

Een woestijn, uitgestrekt en leeg. Zich verplaatsend zand, hete zon. En één enkele massieve boom, zijn naam maakte indruk op me, "shizaf". De enige schaduw, de enige schuilplaats in deze wereld van zand en onvruchtbaarheid. Een machtige stam en enorme takken die tot de grond hingen en rustten op hun eigen hoekig gevormde ruige ellebogen om hun kolossale gewicht te dragen. Kleine heldere, groene glinsterende bladeren, iedere tak en twijg gevuld met op appels lijkende vruchten. Een grote cirkel schaduw en koelte contrasteerde heftig met de vijandige omgeving. Maar het was duidelijk dat door een of ander wonder het gigantische wortelsysteem vers stromend water had gevonden ver onder het oppervlak van volslagen onherbergzaamheid.

En toen zonder waarschuwing sloeg de verschrikkelijke bijl diep. De stronk beefde in folterende pijn, de pijn gilde naar beneden, dieper, steeds dieper, totdat de wortel riep en kermde. Het geringste briesje, de kleinste beweging, de kleinste liefkozing werd een uiterste marteling. De levenssappen van binnen kookten, draaien, kronkelden met geweld en onstuimigheid. De ziel van het leven pleitte om bevrijd te worden. Het smeekte de bast om zich los te scheuren, zodat het kon zweten naar het zand en zichzelf vernietigen. De wortel verschrikt en kneep zich stevig uit. "Ik zal je niet laten gaan, mijn leven." snikte hij in wanhoop. Maar de vloeibare levensziel antwoordde in bitterheid: "Ik zal gaan en de rest van jullie kan barsten".

"O, G-d, nee", hilde de wortel, "Ik zal mijn vlees vasthouden en je genezen. O alsjeblieft mijn leven, ga niet weg."

De bijl beet weer in boosaardige diepte, maar nu bracht de allesdoordringende foltering de bast, het levenssap en de wortel samen in de zoetheid van algemene foltering.

"Ik ben van jou", zei het leven.

"Ik ben van jou", zei de bast.

"Jij bent van mij" zei de wortel.

Ik beefde en was doorweekt met zweet toen ik wakker werd. En het was alsof er een metalen bankschroef uit mijn hart verwijderd was, ik voelde kennis en begrip in mijn ziel stromen, en niet wegvloeien zoals ervoor. Ik voelde op een manier waarop een man die verdwaald is in de woestijn en die stierf van de dorst zich voelt als hij plotseling en onverwachts struikelt over en valt in een borrelende bron van koel water overschaduwd door majestueuze dadelpalmen. Iedere porie van mijn wezen werd doorweekt in een nieuw bewustzijn, een nieuw schouwspel, een realiteit en waarheid die een geweldige levenskwaliteit bezat.

De dorre woestijn van ballingschap had gefaald om te dienen als de "finale oplossing" voor het Joodse probleem. Ondanks hun nieuwe en vreemde, hun vijandige omgeving, waren Joden hardnekkig doorgegaan als een volk, als een levende natie in ballingschap. Geen hoeveelheid van verbanning of vervolging of afzondering in ommuurde getto's slaagden erin om deze mensen van "een andere wereld" te laten verdwijnen. Ze wilden echt niet weggaan. Ze integreerden niet onder de naties als de mogelijkheid gegeven werd, en zo niet, hielden ze vol hun aanwezigheid en invloed te laten gelden in alle dagelijkse zaken, zelf in hun afzondering. Ze wilden niet verdwijnen. Ze tartten alle natuurwetten door hun bestaan, hun onmogelijke zelfvereeuwiging. Hun voortzetting van manier van leven, van gewoonten, hun hebbelikheden, die lang geleden gestorven en vergeten hadden moeten zijn, begraven in de tijd. Noch zouden ze bekeerd worden om hun leven te redden. Zij verkozen eigenlijk de dood. Trotseerden dood. Lachten het uit. Verdroegen het, wetend dat zij hun overwinning over de dood verwierven, zelfs in hun overgave eraan. Zij hadden het wapen van hun beulen veranderd in hun middel van zelfvereeuwiging en zelfwaardering.

Tenslotte, werd het onder ogen gezien dat de enige oplossing van waarde de totale vernietiging was van het Joodse volk als natie. Hoe werd me dat duidelijk, toen zelfs Christendom krampachtig samentrok in zijn hervorming, en toen Protestantisme te voorschijn kwam als de

overheersende kracht in zo vele landen, speciaal Duitsland, dat zelfs deze zogenaamde eeuw van verlichting resulteerde in meer en grotere beschuldigingen, mee, ergere lastering van Joden nadat de "grote hervormer" Maarten Luther gedwongen was het feit te slikken, dat zelfs door zacht gesproken gevele, Joden niet meegetroond of overtuigd konden worden om mee te gaan met die verschrikkelijke beweging, tegen hun eigen nationale bestemming in. En dus woedde er een nieuw en fellere wedstrijd, wie de Joden meer konden kwellen, de Protestanten of de Katholieken, die beiden streefden om een goedgedrag cijfer te verdienen, voor de mate van vervolging en lastering, die ze de Joden konden aandoen.

En toen wist ik in een scherp, duidelijk moment van realiteit, van basisoriëntatie: geen heiden, geen christen, geen Katholiek, geen Protestant, geen niet aangeslotene, niet ik, kunnen de schuld ontlopen of de verzoening over het hoofd zien, verbonden aan eindeloos Joods lijden, hun aangedaan, niet door G-d, zoals de Christenen beweren, maar hun aangedaan door de Christenen zelf tegen zowel de Joden en hun G-d Verlosser als een onscheidbaar geheel, een mystieke eenheid van het goddelijke en het menselijke, de Jood. Ik wist nu en kon nu de Joodse hoop begrijpen, als niet in weerwil van het lijden, als niet wegens het lijden, dan ondank het lijden. Is het verwonderlijk dat Joden altijd een Messias verwachten om ze te verlossen, zelfs een valse messias, als hij maar niet leek op of verband had met de nieuwe heidense verlosser, verheven en bekend gemaakte leider van de beulen van de Joden.

Ik realiseerde me nu waarom ik vastgeprikt zat in mijn kerkbank, zo lang geleden. Hoe kon ik me naar zo'n soort Christus keren voor redding, een Christus die verklaard heeft en geopenbaard aan zijn volgelingen, dat de hoogste vorm van rechtvaardigheid en moraliteit is de uitroeiing van zijn vroegere vlees en bloed broeders. Van welke waarde is de verlossing van zo'n verdorven verlosser voor mij of voor het mensdom? Hoe kan ik met keren tot zo'n Christus voor redding? Kan zo'n soort "verlosser" me redden? Of zou ik een volledig lid worden van de gemeenschap van beesten en barbaren, die daden van moord gepleegd hebben, beestachtigheid, en die de messias van dood hebben aanbeden, glorie verkrijgend door de moord op kinderen en ook presidenten?

Het raakte me met een volle en stevige schok, dat, om redding te zoeken, een vereeuwiging een eeuwige voortgang, ik niet naar de vervolgers moest kijken, maar naar de vervolgd, niet naar de beulen, maar naar de ter-dood-gebrachten, niet naar de moordenaars, maar naar hun slachtoffers. Hier was realiteit, eeuwigheid, eeuwigdurende bestemming, leven geweven in het weefsel van de gemeenschap met de levenden.

En nu wist ik waarom Rabbi Shimon naar me gekeken had en zo abrupt gestopt was met spreken in de Voorhof van de Heidenen bij de Heilige Tempel van de Joden. Hij keek naar mij en zag mij als zijn potentiële beul, zijn moordenaar, en hij wist dat hij een slachtoffer kon worden van een eeuwige boetedoening. Hij zag het tweeslachtige potentieel in me en hij vluchtte, om niet boven verwachting te hopen dat ik een deel van hem zou zijn, dan van zijn moordenaars.

Alhoewel het bijna onmogelijk is de ervaring te delen met anderen buiten het Land Israël, moet ik het tenminste gedeeltelijk in woorden neerschrijven, hoe onvoldoende dat ook mag zijn. Zoals ik nu opstond en keek naar de Tempelberg, vanaf wat ik eerst kende in de steriele frase "de olijfberg" en nu als eigen voel in mijn bloed als "*Har Zaytim*" was alles vol van Joodse betekenis en vitaliteit. Golf na golf van opwindende spoelde over me heen toen ik de Gouden Poort, Messias Poort, in het volle zicht had. Hoe voortreffelijk de gloed van liefde en erbarmen bij de echte poort van het Paradijs, "Gan Eden". De liefde is zo totaal doordringend, dat het totaal niet uit te houden is. De onstuimige wierook van totale verlating en de duizelingwekkende vlucht weg van de materiële wereld is een belevenis, die aan iedere fiber en zenuw rukt. Hij trekt vaneen de werkelijke ziel in stukjes zo klein, dat ze niet gemeten of geteld kunnen worden. Zo mooi en zo krom is de ervaring, dat het alleen maar vergeleken kan worden met de volterende pijn die gevoeld wordt aan de andere kant van de as. Hier ook is er perfect verzoenende pijn, golf na golf van smart, zo dat het onverdraagzaam is, en onder deze druk verbrijzeld de ziel en schreeuwt in doodstrijd om zijn ontelbare verspreide stukjes bij elkaar te voegen. En dan komt daar het samengaan van de ziel, die door de hoogten van liefde versplinterd is met die fragmenten van de ziel, die gedecimeerd zijn door verdriet en zorg. En vlak voor je ogen, wordt een nieuwe ziel gevormd, één, die al de liefde en al de pijn die de wereld kan geven, in zich heeft. Deze ziel wordt perfect in zijn gevoeligheden. Het reageert op iedere beweging van het universum. Het huult als een kind huult, of als een geliefde pijn lijdt. Het lacht ongedwongen om de vreugde van liefde en vervulling. Soms huult en lacht het

tegelijkertijd in oncontroleerbare hysterie. Dan weet je dat er geen bevrijding is, maar dat je moet wachten op de dag dat er geen droefheid en smart meer zal zijn, want alleen deze dag kan de ziel zuiveren van zijn ongeremde smart.

En terwijl ik in verwondering naar de Heilige Tempel staarde, het Huis van aanbidding voor alle naties, wist ik wat ik zou zeggen tegen Rav Simha. Ik voelde dat het me overnam van mijn ziel naar buiten. Zo gauw een mens de controle over zijn eigen bestemming in alle opzichten laat varen en de richting van zijn leven en eeuwigheid totaal in de handen van deze eeuwige mensen overgeleverd is, dit mijn rabbi, mijn Joodse onderwijzer en gids, dan moet hij bereid zijn te ondergaan wat hem ook gegeven wordt. Zijn pad wordt dan vreemd en gevuld met het onverwachte en vooral het onverdraaglijke. Er is geen ontsnappen aan, want het leidt direct met een hevige magnetische kracht naar het eind of nieuw begin voorgeschreven door G-d. Hoewel verwarring en foltering de ervaring mogen zijn, toch blijft de richting constant. Zoals een voertuig onbesuisd en ongecontroleerd voort vliegt is iedere gebeurtenis, iedere bocht nieuw, bizar en uniek. Het lijkt schandalig en aanstootgevend voor ieder die het bekijkt. Het lijkt beangstigend. Het kan zelfs lijken hen, die in de weg staan, te verteren of te vernietigen. Als iemand zijn ogen alleen gericht houdt op het eindresultaat en het bepaalde doel, de wil van de leraar en zijn G-d, dan gaat hij over de weg naar veiligheid.

“Oh G-d” bad ik “, laat mij alstublieft de foltering van het universum verdragen, zoals u mijn ziel liet delen samen met mijn rabbi en gids. O, G-d, help me de smart, de liefde, de vernietiging en de redding te dragen”.

Toen werd alles scherper gemaakt in een voller begrip. Ik stelde mijn vrijwillige levenslange, eeuwige dienstbaarheid niet gelijk met slavernij maar met liefde. Liefde in de hoogste en puurste vorm. Ik straalde, ik trilde met een gloeiende, steeds vernieuwende liefde voor Rav Simha, voor Rabbi Giora, voor Rabbi Shimon, voor Rabbi Yeshua, voor heel Israël. Ik kon plotseling, glansrijk begrijpen, hoe Israëls dienstbaarheid aan zijn G-d de volle uitdrukking van wederkerige liefde is. Ik wist en begreep het niet alleen, ik voelde het als een levend en ademend iets. Het Joodse liefde-dienstbaarheidverbond met de G-d van Israël en nu mijn eigen liefde-dienstbaarheidverbond met mijn rabbi, mijn gids, mijn leraar, die zijn wegen met mij zou delen, zijn liefde, zijn bestemming, zijn Messias, zijn G-d. En zonder mijn Joodse leraar, mijn rabbi, had ik geen verbinding met de eeuwige perfectie van dit universum. Ik realiseerde me dat de mens alleen ervoor geschapen is, om zijn plaats te vervullen binnen de bestemming van de uitverkoren instrumenten van de Almachtige om de stervende wereld te redden. Eeuwig leven is niet te sterven, maar om nu, dit moment, en ieder volgend moment, constante vernieuwing te beleven, een teruggaan naar het antwoord, iedere dag van mijn leven. Onontkoombaar is de gave van liefde de hoogste en belangrijkste van alle goddelijke gaven. Dit alleen is de volle essentie van G-d, en liefde gaat niet alleen alle andere gaven te boven, maar bij afwezigheid van liefde, kan geen andere gave worden ontvangen. Liefde is de enige gave van G-d, die helemaal puur is en helemaal onvergankelijk is. Omdat G-d liefde is, omgekeerd is liefde G-d, en als liefde eenmaal is verkregen, kan het niet bezoedeld worden, nog kan het gebroken worden of beëindigd. Liefde, zoals G-d, zal altijd slagen ondanks alle tegenspoed. (Het geheim van Joodse overleving, van hun eeuwige zelfvereeuwiging). Waar liefde vaak, zo niet altijd, aangevallen wordt, belachelijk gemaakt wordt en vernedert, kan het niet onrein worden en zal het niet toegeven of bezwijken aan de kwaadaardigste en verraderlijkste aanval. Liefde, eens verkregen, zoals G-d, natuurlijk eeuwig in zijn aard en dus zal het langer meegaan en gaat het langer mee dan iedere aanval die erop gedaan wordt. In liefde zit een sterkte die iedere kracht van welke aanval dan ook, te bovengaat, en het staat stevig, onbeweeglijk tegenover de hevigste versperring. Wat meer is, als het aangevallen wordt, is het de natuur van liefde om sterker te worden en zo iedere woeste aanval te weerstaan en te overleven. De sleutel voor Joodse overleving. Hij is liefde. Zijn echte personificatie. Rabbi Giora zei: “het huis van David zal zijn als G-d”. Nu zie ik het. Nu begrijp ik waarom Rav Simha er voor koos me op deze reis te brengen. Liefde. Zijn liefde voor mij, een heiden. Voor de hele mensheid. Iedere Jood is de volle uitdrukking van G-ds liefde. Iedere Jood moet en zal, en eigenlijk, heeft altijd heidenen op dezelfde reis uitgenodigd. Enkelingen zijn er op ingegaan. We hebben gespuugd op liefde, op de Jood, en toen geprobeerd onze eigen versie van zijn namaak, zijn spiegelbeeld te vinden. Zoals G-d liefde is en liefde G-d, heeft hij die echte liefde heeft gevonden, G-d gevonden, en de eenheid is compleet en eeuwig van aard.

Ik ben nu klaar om vervreemd te worden van alles waar ik vertrouwd mee ben, om in dit

vreemde land te blijven als het me zal accepteren. Ik ben klaar om van mijn familie, bloedverwanten, vrienden gescheiden te worden en samen te gaan met vreemdelingen, die “dikker dan bloed” zijn. Ik ben klaar om het land van mijn geboorterecht te verlaten en het huis van mijn vader. Ik ben klaar om u in de woestijn te volgen, om de hitte te ondergaan, de kou, de depressies, de ziekten, de dorst, de honger. Want in deze woestijn zal ik vrijheid krijgen. In deze woestijn zal herstel, vernieuwing en verlossing beginnen. In deze woestijn zullen de wateren vloeien, er zullen veel en machtige bomen zijn, de bergen zullen zingen en de kinderen zullen erop spelen. In deze woestijn zal er hoop komen, liefde, vervulling, een nieuw leven voor de mensheid, een leven zonder oorlogen, geen ziekten, geen afbraak, geen dood, een leven van perfectie zonder eind.

Ik voelde nu een overweldigende innerlijke vrede, één die alleen gevonden kan worden in een absolute waarheid, een kennis waarvan het fundament eeuwig is. En tegelijkertijd voelde ik alsof ik in een grote beweging was, groter dan de snelheid van het licht, het rijk van de tijd voorbijgaand. Ik voelde wat Rav Simha me zo vaak verteld had: “in vrede zijn en rustig blijven, zonder beweging, zijn niet hetzelfde. Wat meer is, zij zijn direct de één tegenover de ander tegengesteld. De mens is geschapen voor beweging en leven en voortplanting. Niet dood. Als dit patroon wijzigt, dan wijzigt de ziel van de mens, want hij stopt om te beantwoorden aan de Goddelijke Wil, en hij is daarom de reden van zijn eigen vernietiging.

“Hoewel de richting en beweging van G-d naar menselijke gedachten onredelijk en onlogisch schijnen te zijn, toch kunnen wij slechts in G-ds richting onze beweging en momentum opvoeren. We bewegen steeds dichterbij tot meer en meer leven, tot we de toekomstige wereld verworven hebben. (“Wederom niet de dood”) In deze goddelijke beweging is er zowel rust als vrede “.

Maar wanneer en hoe Rav Simha ons ook terug zou brengen naar onze tegenwoordige tijd, ik zou hem smeken om me naar hem te laten komen in Israël. Ik zou het niet smeken, ik zou het eisen. Ik zou zijn jaspanden niet loslaten tot hij mij toegevoegd zou hebben in en te midden van zijn Huis. Nooit ben ik getuige geweest van zo’n liefde en verering als die Rav Simha en Rabbi Giora bewezen voor Rabbi Yeshua, hun Messias. Hoewel ze tweeduizend jaar gescheiden waren, klopten hun harten als één. En dit was inderdaad de weg naar de eeuwigheid, naar de Almachtige zelf. Hoe duidelijk kon ik zien dat de heidense verbintenis nooit bedoeld was gegeven te worden aan deze uitgevonden, gekke, moordardige, wraakgierige messias imago. De woorden van de originele Hebreeuwse, Aramese geschriften over Rabbi Yeshua, waarop Rabbi Giora zinspeelde toen hij met Rav Simha sprak, zijn lang geleden verloren gegaan, zeker door de wil van G-d, omdat in tegenstelling, de Torah, de geschriften van de profeten, Joodse kronieken en historische boeken trouw intact gebleven zijn en accuraat gedurende bijna vierduizend jaar. Als deze vroege geschriften van Joden over de Heilige Jood, Rabbi Yeshua, niet verloren waren gegaan, dan zouden ze vernietigd of expres verstoep door Rome, uit angst om de ware boodschap aan het Huis van Israël betreffende hun nationale bestemming, hun nationale herstel, te onthullen. Het is duidelijk, dat wat Rome en het Christendom claimen wat deze documenten zeiden, weliswaar herschreven en keer op keer vervalst waren, met de enige bedoeling als een aanklacht tegen de Jood, de enige hoop voor de mens in deze wereld.

Ik herinner me eraan, hoe ik had gestaard in de ogen van de vriendelijke Rabbi Giora, toen hij de woorden van de wet tot leven wakte toen hij sprak over Rabbi Yeshua. Zijn innerlijke kennis van de Heilige Jood kwam van alleen de Wet, de profeten en de geschriften van de voorvaders van de Rabbi. De woorden en het leven van de Heilige Rabbi Yeshua moesten voor de Jood voor altijd een herinnering blijven, verenigd in de Torah, in herinnering geroepen door het constante lezen van de Torah. Op deze manier en op deze manier alleen, zou de Messias levend blijven, werkelijk zo levend als Hij echt is. Allen in zijn verstand, in zijn ziel, in de Torah van de Jood heeft de Messias echt levend, vlees en bloed, opgestane realiteit. Niet in vervalste papieren, die boosaardige lasterpraatjes insinueerden, smaadschrift over de oorsprong en vereeuwiging van het volk van de Messias. De Messias leeft omdat de Joden leven, en alleen daarom. Als er niet langer een Jood is, niet langer een Torah, zal er evenzo geen Messias meer zijn, een G-d. De natie die zonder Jood is, is ook zonder G-d. En dat is ook zo met de individuele heiden.

De heiden had zijn toewijding alleen naar de Jood moeten maken, die hem in zijn Huis zou uitnodigen. De heiden, zoals in het geval van Ruth, kan een relatie vormen met de Messias van het Huis, zodra hij toegelaten is in het Huis op uitnodiging van een Jood, met wie hij een band heeft gevormd. Het is duidelijk dat de Messias van Israël kwam om heel Israël te redden. Iedere en elke Jood. Rav Simha vertelde over een rabbijnse Midrash dat leert over een verbond dat G-d met de

Messias maakte zeggende: "Messias, Mijn gerechtigheid, de zonden van hen, die U toevertrouwd zijn zullen een zware last op U leggen en U maken tot een kalf waarvan de ogen zwaar zijn. Ter wille van hun zonden zal Uw tong van dorst aan Uw gehemelte kleven en Uw ziel zal verzwakt worden door smart en zuchten. Wilt U dit alles ondergaan"?

De Messias antwoordde: "Heer van het heelal, zal deze verdrukking veel jaar duren"?

G-d antwoordde: Bij Uw leven, bij Uw voorhoofd heb Ik het vastgesteld met een eed. Als Uw ziel hierdoor benauwd is met zo'n smart, zal Ik U ervan verlossen".

Toen zei de Messias: "Here God van het heelal, met vreugde en vrijheid van hart neem Ik dit alles op Me, zodat niet één ziel in Israël verloren zal gaan. Dit is Mijn wens, en met dit begrip neem Ik al dit lijden op Me, zoals het geschreven staat: "Hij werd verdrukt, en toch vernederde Hij zichzelf."

Messias werd verdrukt en vernederde zichzelf zodat niet één ziel in Israël verloren zou gaan. Daarna werd Israël samen met de Messias, in het hart van Israël, van iedere Jood, iedere ziel, verdrukt en vernederde zichzelf voor tweeduizend jaar, zodat de heiden ook redding zou vinden.

Messias kwam niet om de wereld te redden, door buiten de natie Israël te gaan. Zelfs in ballingschap van hun land, bleef Messias in de Jood en alleen in de Jood. Messias, de ware Messias, Rabbi Yeshua, ben David, de Heilige Jood, kwam om een eeuwig verbond van eeuwige redding op te richten met heel Israël en alleen met Israël. Dit verbond was onvoorwaardelijk en was opgericht door de verzoening van de Messias. Maar in dezelfde order om te profiteren van de voorwaarden van het verbond of de grondwet van de Verenigde Staten van Amerika, men moet of geboren zijn als een burger van de Verenigde Staten, of de vreemdeling moet eerst de Verenigde Staten inkomen en een staatsburger worden van de Verenigde Staten, zo moet een zelfs nauwere, intiemere eeuwigdurende relatie worden gesmeed tussen iedere vreemdeling voor het Huis van Israël, voordat deze vreemdeling van de condities van de Messiaanse grondwet zijn voordeel kan doen, waarvan de condities expliciet de eeuwige redding van Israël verklaren krachtens de verzoenende daden van de Messias. Uit naam van heel Israël en door Israël (haar volk, haar geschiedenis, haar bestemming) zal redding komen tot en worden ontvangen door de heidenen. Rabbi Yeshua verkondigde zelf in de oren van Rabbi Giora, "Het heil is uit de Joden". Speciaal Rabbi Yeshua vermeed om een verwijzing te maken naar het Huis of de Natie van Israël, maar beperkte heidens heil tot de individuele onderdelen van dat Huis of die Natie, slechts de individuele Jood. En door die Jood, en door hem zonder uitzondering, kan dat heil, gebaseerd op de één op één relatie van heiden tot Jood, door de heiden verkregen kan worden. De Jood van vandaag of van welke eeuw dan ook, moet zelfs niet bewust zijn van het bestaan van zo'n verbond of constitutie van heil om z'n automatische begunstigde te zijn. Net zo als iedere burger van de Verenigde Staten, iemand die in de USA geboren is, zich zelfs niet bewust hoeft te zijn van de grondwet van dat land, dat voordelen verstrekt aan elk van zijn inwoners, ongeacht hun onwetendheid van zijn bestaan, en ook diezelfde inwoner vraagt bepaalde verplichtingen te vervullen. De inwoner die onwetend is over de grondwet hoeft hem niet goed te keuren, te ondertekenen, te bevestigen of hij goed of slecht is, trouw eraan te zweren, of op een of andere manier bewust te zijn van zijn bestaan, en toch is diezelfde persoon is zowel begunstigde als verplicht aan zijn voorwaarden. Zelfs hoewel het ontstaan van zo'n grondwet gebeurd mag zijn op een tijdstip tweehonderd jaar vanaf de geboorte van zo'n onwetende burger, toch wordt zijn hele leven door zijn bestaan beïnvloed, zijn bestemming binnen het land waarin hij woont, zowel zijn persoonlijke bestemming als zijn nationale bestemming worden allemaal beïnvloed door zo'n verbond of grondwet. Zo is het ook met de Jood, wiens leven en bestemming worden geregeerd door de eeuwige verbonden, die een onveranderlijk deel zijn van zijn nationale karakter, en als zodanig iedere factor van zijn persoonlijke leven en bestemming beïnvloedt.

En nu was het deze constante en steeds weer vullende, steeds vernieuwende redding, die zich inprentte in mijn ziel, die mij aanzette om te handelen, tot daden, waaruit door actie mijn actieve deelname zou blijken in de bestemming van mijn Joodse gids. Om waar dan ook heen te gaan, om te doen wat hij ook van mij verlangt, met het doel van herstel van mijn medemens.

Als heiden van nature en buiten de familie en gemeenschap van G-d, moest ik eerst naar de individuele Jood en zijn familie komen. Ik en ook andere heidenen moeten onszelf toestaan om in een leef - leer situatie te worden geplaatst, zozeer dat de heiden door zijn eigen vrije wil (niet door hersenspoeling zoals misschien gezien wordt door hen die buiten het Huis van Israël, het Huis van G-d staan) zich kan laten gaan, zich los kan maken van wat een zieke en wanordelijke maatschappij van hem vraagt, zichzelf leeg maakt om een lege container te zijn, zonder zelfzucht – zal de graad zijn

tot waar hij een nieuw zelf kan aandoen, en zijn lichaam gemakkelijk zal beginnen zich op te vullen met die fysieke, mentale, geestelijke materiaal dat kan worden gevonden in een Joods huishouden.

Het is niet het werk van de hemel om verlossing te brengen. Het is het werk van de aarde en de mensen die er wonen. We kunnen er niet aan ontsnappen. Het is onze verantwoording hier en nu. De tijd is gekomen om te stoppen tegen onszelf te liegen en de andere kant op te kijken. Dan, wanneer we geen oplossing vinden binnen onze gelederen, heffen we tevergeefs onze hoofden op en gooien de hele schuld en verantwoordelijkheid op de hemel boven. We kunnen niet een maatschappij van mislukkelingen zijn, zoals we de laatste tweeduizend jaar zijn geweest. Het is geen tijd om verblind te zijn of neutraal of wat erger is, afvallen naar de anti Joodse en dus naar de anti menselijke kant, en zo fysiek iedere duivelse invloed in zijn destructieve doodshandelingen te helpen. We moeten onszelf individueel en collectief verantwoordelijk, schuldig houden voor tweeduizend jaar van Joodse vervolging, voor vertraging en voorkomen van de stichting van een koninkrijk, een Joods koninkrijk met een Joodse koning, een vervulling van de Joodse nationale en politieke hoop en bestemming, de enige hoop voor de mensheid voor vrede, gezondheid, zelfvereeuwiging. Rabbi Shimon zag het in onze ogen, onze dode ogen. Het is niet de Christelijke glimlach die telt, het zijn de ogen. Het oog spreekt voor de ziel. De ogen van de Messias lachen niet. De ogen van de Messias zijn zwart gebrand als houtskool in de doodskampen. Zijn ogen en de ogen van zes miljoen zielen. Twaalf miljoen ogen. Geen enkele glimlach. Onze heidense ogen waren de ogen die starden, of de andere kant op keken, of genoten van wat we zagen, zowel de beul als het slachtoffer. Heidenen, ik, jij, wij allemaal moeten nu wat doen, om recht te zetten en een nieuw Nazi Duitsland, een nieuwe Nazi Holocaust, een Neonazi Amerika te voorkomen. Wij, het deel van de mensheid buiten het Huis van G-d kunnen, met verantwoordelijkheid en vrije wil, met schuld en nederigheid, met een hart en ziel vol wanhopige verlangen en hoop, kloppen op de deur van het Huis van G-d, en een Jood zal naar de deur komen en ons binnen nodigen. Die uitnodiging is er altijd geweest van de dagen van Abraham, van de dagen van Mozes, de dagen van Rabbi Yeshua, de dagen van Rabbi Akiva en Bar Kochba, de dagen van Baal Shem Tov (de meester van de goede naam), of Martin Buber, en de dagen van Menachem Begin. Op ieder Joods feest, wordt een plaats gereserveerd voor de vreemdeling, de gast, de buitenstaander van de feesten van de Heer: de heidenen. Alles wat hij moet doen, wordt gevraagd te doen, is kloppen en vragen binnen gelaten te worden. Tussen haakjes, al onze Christelijke feesten hebben geprobeerd de Joden uit te sluiten, en verder, hem te beschuldigen van de echte oorzaak van het feest zelf.

Het is gepast te vragen, waarom kan ik niet zomaar naar de top gaan, zoals geleerd wordt in de buitenwereld (buiten Israël) om de “universele” G-d te zoeken? Ik spreek tot je als één van die buitenwereld als ik zeg dat die leer een politieke leugen is gebaseerd op nationale trots, en Jodenhaat. Het heeft niets te maken met religie. Je kan niet de universiteit binnen gaan, zonder het fundament van de eerste diploma’s. Dus je zit niet aan de rechterhand van G-d zonder het fundamentele onderricht over de basis van het Judaïsme, aan je onderwezen door je aardse, levende, ademende, vleeselijke Jood, en zijn gezin en zijn gemeenschap. We hebben geprobeerd deze trap te beklimmen door rennend de onderste treden over te slaan, denkend dat we een betere, een snellere en een zekerder weg naar de top hadden – dat we onze ivoren torens en ons universiteitsniveau van vals intellect zullen inspringen en dat we de wereld zullen herstellen tot een keurige plaats om in te wonen. Maar we hebben gefaald in de laatste tweeduizend jaar, omdat alles altijd gebouwd is op een vals politiek waardesysteem.

En nu worden we gewaarschuwd – een laatste waarschuwing – om te heroverwegen en terug te keren naar een basisantwoord. Het basisantwoord dat altijd bestaan heeft van Abraham af, of we werkelijk redding zoeken voor onszelf, onze kinderen, onze steden, en onze wereld.

Hoofdstuk 5

DE WAARSCHUWING

Wat nog een mysterie blijft voor de student van Rav Simha, hoe nog eens die golf van tweeduizend jaar te overspannen, waarin hij zich nu bevindt in een staat van verlichting. Maar de brug terug naar vandaag wordt niet bereikt door een zwaai met een Joodse toverstaf of door een vaardige manipulatie van de tijd, die hij onwetend omschrijft als een Joodse gril. De weg terug is bezaaid met dorens en spijkers, barrières van vlammen, rivieren van bloed, stapels botten, eindeloze woestijnen waar het zand niet te onderscheiden is van mijlen gebleekte huid van lichamen gescheurd en over de wereld strak gespannen als een drum, smeulend en alle grenspalen te niet doend, alles wat leeft, bomen, vegetatie, steden, naties en wereldrijken. Hoe kwellend ook voor hem en Rav Simha, een weg terug moet gevonden worden. Ongeacht van populaire meningen, we kunnen onszelf niet zomaar redding of verlossing in wensen. We moeten voorzichtig onze weg kiezen door de met etter gevulde infectie van wat Christenen noemen "De eeuw van Genade". Daarom, zo als elke start, dat is precies waar we moeten beginnen: bij het begin.

In het begin van de schepping, werd de mens origineel geschapen om een messias te zijn, om te herstellen, om vanuit zijn positie binnen een begrensde, compacte, steeds meer uitdijend kernheilgdom, de chaotische krachten van wanorde en verwarring, die hem omringden, terug te slaan. Het doel dat bereikt moest worden was dat de willekeurige, zelf vernietigende, werkende krachten, in het Hebreeuws genoemd: "*Tohu v'vohu*" geleidelijk zouden worden doorgedrongen of geneutraliseerd binnen de groeiende energiekracht of raamwerk van orde, geïnitieerd als een actief werktuig van licht in het midden van totale duisternis. In een proces identiek aan die van kernfusie, zouden alle instabiele, dwalende krachten aangetrokken worden door een letterlijke fysiek chemische reactie tot de energie die vrijkomt van de krachten van de levens structuur, op een basis van dag tot dag, van de messiaans geschapen mens, die zou zorgen, dat wat instabiel was een stabiele integraal onderdeel te laten worden van de nieuwe, steeds uitdijende, atoom moleculaire vereffening van orde, en zo, niet alleen orde in zichzelf te herstellen als een geïsoleerde omvang op een wereldgrootte, maar als een dientengevolge orde binnen het groter moleculaire of Melkweg omvang van het universum. Dit proces van kettingreactie in een positieve richting is ons bekend in het Hebreeuws als "*Tikun*", herstel of reparatie van de kleinste tot de grootste omvang. Een herstel tot orde van dat wat in chaos is. Wat er ook voor kritiek is op dit schrijven, zijn doel is niet te vernietigen, maar precies dit proces in gang te zetten dat *tikun* heet, herstel, tot gepaste orde van dat wat willekeurig is geworden en chaotisch.

Toen de mens in zijn eerste poging in gebreke bleef deze kettingreactie van moleculaire fusie in beweging te zetten, te dwingen dat wat onstabiel was te verenigen met de stabiele elementen, die een nieuwe wereldorder schiepen, begon er een omgekeerd proces voelbaar te worden, dat proces bekend als splitsing, of een verdere disintegratie of degeneratieve kracht. De tweede wet van thermodynamica, de wet van toenemende wanorde (willekeur, chaos) spreekt duidelijk van het resultaat van de verloederde draai van de mens aan wat origineel bedoeld was als *Tikun* of herstel. Ook vandaag worden we geconfronteerd met diezelfde vreselijke optie: het fundamentele bouwblok te gebruiken van het universum, het atoom, in een proces van kernfusie voor ons welzijn of, alternatief, in zijn welbekende splijtbare staat, een ondenkbare catastrofe op de mens brengt.

Sedert het totale herstelproces origineel in beweging gezet was door de Centrale Figuur van alle gemotiveerde ordelijke processen, de Schepper van het Heelal, was het eerste verzuim van de mens, om gehoor te geven aan die Goddelijke Drijfveer als een copartner in de Schepping, niet de definitieve voorbarige conclusie van de zaak. De mens, als de werkzame kracht in de procedure, werd achtergelaten niet enkel met een greintje hoop, maar met een positief inzicht aan hem gegeven door zijn Schepper, in de manier, waarop het hele, zich vernieuwende, herstellende proces kon en weer opnieuw zou beginnen te werken. De mens was verteld en het verlangen gegeven, de Goddelijke Impuls om zichzelf te vermenigvuldigen, want in die scheppende daad zou eens het "Speciale Zaad" verschijnen, Degene, Die, in feite, niet in gebreke zou blijven om het eeuwigdurende proces van herstel tot volledige perfectie in beweging te zetten en in beweging te houden, binnen de Goddelijk

Orde van het heelal.

Dus, vanaf het begin, direct na de eerste noodlottige mislukking van de mens om te beantwoorden aan de Goddelijke Impuls, ligt de hoop van de mens vastgehecht in de bijna obsessieve gedachte om “Het verlossende Zaad” voort te brengen, de Hersteller. Feitelijk, het was pas toen deze obsessie in kracht en praktijk afnam, dat het menselijk ras zijn weg begon te verliezen in het verslechterende labyrint van chaos. Om de complete en totale verslechtering van de mensheid te voorkomen en een opheffing van willekeurige beweging en vernietiging, te midden van deze degenererende omgeving, werd er weer één enkel menselijk wezen uitgekozen om tussen alle anderen een kern van mensen te vormen, wiens intieme relatie met de Schepper voor altijd uniek, eeuwig en daarom onbreekbaar, zou zijn. Het was door dit speciale volk, uitverkoren om alle slechtheid van de mens in zijn chaotische en wilde toestand te verdragen, en toch te overleven en hun restauratiewerk van bestemming te continueren, dat de hele mensheid op een dag zou worden bevoordeeld met natuurlijke orde, leven, gezondheid, zelfvereeuwiging, onsterfelijkheid. De uitgekozen individu, van wie deze kern natie zou ontspringen, heette Abraham. Zijn volk, Israël, de Joodse Natie.

Om “uitverkoren” te worden als een volk om de ontberingen, droefheden, en zorgen te verdragen, geboren voor de taak die volbracht moet worden, moet niet uitgelegd worden als “uitverkoren” als beter dan in discriminatie tot andere naties of volken of “uitverkoren” door een gril om favoriet te zijn. Uitverkoren te zijn moet gedefinieerd worden op de eenvoudigste manier: gekozen om wat dan ook en al het nodige te ondergaan als een verenigde gemeenschap, als een natie, als een volk, ten einde de ultieme wens voor de hele mensheid te verkrijgen, herstel tot onsterfelijkheid, binnen een totaal puur, een perfect levend framework.

Opdat de missie van deze “uitverkoren natie”, die functioneert als een kern om ieder mensenkind aan te trekken binnen zijn invloedsfeer, tot stand gebracht kon worden, hadden deze bijzondere, eigenaardige, verschillende, “andere – wereld” mensen hun eigen kern nodig, die Zijn invloed op hen uit oefende als een volk, zodat dit volk een integraal deel van Zijn eigen invloedsfeer zou worden. Zo had Israël, de kern voor de naties van de wereld, een zon in zijn zonnestelsel, een Messias nodig als haar eigen kern, dat is, een lichtgevende energiebron als het centrum van haar eigen zonnestelsel. Dit werd de dag aan dag, ogenblik aan ogenblik, levenslange obsessie van dit unieke volk, om haar Bron van Stabiliteit te zoeken, om zo’n Messiaskern in ons midden te brengen, binnenin onze eigen kleine geografische kern, gegrondvest voor ons door de Schepper. Dienovereenkomstig, als een garantie dat de mensheid in het algemeen nooit meer zijn wens zou verliezen, zijn obsessie voor de komst van dat “speciale Zaad”, “de Bijzondere”, die alles wat leeft zou verlossen, zowel mens als dier, een verlossing van de hele natuur, werd een speciaal volk, een unieke natie apart gezet van het hele overige mensenras om juist die speciale obsessie te beschermen, om het “speciale volk” te zijn, die de “Speciale” zou voort brengen, die de verbindingspersoon zou zijn, de kern, de lijm, die dat bijzondere volk samen zou houden, en in de normale gang van zaken, zou dit volk samen met haar kern een proces van wereldrestauratie beginnen, een samensmelting van bestanddelen in zichzelf; heidense kunstmanen en begunstigend in Joodse kern en weldoener. Dit plan voor de restauratie en de verlossing is nooit gewijzigd, en als zodanig zijn er nooit tussen haakjes geplaatste periodes of tijdperken geweest, toen een wispelturige Schepper een volk als kern sloopte, na eeuwigdurende, levenslange contracten met hen gemaakt te hebben, om een ander volk als kern uit te kiezen. Het herstel van de Natie Israël in onze dagen maken dit volstrekt vanzelfsprekend.

Het voorafgaande is de basis structuur van de Bijbel en zijn betekenis voor de Jood en ieder mensenkind. Niets is ooit geschreven om dit plan te veranderen of om te keren. De mens heeft echter, om reden van nationale trots, of natuurlijke zelfvernietigende neigingen, altijd geprobeerd deze structuur te bestrijden, of door te trachten de naties ervan te overtuigen, dat het hele gebeuren geen enkele waarde heeft, of door voor te wenden zijn waarde alleen te accepteren als de condities voor een andere natie zouden gelden dan die speciaal aangewezen als de nooit veranderende kern van een nooit veranderende Schepper.

Terwijl ik deze problemen bediscussieerde en probeerde pijnlijk een weg te banen naar een conclusie, werd ik onlangs gevraagd door een goede vriend, een architect en ontwerper van nederzettingen voor de Staat Israël: aan wie richt jij je boek, en wat hoop je te bereiken? Wat verwacht je dat je heidense “gewone man” zal doen, na het lezen? In welk framework kan je een antwoord van de student van Rav Simha verwachten, vermenigvuldigd duizenden en misschien

miljoenen keren? En tenslotte, is dat het risico waard van nog een bloedbad van Joden voor het geval het verkeerd gelezen of begrepen wordt?

Wat zou ik graag wensen dat ik in mijn antwoord, mijn intense drang tot het schrijven van dit verslag, waarop met onzekerheid en schrik wordt gereageerd, kon vervangen met een vergulde belofte, een garantie, dat het mettertijd zou dienen als een waarschuwing voor zowel de Jood als voor de heiden. Tot de Jood, om de verantwoordelijkheid van leiderschap te accepteren en nationale bestemming bewust openbaar te maken, dat hij uiteindelijk moet en zal worden verplicht te adopteren en zo te proclameren door woord en daad, dat hij volledige verantwoordelijkheid geaccepteerd heeft voor de toekomst en welzijn van de mens. Pas dan zal onze nationale nachtmerrie, om de verlosser in ons midden te brengen, feitelijk worden vervuld. Aan de heiden, een waarschuwing dat hij eigenlijk moet begrijpen, dat zelfs wanneer de Jood onwillig is om zijn herstellende rol te vervullen, dat de verplichting valt op de heiden om op de Jood zijn verantwoording te plaatsen, of hij wil of niet, niet met geweld of met dreigementen van geweld, maar door feitelijke deelname, op een actieve manier met daden, de omstandigheden en de omgeving in positieve zin te vormen, waaraan een Jood moet beantwoorden. De heiden breekt dan de verlossing open in echte praktische bewoordingen. Zo gauw de Jood door omstandigheden geforceerd wordt in de rol waarvoor hij geschapen was, loopt een merkwaardige formule af. Het werkt zo:

Het is niet zo zeer dat wij als Joden de verlossing kunnen dwingen, omdat het zo is dat de nabijheid van de verlossing ons beïnvloed en ons verplichten zijn komst te forceren. Zo is het ook met geboorte geven. Eerst verlangen we een kind, We handelen naar dat Goddelijke Impuls. En van ons positieve antwoord op dat Goddelijke Impuls, de daad van fysieke gemeenschap, worden er krachten in beweging gezet die uiting geven aan zichzelf door de echte aard van hun zijn. De krachten van de schepping van leven is nu door ons in beweging gezet en gaan door of we willen of niet. Tegen de tijd van de geboorte, hoef je de geboorte niet te forceren, want het beïnvloedt de vrouw zodanig dat het zichzelf forceert. Leven vraagt om geboren te worden, en dat speciale, dat we in beweging gezet hebben, door te beantwoorden aan de Goddelijke Impuls, controleert ons nu en we kunnen op dat punt niets anders doen dan de geboorte af te wachten in onze barenssnood. Dus de geboorte zelf, die een schepping van leven is, kan spontaan de goddelijke krachten in beweging zetten, die de Messias voort zullen brengen in hemelse geboorte, na de tijd van de barenssnood. De hele hemel antwoordt op ons lager initiatief omdat de Schepper het zo gewild heeft. Daaruit volgt dat de geboorte zelf, die het totale of volledige, het vervulde antwoord is op het goddelijke eis om leven te scheppen en het te vereeuwigen, het menselijke voorrecht of initiatief moet zijn, dat het Goddelijke Besluit weerkaatst dat de Messias de hemelen moet verlaten en op aarde wonen.

Laten we aannemen dat de student van Rav Simha, de heidense gewone man, zoals mijn vriend de architect het stelt, niemand anders is dan de president van de Verenigde Staten van Amerika, die keer op keer herhaald heeft dat Israël de vervulling van Bijbelse profetie is. Maar hoe reageert de president op dat feit? Hoe past hij het toe op de werkelijkheid, dat is, op zijn realiteit, op zijn dagelijkse leven als de president van de Verenigde Staten van Amerika? Heeft deze vaak herhaalde verklaring geen andere betekenis dan een zijdelingse, slechts een onbelangrijk bijzaak van zijn leven? Is deze verklaring of dit feit slechts nog een stukje nietigheid, dat er toevallig is, als een bijproduct van de dagelijkse werkelijkheid, een Bijbelse profetische vervulling? De bedoeling van dit boek is om de heidense gewone man te verlichten tot het feit dat Israëls wedergeboorte en zijn dagelijkse bestemming een betekenisvolle toepassing vereist voor het leven van de gewone man, ongeacht zijn maatschappelijke positie. De wedergeboorte van de Staat Israël, de Natie, is niets anders dan de Arm van de Levende G-d, geopenbaard voor de ogen van ieder individu en iedere natie, zonder uitzondering, in de woorden van de profeet: "Wie gelooft, wat wij gehoord hebben, en aan wie is de arm des Heren geopenbaard?" We zijn van aangezicht tot aangezicht getuigen van de daden van de Meester van het Heelal. En dat is geen kleinigheid. Noch zal iemands reactie of gebrek aan reactie op deze beweging van de Schepper gezien worden als nietigheid. De reactie op deze gebeurtenis door onze gewone man uit de heidenen is op geen enkele manier minder dan zijn reactie, het openbaar worden van zijn houding, op de verschijning, de openbaring van G-d zelf. Dat is de betekenis van iets dat men kiest te noemen: "vervulling van Bijbelse profetie". Het kan niet over het hoofd gezien worden of zelfs toegejuicht worden op een passieve manier, met een knikje van herkenning, dat het feit eigenlijk bestaat. De misleiding dat de mens onsterfelijkheid is toegekend in

gelukzaligheid of in niet te verdragen foltering, door zijn passieve bevestiging wat betreft het bestaan of niet bestaan van de Schepper of wat de Schepper op een gegeven moment schept, moet ooit tot een einde komen. Zo'n misleiding kan noch als geloof, noch als vertrouwen omschreven worden. Het is op zijn best een mening, en als zodanig verdient het noch beloning noch straf. De gebeurtenissen vragen om een antwoord. En dit antwoord zal het meest verstrekkende effect opwekken op de individu en op de wereld. En dat antwoord moet vermenigvuldigd worden met duizenden of met miljoenen. Zoals in het geval van de heidin Ruth heeft het louter de juiste persoon nodig, het juiste gedrag, het nederige antwoord op het juiste moment, om de Messias te brengen. Dat wil zeggen, zo'n antwoord kan voortkomen vanuit menigten, maar bij gebrek daaraan, het speciale enkele antwoord kan meer dan voldoende zijn.

En dat is wat ik probeer te bereiken door dit schrijven, mijn vriend de architect. En je hebt goede redenen om bang te zijn. Dat ben ik ook. Dat is waarom ik je vooraf vergeving vraag voor het geval rampspoed op ons allemaal valt. Van G-d kan ik oordeel verwachten, volgens zijn rechtvaardige standaarden. Van u vraag ik u van man tot man te begrijpen, dat het om de zaak van de hemel gaat, dat ik schrijf, en niet om de ultieme catastrofe te scheppen.

Denk eens een moment na. Er is geen logische, geen rationele reden dat een pindaboer, in werkelijkheid onbekend in de Verenigde Staten met een bevolking van tweehonderd miljoen, in een paar maanden tijd, onhoog geschoten zou zijn van een geringe zuidelijke vermaardheid tot president van de Verenigde Staten, alle gewoonlijke sporten naar de top overslaand, congressman, senator, minister, onderscheiden jaren van trouwe dienst, bekend getuigschrift van politieke positie door het jaren actief opbouwen van een carrière, en bekend stemverslag. In dit geval, een tarding van alle uitgeprobeerde en geteste politieke wegen naar succes. Onder de vele en wisselende politieke redenen die gegeven zijn om deze grillige gebeurtenis uit te leggen, voeg ik een verklaring toe, net zo rechtsgeldig als alle anderen en misschien wel de enige rechtsgeldige.

De huidige president van de Verenigde Staten verklaarde aan het Amerikaanse publiek dat hij een "wedergeboren, Bijbelgetrouwe gelovige" was, die geloofde dat Israël de vervulling is van Bijbelse profetieën, en verder beloofde hij, dat hij, als hij gekozen zou worden, de Amerikaanse ambassade, nu gevestigd in Tel Aviv, naar Jeruzalem zou verplaatsen, de hoofdstad van de Staat Israël.

Eigenlijk op dit podium, tenminste met deze verklaringen, die de sterkste waren, de voornaamste planken van zijn podium, werd hij gedragen naar het machtigste heidense functie in de wereld door de stem van een klinkende meerderheid van Amerikanen, die ervoor kozen zich te identificeren met deze nadrukkelijke en herhaaldelijk betuigde Bijbelse gezichtspunten. Men roept zich instinctmatig weer voor de geest de verbazingwekkende verrassingsoverwinning van Harry S. Truman, na officieel afgeschreven te zijn door iedere enquêteur, voorspeller en krantenkop, zelfs de stemmen in de laatste telling waren na de verkiezing. En toen plotseling, in de morgen, was het Truman, niet Dewey, die president werd van de Verenigde Staten. Truman, die er was op de juiste plaats, op de juiste tijd. De eerste om officieel het bestaan van de Staat Israël te erkennen. Truman, wiens gelegenheid om voor Israël op te treden kwam op een donderend moment. Het goddelijke moment geopenbaard – en Truman reageerde. Het initiatief van Israël door zich een onafhankelijke staat te verklaren, zijn verantwoording vervullend, zijn bestaan bekend makend, zijn zelfbestuur. De enkele heiden antwoordde en antwoordde goed. Hij handelde. En dat tegen het advies van zijn eigen Ministerie van Buitenlandse Zaken. Tegen het advies van zijn speciale bondgenoot, Groot Brittannië. Tegen de maatschappij en tegen de wereld. Tegen alle politieke adviezen en druk. En door zijn actie was het verlossingsmoment vereeuwigd. Wederom faalde de wijsheid van de wijze mannen, en Harry Truman werd speciaal gezegend, tot de verbazing van iedereen, toen hij de functie van president van de Verenigde Staten weer op zich nam, tegenover overstelpende, onmogelijke obstakels.

Nu wederom is het geopenbaarde messiaanse moment opengegaan voor President Carter, wachtend op zijn antwoord. Koning Cyrus en President Carter kunnen dezelfde positie innemen in Bijbelse bestemmingsgeschiedenis. Beiden kunnen voor eeuwig verzegeld worden in de bladzijden van het eeuwige boek van het eeuwige volk van de eeuwige G-d. Cyrus, wordt in de Bijbel een Messias van de Joden genoemd, omdat hij de moed had om te herkennen en toen te handelen op het geopenbaarde goddelijke moment. De verlossing beïnvloedde hem, en hij antwoordde. Cyrus zag duidelijk in Israël de vervulling van Bijbelse profetie, zelfs toen we in de Babylonische ballingschap

bleven hangen. Vijfhonderd jaar voor de Christelijke jaartelling was dit een feit, en Cyrus handelde met daden. Hij riep de terugkeer uit naar de hoofdstad van Israël, naar Jeruzalem, om opgebouwd te worden door het Joodse volk.

Dit, tegengesteld tot de vorst Nebuchadnezzar, die net zo krachtig handelde om de verwijdering van de Joden uit hun Bijbels verkondigde grenzen, te bewerkstelligen. En speciaal de Joodse ballingschap uit het hart van alle Joden, uit Jeruzalem.

Vandaag staat President Carter als de sleutelfiguur voor de voortgang of het uiteenvallen van, niet Judaïsme, maar Christendom. Omdat hij voornamelijk op grond van deze Bijbelse afkondigingen gekozen is, zal hij geoordeeld worden, en ook zij die hem gekozen hebben en wie hij vertegenwoordigt, op zijn persoonlijke toepassing van deze verklaringen in zijn politieke leven. Niet alleen zijn leven thuis, in de kerk, of zijn persoonlijke religieuze leven. Niet door zijn overtuigingen of zijn meningen. Niet door zijn persoonlijke geloof of privé houdingen tot G-d. Door zijn eigen uitspraken heeft hij het recht verbeurd zijn politieke acties te scheiden van zijn reeds geuite en bekendgemaakte morele ethiek, de stem van zijn geweten. Hij is goed ingelicht. Hij kan geen onwetendheid aanvoeren. Voor zo ver hij ingelicht is, is hij ook verantwoordelijk. Hij moet door zijn eigen meegedeelde bewustzijn van het geopenbaarde Goddelijke Impuls op hem, kiezen om of Haman te zijn, die de vernietiger van de Joden zou zijn, of Cyrus, de weldoener van de Natie Israël.

Zelfs vandaag, na alles wat er gebeurd is, als die president van de Verenigde Staten op zou staan met morele vastberadenheid, voorafgaand politieke gepastheid ten bate van erkende morele vereisten, en zoiets zou zeggen als: "Mijn mede Amerikanen, en in het bijzonder mijn geliefd Volk van het Boek, mijn Joodse landgenoten, de tijd is voor mij gekomen om de daad bij het woord te voegen, geweten bij politiek, en vierkant de mogelijke risico's en consequenties onder ogen te zien, die in mijn acties inbegrepen zijn. Mag G-d, de G-d van Israël, mijn woorden horen en gunst bewijzen aan onze grote natie, en mag Hij het volk hierin zegenen. De acties die ik vandaag neem, en nu zo besluit in mijn autoriteit als President van de Verenigde Staten van Amerika, zijn alleen gericht op de hoop op wereldvrede en verlossing van de mensheid. Het is mijn vurige hoop en gebed dat ik, en dat al mijn mede Amerikanen, die zich verenigen om mij te helpen deze acties te vervullen, een actieve rol zullen spelen om tot stand te helpen brengen, dat wat de hele mensheid gevraagd heeft, voor heeft gebeden, en nodig heeft vanaf de schepping. Het is mijn hoop dat heel Amerika, door met mij mee te doen in deze acties, ons deel zal bijdragen tot het onderhoud van het moment, dat nu zo snel en duidelijk aan ieder, die onze erfenis in de Bijbel liefhebben en koesteren, dat moment, dat inhoud de stadia, die al bereikt zijn in het voortbrengen de profetische vervulling van de komst van de Verlosser, die zowel lichaam als ziel van alle mensen op deze aarde, de mensen van alle naties, zal bevrijden van de greep van tirannie, verdrukking en kwaad. Dienovereenkomstig, is mijn bevel niet gericht tegen enig land, groep of individu, maar het is afgekondigd in de hoop het welzijn, de welvaart, de gezondheid, de vervulling van de ultieme hoop en dromen van alle armen, de lijdenden, de hongerenden, de zieke en de hopelozen van onze planeet.

"In deze hoop en dit streven, verklaar ik hierbij als stap nummer één: De Verenigde Staten van Amerika, zullen, vasthoudend aan onze Bijbelse erfenis, en actieve instemming en waardering daarvan, vanaf deze week beginnen haar ambassade met al haar afdelingen in Israël, te verplaatsen van Tel Aviv naar Jeruzalem – de eeuwige Stad van de G-d van Israël, die wij en speciaal alle Joden, geboden zijn nooit te vergeten, de waarvan, zoals we beloofd zijn door de Schepper, de wet zal uitgaan en het onderwijs voor het welzijn van alle mensen.

"Dientengevolge, in acht nemend en parallel aan de verhuizing van onze ambassade naar de Stad Jeruzalem, erkennen de Verenigde Staten van Amerika, vanaf nu, officieel die stad als officiële hoofdstad van Israël. En zo beloven de Verenigde Staten van Amerika om alles te doen wat in haar vermogen ligt om te helpen en te assisteren dat Jeruzalem altijd een onverdeelde stad en hoofdstad zal zijn van de Staat Israël.

" Stap nummer twee: Het dringende verzoek, de aanbeveling, de roep en de aanmoediging wordt vanaf dit podium gedaan en van het bureau van de President van de Verenigde Staten van Amerika, om alle Joden te smeken om te beantwoorden aan hun heilige Bijbelse erfenis te beantwoorden, aan hun hoop en aan hun bestemming, om een uitvoerig programma van "*aliyah*", immigratie naar jullie Bijbelse Heilige Land, beginnen uit te voeren. Het is weer ten gunste van de hele mensheid dat ik dit van jullie vraag, uit naam van al degenen die de Bijbel geloven en liefhebben, en actief willen helpen hun positieve rollen te vervullen, door het Joodse volk te

assisteren hun lang geprofeteerde positie als wereld weldoeners te verkrijgen. Het is jullie natie, die de G-d van de Hemel uitgekozen heeft om de mens uit het moeras van oorlog, menselijke smaad, en moreel verval te leiden. Daarom vraag ik jullie, samen met alle gelovigen in jullie Joodse Bijbel, om de rol van het leiderschap, die aan jullie is toevertrouwd door de Schepper en Verlosser van het heelal, te adopteren. Ik beloof jullie dat jullie vanuit dit kantoor alle nodige hulp, aanmoediging, advies en assistentie zullen krijgen in samenwerking met de gevestigde Joodse autoriteiten, zowel in dit land als in Israël. Ik benadruk het volgende. Dit moet niet worden gezien als een besluit van ballingschap uit de Verenigde Staten. G-d verhoede! Het is in feite een besluit dat jullie ballingschap van het Land Israël voor tweeduizend jaar tenslotte tot een eind is gekomen.

“Bij de beëindiging van jullie ballingschap in Babylon, sprak Koning Cyrus het besluit uit, die jullie toestond om te gaan en het Huis van G-d te herbouwen, dat in Jeruzalem is. Mij is nu veroorloofd het buitengewone privilege van de G-d van de geschiedenis, om deze woorden weer te bevestigen en hopelijk de lange, zwarte nacht van jullie ballingschap tot een definitief einde te brengen. Daarom, ter wille van de hele mensheid, doe ik mijn verzoek aan jullie, de lang lijdende dienaren van de Meester van het Heelal, om deze mogelijkheid op tijd aan te grijpen, zoals ik gedaan heb, en naar jullie thuisland terug te keren en het Huis van G-d te herbouwen in Jeruzalem. En G-d zij met jullie.

“Jullie staatsburgerschap van de Verenigde Staten van Amerika kan behouden worden, naar jullie keus in ieder geval van immigratie van dit land naar Israël, samen met de uitnodiging en aanmoediging van deze dienst. Jullie zijn natuurlijk mijn Joodse medeburgers, vrij om te kiezen om in de Verenigde Staten te blijven, je volle rechten en vrijheden als burgers behoudend, zonder vooroordeel. Mijn woorden tot jullie moeten alleen gezien worden als een verzoek en een aanmoediging. Dit is een verzoek, dat jullie smeekt jullie Bijbelse erfenis, je Bijbelse bestemming te vervullen, zodat met de hulp van G-d jullie en alle Amerikanen samen met een gigantische stap het antwoord dichterbij kunnen brengen, waarnaar alle naties en individuen deze duizenden jaren hebben verlangd.”

Zo eindigt ons scenario van het speelhuis van Pinocchio. Helaas, in plaats van moedige Bijbelse verklaringen zoals deze die voortkomen uit de Oval Office, horen we in plaats daarvan stemmen van gejuich, omdat ze erin geslaagd zijn “Israël bij de knieën af te snijden”, feitelijk zeggend dat “de Joden en Israël zullen op een dag op hun knieën naar ons toe komen. De functie van het presidentschap vandaag schijnt zich te troosten in het traditioneel Christelijke stereotype van de Jood, continu op gebogen knieën. Maar het karakter van de Jood zal dit niet toestaan. De Jood zal zijn knieën alleen voor zijn G-d buigen. Al de waarheid verteld moet worden, het zal eens de natie zijn dat zich vrolijk verheugde bij de gedachte dat Israëls gestalte vernederd wordt en afgehakt bij de knieën, zich op een dag in de onaangename en genante positie vindt, dezelfde vloek dragend, die zo grappig leek als het op Israël sloeg. Eli, mijn vriend de architect, ik heb moeite je vraag te beantwoorden, want ik weet dat jou vraag eeuwig stand houdt, terwijl mijn antwoord en alle andere antwoorden aan de kant van de weg zullen vallen. Vragen hebben een manier om zichzelf onsterfelijk te maken. Hun echte natuur is eeuwig. Zelfs als ik mijn dwaze antwoorden op papier zet, hoor ik je vragen herhaald worden, herhaald, weer gesteld worden, weerklinken generatie na generatie aan goedbedoelende revolutionairs zoals mijzelf. Maar niemand herinnert revolutionairs of hun opstand, ongeacht hoe diepzinnig hun gedachten waren, of hoe dapper hun daden. Maar vragen zijn iets totaal anders. De eerste vraag van de Heilige Schepper tot de mens, “Waar ben je”? (*Ayeka*, in het Hebreeuws) overheerst en reduceert tot brabbeltaal al onze goed samengestelde filosofieën. Het is die vraag (die echt iedere vertaling te boven gaat van het Hebreeuws naar iedere andere taal), die zijn weg baant als een mes door het hart van iedere filosofie, iedere ideologie, ieder diepzinnig antwoord. Jij bent de wijze, Eli, niet ik. Jij luistert, jij vraagt, en jij gaat rustig door met bouwen. En als alles geschreven is, nadat alles gezegd is, wat blijft er dan nog over? Alleen de vraag. G-d zegene je Eli. Jij hebt het geheim van G-d gevonden. De vraag. Op mij is de vloek gevallen eeuwig verplicht te zijn om te proberen om uit te leggen, te ontwarren, te beantwoorden.

Laat mij tenminste de vrijheid nemen, Eli, om de eeuwige vraag te gebruiken om mijn onbetekenende antwoord te omlijsten. Tenminste om mijn drang om door te gaan uit te leggen. Ben ik te ver gegaan? Vraag ik te veel namens mij en namens jou? Heb ik het recht om te vragen? De verplichting? Om voor jou en heel Israël te vragen en van de heidenen?

Doet jouw rustige verwachting mijn actieve vastberadenheid teniet? Of werken beiden

samen, de één de ander vervullend? In welke verhouding moeten de ingrediënten gemixt worden zodat verlossing geproduceerd wordt? Als het goed voorbereid en uitgevoerd wordt, zal de resulterende explosie een rammelen van de hemelpoorten teweegbrengen, genoeg om ze open te stoten? Zal G-d voorzien in de noodzakelijke ingrediënten in de juiste hoeveelheden om zo'n explosie te geven? Of ligt het helemaal alleen in onze handen? Als liefde gebruikt wordt als een heilig wapen en door liefde herstel plaatsvindt, zullen dan de elementen van rustige verwachting en actieve vastberadenheid samengesmolten worden in een goddelijke fusie? Of is het alleen voor ons om ze te gebruiken in een zuiver goddelijke manier? Zal dan de Messias uit Zijn hemelse woonplaats gedwongen worden?

We kunnen er niet aan ontsnappen, Eli, die goddelijke obsessie. Jij maakt het openbaar door vragen en ik door eisen, maar altijd dezelfde Joodse obsessie – om dat “Speciale Zaad” voort te brengen, de Heilige, die alle dingen zal herstellen tot hun rechtmatige orde. De Goddelijke orde van dingen. Zelfs gaf je jezelf weg, Eli, toen je me vertelde dat een goede architect allereerst een bekwame socioloog moet zijn. Diezelfde obsessie brandt ook diep in jou. Je bent bezet met dezelfde dybbuk. We lijden aan dezelfde ziekte, mijn vriend. Het is erfelijk. Een aangeboren psychose. Een chronisch optimisme. Je riskeert alles voor de grote hoofdprijs en je krijgt altijd de drie citroenen. Totale verplichting betekent totaal risico. Vierduizend jaar lang heeft onze G-d in iedere generatie en andere Mozes bevolen om tegen Farao te zeggen “Israël is mijn eerstgeborene, laat mijn zoon, mijn volk, gaan.” En hoeveel plagen heb je vandaag nodig in deze eeuw om een wereld van heidense Farao's, allemaal met een verhard hart, te laten begrijpen, dat Israël de eerstgeboren zoon is van de Almachtige, en omdat G-d de wereld zo liefhad gaf zijn eerstgeboren zoon(s). Wie zou het geloven? Alleen als ze ons eerst naakt aan een kruis hangen en ons in brons gieten, nemen we dan een of andere verwrongen vergoddelijkte betekenis aan voor vier biljoen Farao's. En zij noemen Joden blind. Niet in staat onze eigen Torah te begrijpen. Breng de Joden op de knieën. Hang ze dan op en giet ze in brons. Maar wees er zeker van dat hij dood is. Dat is erg belangrijk, hij moet dood zijn! Zo lang als hij dood is, dood en stijf en gemaakt van metaal of steen, is het veilig te geloven. Maar als hij warm is, levend, vol met bloed, vlees, woorden, daden, bestemming, hoop, genezing, redding, verlossing – geloof niet in die Jood. G-d verhoede het. Het zou godslastering zijn. Hij is slechts menselijk. Je kunt beter tot een rots bidden of een stuk ijzer of hout, dan godslastering te plegen door een beetje te veel eerbied te hebben voor een levende Jood. Het stijve metalen icoon, kan door een beroerte van zijn voetstuk vallen op een kruis. Dat zou hem bezoedelen. Hij zou kunnen breken. Waar zouden we dan allemaal blijven?

Het is natuurlijk waar, zoals juist uitgedrukt is door Salomon Grayzel in *A History of the Jews*, dat “Joden noch heiligen noch supermensen zijn.” Maar het is ook waar dat Joden die unieke nationale obsessie hebben, een nationale bestemming dat, geërfd, kan en zal leiden tot het eeuwige nut van de hele mensheid zal leiden. Dientengevolge moet de mensheid toestaan, aanmoedigen, overhalen en actieve assistentie geven om Joden te ondersteunen om zo hun missie van geschiedenis – bestemming compleet te maken. Het overleven van de mensheid is ervan afhankelijk. Het is en moet een exclusief Joodse zorg zijn om de Messias in ons nationale midden te brengen en daarmee hem in te brengen in de hoofdstroom van de hele mensheid. Dat is de echte aard van onze missie, ons schrijven, onze cultuur, van onze bijzondere obsessie als een volk. Het is ook niet voor de zieke patiënt, die onder het mes van de chirurg ligt, om te proberen een copartner te zijn met de opererende arts. Als hij de dokter probeert te helpen zijn eigen organen in te snijden, kan het voor de hand liggende resultaat van zo'n bemoeizucht alleen maar een ramp zijn. Laat de chirurg zijn taak doen. Ondersteun hem op alle mogelijke manieren, zodat de taak verricht kan worden. Geef hem de aanmoediging, de medewerking, de voorzieningen en het gereedschap om de taak te doen, en het zal gedaan worden en goed gedaan worden. Maar blij in G-ds naam, terwijl hij opereert, erg stil liggen. Herinner je achterover liggende positie en respecteer zijn autoriteit en vaardigheid. Op dat cruciale moment ligt jouw leven in zijn hand. Zo is het ook met de relatie tussen Israël en de naties.

Wat er echter eigenlijk is gebeurd, is de breuk van een vitale veiligheidsmaatregel, die vijandig is aan iedere basiswet van de natuur. Hij kan het beste worden uitgelegd in een fysisch-chemische manier, terwijl we nadien dezelfde formule toepassen op andere sociale, religieuze, politieke, morele situaties. We zijn in onze eeuw getuige geweest van de verbazingwekkende, weergaloze mate van wetenschappelijke vooruitgang. De mens heeft letterlijk de meest fundamentele geheimen ontsloten, van wat tot nu toe in mysterie was gehuld. In onze eeuw hebben

we nieuwe elementen ontdekt, nieuwe atomen, waarmee het heelal is opgebouwd. We zijn nog verder gegaan. Vandaag kan de mens met relatief gemak een atoom of materie blootstellen aan een proces, dat het eigenlijk in zuivere energie kan veranderen door een loslaten van die energie in een gigantische kettingreactie, die vandaag de mogelijkheid heeft de hele aarde te verdampen in enkele seconden. Het omgekeerde proces is ook een feit. En we moeten het voordeel voor de mens nog volledig onderzoeken, de ontelbare voordelen verbonden aan het proces van atoomfusie.

Welke weg dit proces uiteindelijk gaat, we kunnen al op dit punt, uit hetgeen men al weet, een zeer praktische, werkende formule afleiden. Laten we de atoom, de hoeksteen van de bouwblokken van al het materiaal in het heelal, voor een moment gelijkstellen met de Messias. Het atoom, dat energie potentieel bezit dat het voorstellingsvermogen doet wankelen. Het moment dat we knoeien met dit atoom, zijn elektronen balans verminderen of vermeerderen, of zijn kern veranderen, creëren we een instabiel element of een atoom, dat opnieuw zijn balans zoekt, eerherstel, een atoom, die het potentieel heeft om zichzelf te stabiliseren of zijn evenwicht herkrijgt, om zichzelf te herstellen tot heelheid en stabiliteit. In zijn onstabiele staat hebben we een isotoop, gewoonlijk radioactief. Wederom kan het potentieel van deze isotoop voorzichtig uitgebuit worden om behandeling van ziektes uit te voeren, buiten honderdduizenden andere productieve gebruiken. Maar om te voorkomen dat het in een tegengestelde of vernietigende manier gebruikt wordt, wordt de isotoop zorgvuldig verzegeld in een beschermende container. De container is op zijn beurt verzegeld in een speciaal gevormde bewaarplaats. En dat op zijn beurt wordt geplaatst in een met lood beklede doos. Al deze voorzorgsmaatregelen om het in het wilde weg gebruiken van een potentiële levensredder te voorkomen. Een levensredder met het potentieel om een dodelijke moordenaar te worden. Radium is een prima voorbeeld. In zijn geïsoleerde vorm straalt het een prachtig onaards licht uit. Een licht dat zelfs door de gesloten oogleden van de waarnemer dringt. Zijn verschijning is ontzagwekkend. Men bemerkte geen duidelijke of directe slechte invloeden. Maar dat wat gebruikt werd om behandeling van huidkanker te bewerkstelligen en andere tumorvormen van kanker is een dodelijke moordenaar als het blootgesteld wordt aan een omgeving die vijandig is naar zijn natuur, als zijn potentieel en schoonheid gebruikt worden op een ongecontroleerde, onintelligente manier. Radium, in een beknopt voorbeeld, doodde haar ontdekker, Madame Marie Curie.

Het is passend om dezelfde formule toe te passen op alle kringen van het menselijk bestaan. Om dezelfde reden werd de Staat Israël geschapen als de beschermende container voor zijn eigen kern, zijn isotoop van potentiële totale genezing, zijn Messias. In die mate is deze formule waar, dat in onze veertig jaar van omzwervingen in de wildernis, toen we uit Egypte gekomen waren, we opgedragen werden een tabernakel te bouwen, de tabernakel, die was een binnenste container binnen de Staat Israël, de buitenste container. Binnen de tabernakel moesten we de binnenste tent bouwen als nog een beschermende omhulling binnen de tabernakel. Binnenin de binnenste tent moest het goed beschermde heiligdom zijn, genoemd het Heilige der Heilige. Het Heilige der Heilige moest, op zijn beurt, de Ark van het Verbond bevatten. En binnen deze ark zetelde deze "speciale isotoop", de Tafels van de Wet, de Goddelijke Aanwezigheid. Een plaatje van totale concentriciteit, waarin de naties de buitenste ring zijn of de isolatielaag. Israël, de volgende ring naar binnen, en binnen Israël de noodzakelijke plaats of heiligdom voor de Aanwezigheid of voor de Messias, die er voor altijd in woont, voor de genezing van, niet alleen Israël, maar voor de hele mensheid. Het "onstabiel maken" van die atoomkern, zijnde het lijden en verzoening van de Messias, en zo de isotoop creërend met het potentieel om te genezen of te doden, was nu een feit geworden. Het was de verplichting van de heidenen op ieder moment van de tijd over de laatste twee millennia, om zachtjes, met zorg, voorzichtig en eerbiedig de "isotoop" terug te plaatsen binnen Zijn beschermende geboorteplaats van veiligheid, Zijn natuurlijke omgeving, zodat Hij kon uitvoeren zoals de bedoeling was, om wonden te genezen, zicht te herstellen, ziekte te beëindigen, nutteloze oorlogen te elimineren, uiteindelijk om weer te stabiliseren en heelheid te verkrijgen als Koning Messias. In plaats daarvan werd de "Messias isotoop" in het wilde weg gepakt, gestolen, gekaapt uit Zijn heiligdom, en de naties verheugden zich aan het geweldige licht, het krachtpotentieel, en eigenschappen die hij bezat en die uitstraalde van de kern van deze nu bevrijde isotoop. Wat mooi. Wat nuttig. Wat prachtig. Hoe dodelijk. Tweeduizend jaar van oorlogen, dood, ziekte, terreur, buitensporige moord met deze misbruikte "Messias isotoop" als de verwekkende oorzaak. Wederom de zaak van de gekidnapte Christus. Hoe correct en onberispelijk is dan de Joodse bewering, dat een

messias, die geen vrede brengt, in feite geen messias is, omdat hij niet functioneert als een messias, maar meer als een vernietiger. Rabbi Yeshua's eigen voorspelling in zijn opmerking tot onze voorvaders, Zijn Hassidim, dat Hij geen vrede maar oorlogen zou brengen, geen eenheid maar verwijdering, was niet slechts een geleerd commentaar op Zijn toekomstige werk als Messias, maar eerder een bittere klacht, dat Hij bestemd was om van die genezende functie weggehaald te worden en misbruikt als een verdeler en moordenaar van mensen, dat Hij niet zijn bedoelde functie als Hersteller zou moeten uitoefenen. Nog niet. Dit alles wilde Messias op zich nemen, opdat niet één ziel in Israël verloren zou gaan.

Maar neem dit goed ter harte. De terugkeer van het Joodse volk naar ons land geeft aan de wereld het teken, dat we, net zo zeker als we de onzen bevrijdden, die gekidnapt waren door een bende terroristen, geholpen door een idiote kriegsheer genaamd Amin, en gevangen gehouden werden op het vliegveld van Entebbe, Uganda, met dezelfde snelle slag van het zwaard zal Israël die heidense heilige Jood bevrijden, Rabbi Yeshua, uit tweeduizend jaar gevangenschap, vastgehouden door een wereld die gek geworden is van een misbruik van zijn potentie van goedheid. Pas op. Entebbe was slechts een begin. Let goed op de tekenen en reageer correct.

Hoofdstuk 6

DE BEMIDDELAAR

Vanuit het onbetwiste Bijbelse gezichtspunt, is het een goed gefundeerde principe, dat de heiden, zowel natie en/of individu, een noodzakelijke en vitale rol speelt in het ontvouwen van de profetische geschiedenis van de verlossing van de mensheid. Voor de bedoeling van deze discussie is het alleen nodig die rol zo helder en precies mogelijk te definiëren.

Het is altijd een eenvoudiger taak om een omschrijving op zich te nemen door de uitsluiting van die karakteristieken, die eigenlijk niet voor die rol gelden. En toch, hoewel dit een negatieve benadering lijkt, het presenteert zichzelf aan me als de aller-noodzakelijkste van alle taken, om te corrigeren wat al een gevaarlijke misvatting is. Terwijl de heidense rol in zijn onderling verband met het volk van Israël zich in vele vormen kan uiten, zowel eenvoudig als ingewikkeld, die ene vorm die absoluut verboden is voor de heidenen, in dezelfde mate als de boom van kennis van goed en kwaad verboden was voor de vertegenwoordigers van de eerste messiaanse poging voor verlossing, is de rol van bemiddelaar of verzoener. Het is de Messias en Hij alleen, die de bemiddelaar of verzoener tussen Israël en de G-d van Israël, en het zijn wij, Israël, die gevraagd worden onszelf te plaatsen in de rol van dienaren voor onze G-d uit verdienste van de verzoening – bemiddeling - boetedoening geëffectueerd door de kracht en bedoeling van de eerste historische verschijning van de Messias. En het is precies omdat en een resultaat van de eerste historische openbaarmaking van de Messias, dat Israël nu, en feitelijk is er geen andere optie open voor ons, kan dienen in de rol van medebemiddelaar, medeverzoener, mede-boetedoener als een integrale grootheid met de Messias, en dat ten behoeve van de heidense naties in wier midden wij onszelf eeuwigdurend bevinden. En in volorde, zien de heidenen nu dat ze een open weg hebben naar het Koninkrijk van Eeuwig Licht, krachtens de reeds geleefde geschiedenis en zijn eeuwigdurendheid in de Natie van Israël, dat de rol van de individuele heiden en de heidense naties, begrensd moet worden om zijn meervoudige vormen te openbaren binnen de beperkende buiten mal van dienaren van de G-d van Israël, die zo gemaakt zijn door het smeden van een onverbreekbaar verbond met de bemiddelende natie, verantwoordelijk voor de creatie van dat verbond, de Natie van Israël. Aldus is Israël geworden tot dienaren van de Allerhoogste krachtens de bemiddeling van de Messias namens ons en onze onverbrijzelbare eenheid met Hem, en zo worden ook de heidense individuen en naties dienaren van de Allerhoogste G-d, krachtens het eeuwigdurende verbond tussen Jood en heidenen, individueel en natie, zo'n verbond komt tot stand als een resultaat van de weer goedmakende rol, op zich genomen en vervuld door de Joodse natie (compleet met Messias) voor de heidenen.

Voor eeuwen hebben heidenen Joden gestraft en het idee door de strot geduwd dat Joden

nooit onze middelaars voor onze ziel of onze natie kunnen zijn, dat we hun eigen speciale heidense versie en concept hebben van een Messias – bemiddelaar. En toch, zelfs door hun eigen spelregels, zondigen de heidenen. Zij zelf proberen nu hun rechtvaardigheid te verkrijgen door de schandelijke rol van middelaars tussen Israël en haar vijanden te adopteren. Grote en wat minder grote heidense presidenten, koningen en kannibaalhoofden zijn er allemaal van overtuigd dat zij bekleed zijn met de goddelijke opdracht van voorbede ter wille van Israël in Israël's dialoog met haar naburen, haar familie, haar vrienden, haar vijanden en zelfs haar G-d. En met iedere ongevraagde rooftocht in goddelijke diplomatie in een gebied dat in elk geval voor hen verboden is, wordt het steeds duidelijker dat de vruchtbare “vredestichters” die er naar streven brownie punten te scoren bij G-d onder de vlag van vrede voor de mensheid, niets anders zijn dan moordenaars in smokings, elk wedijverend om de ander te overtreffen om de salami van Israël op te snijden. In andere woorden, hetzelfde aloude verhaal, sluit de Joden in, stop ze in een kooi, verbrand ze dan en de wereld kan gered worden, halleluja amen. Onze problemen zijn opgelost. Olie voor iedereen. Drink op. Het is “on the house”. Nu dat de Joden zijn verdwenen, moet je zien hoe onze fabrieksopbrengst omhoog schiet. Winsten zonder grens en wereldvrede, men hoe eenvoudig was het, alleen maar de Joden afmaken. Maar zelfs super enthousiaste wedergeboren presidenten moeten tenslotte struikelen over dat piepkleine Moabitische meisje Ruth.

Ruth, de Moabitische heiden, zou niet, omdat ze het niet kon, een toenadering bemiddelen tussen haar natie Moab en de natie van haar familie Elimelech, de natie Israël. Dus vandaag is de rol van de heiden, voor altijd vastgesteld door Ruth, de correcte aansluiting te kiezen en dan trouw die kant te dienen en laat de geschiedenis zichzelf dan vervullen gebaseerd op die beslissing en de daden die gepaard gaan met zo'n totale toewijding. Er is geen middenweg, geen kat uit de boom kijken, geen grillige diplomatieke taal eromheen. Alhoewel de Torah specifiek Israël verbiedt welk contact dan ook met de dochters van Moab (en trouwens alle andere heidenen) die de rol van hoeren hadden gespeeld, die de mannen van Israël hadden weggelokt van onze G-d, zelfs tijdens onze veertigjarige ervaring in de wildernis nadat we het land Egypte hadden verlaten, toch, ondanks zo'n definitief goddelijk verbod, werd Ruth toegelaten in de Heilige Gemeente van Israël en haar vitale rol gegeven in de heilige bestemming, de rol die zowel koning David als de Messias, de Zoon van David zou voortbrengen. Maar eerst werd Ruth een dienaar van Naomi en via haar van de familie Elimelech, en via hen van heel Israël, en via hen van Messias en door Hem aan de G-d van Israël. Maar hoe zou dan verzoening kunnen plaatsvinden tussen Israël en Moab (vandaag Jordanië)? Het was krachtens de nog ongeboorte Ruth en de daden die zij zou uitvoeren uit naam van Israël dat G-d Moab de volle verpletterende kracht van nederlaag in oorlog met Israël, gedurende ons vroege wildernis geschiedenis, bespaarde, en het zal ook zo zijn dat de Ster, die zal voortkomen uit Jacob aan het eind der dagen, alleen de hoeken (in het Hebreeuws *“pa'atai”* – In het Nederlands “de oorlokken”) van Moab zal treffen, en niet een volle vernietigende nederlaag zal toebrengen, ter wille van Ruth en haar daden van onderwerping aan Israël, en voor wiens rechtvaardige daden en nederigheid G-d haar hele natie met mensen zal sparen. Maar merk op dat Ruth niet als een bemiddelaar kon dienen in de zin van een scheidsrechter van een schikking tussen haar geadopteerde natie Israël en de plaats van haar geboorterecht, Moab, door vriendelijke contacten met beide kanten tot stand te brengen en daarbij hopen om de kloof te overbruggen door kleine stukjes van de bestemming van de Natie Israël af te stropen, om de ongegronde vijandschap van Moab te stillen. In feite koos zij om volledig en totaal het volk, de onderlinge verbanden, de tradities, de gewoonten, de cultuur, de theologieën, en zowel de geschiedenis als de bestemming van Moab te verwerpen, en door dat te doen, een complete relatie alleen met Israël te smeden, bewerkstelligde zij een historisch nuttige invloed, zowel voor haar tijd en na haar tijd, op het land en het volk van Moab.

Pas op voor de heiden, die arrogant de gewaden aantrekt en de rol van middelaar “Hogepriester” aanneemt. Hij is een overweldiger van recht en niet zijn uitvoerder. De heiden, die komt gehuld in de mantel van bemiddelaar- compromittant – scheidsrechter, is helemaal niet de rechtvaardige heiden. Hij is een slang wiens symbool de arrogantie van de tegenstander is, en draagt niet de standaard van nederigheid van de Verlosser- Advocaat, zoals hij zou willen verschijnen. Om de zaak van vrede effectief te dienen, kan en moet de heiden alleen kiezen, zich geheel en al te verbinden met de nationale bestemming van het volk van de Vredevorst, het volk waarin Hij geboren is, en het volk waardoor Hij Messiaschap bereikte voor het nut van het mensdom. Op die manier

zullen de acties van zo'n heiden een verzoening tussen naties bewerkstelligen, die zijn oorsprong heeft van G-d zelf door de natuurlijke stroom van historisch Messiaanse gebeurtenissen in beweging gebracht door de nederige onderwerping van de heiden, en niet, integendeel, door een onverteerbaar alternatief op Israël op te dringen, die helemaal vijandig is naar de profetisch-Messiaans- nationale bestemming aan die natie uitgedrukt, als vooraf geschreven in de Bijbel door de G-d van die natie, de Aanvoerder van de bestemming en geschiedenis van die natie. Het alternatief, om op de natie van Israël tegenstrijdigheid of een negatieve richting of een uitstel van zijn Bijbelse bestemming, op te dringen, is aan de wereld niets minder te brengen dan rand van een thermonucleaire Holocaust. Des te meer de schuld van de valse middelaar van vrede als hij handelt in de erkende kennis en licht van zijn "redder" en verklaarde kennis en geloof in de Bijbelse tekst. Een arrogante pseudoscherpzinnige, wedergeboren Christelijke middelaar president is een overweldiger en vernier van het goddelijke recht ondanks zijn vredelievende bedoelingen. De Aartstegenstander zelf heeft volle kennis van de Bijbel en van de bestemming van Israël en van de tijd van het einde van zijn eigen slechte invloed. Hij weet ervan en hij gelooft het. Maar hij is onverbidlijk tegengesteld aan zijn vervulling en gebruikt de volheid van zijn gereflecteerde licht om het spiegelbeeld van vrede stichter en middelaar uit te stralen.

Voor Ruth was de weg naar vrede voor haarzelf, haar familie, haar volk, haar natie, niet een vooraf beraamde afwijkend plan om de beste interesses te bereiken voor alle betroffenen, maar een uiteindelijke en totale overgave van haar persoonlijke bestemming, dat is, haar persoonlijke moedwil, aan die van haar Joodse schoonmoeder en dus aan de natie en het volk van die natie. Alleen zo kon zij de beoogde vredesobjecten bereiken, zowel op de korte termijn als op de lange termijn, zowel voor haar eigen natie, als voor haar eigen volk. Ruth's kennelijke verlating van haar volk via haar toewijding aan Israël was, in feite, hun (Moab's) nationale en individuele verlossing in iedere tijdsperiode voor Ruth en na Ruth. Men kan niet zeggen dat Ruth tijd overtrof of de tijd beïnvloedde – zij *werd* zelf tijd. En het is dus, dat als Ruth synoniem is met tijd, dat tijd, ter wille van Ruth, ultiem voordeel voor Moab zal betekenen en, voor zo ver Ruth mogelijk voor alle heidenen spreekt, het ultieme voordeel voor alle naties op aarde kan betekenen. Daarom is het correct de conclusie te trekken, hoe ver weg dat in eerste instantie mag lijken, dat het Hashemite Koninkrijk van Jordanië, niet eenvoudigweg plotseling in wording sprong als een toevallige daad, niet gerelateerd aan alle andere gebeurtenissen in een wereld van absurditeit door de gril van Groot Brittannië en de Verenigde Naties. De Goddelijke Invloed is net zo duidelijk in het bestaan van Jordanië, als het zeer zeker duidelijk is in de wedergeboorte van de natie Israël. Beide zullen op hun eigen manier in het uitspelen van geschiedenis en hun onderling verband van de één met de ander, bewijzen tot een verbazingwekkende wereld, die G-d Zijn verbonden, Zijn beloften vervult, en in het spel in het heden roept alle betekenisvolle daden in het verleden.

Zeldzaam, inderdaad, tot het punt van niet bestaand, is de Bijbelse rol van een heidense middelaar tussen Israël en haar nationale vijanden, of, wat dat aangaat, tussen de Joodse individu en de niet Joodse tegenstander. Tegengesteld, echter, bevindt de Jood zich eeuwig in de rol gedrongen van bemiddelen voor vrede, zowel ter wille van zichzelf als ook ter wille van de heidenen. Josef werd gevraagd te bemiddelen als een uitlegger voor de koning van Egypte. Daniël werd voor soortgelijke redenen gehaald en in een soortgelijke rol geplaatst om de toekomst uit te leggen via dromen voor een heidense koning, Nebuchadnezzar, en het was door deze dromen dat Daniël het inzicht gegeven werd in en de mogelijkheid om in verband te brengen het totale overall plaatje van onderlinge verbanden, die er zou bestaan tussen alle heidense koningen en naties door de millennia heen tot aan en inclusief het laatste einde van iedere heidense macht. Een accurate geschiedenis van de loop van de mensheid tot aan en inclusief de grote finale, allemaal van te voren geschreven, en nu allemaal uitgespeeld tot het eind. De lijst van Joodse namen is eindeloos, van Abraham tot Jacob tot Josef tot Mozes en verder en verder, tot aan en inclusief de alhoewel zelf – uitgeroepen Messias van Mr. Henry Kissinger, middelaar bij uitstek. Maar binnen het Bijbelse framework is de heiden nooit gevraagd, verwacht, verlangt, goddelijk toevertrouwd in de positie van middelaar ter wille van Israël. Denk even aan het veronachtzamen van onze goddelijke bestemming dat het gevolg zou zijn geweest als Haman was geslaagd in zijn poging om te bemiddelen voor de Joodse vragen om gerechtigheid en een eerlijke behandeling in de rechtbanken van keizer Ahasuerus. Zelfs die illustere monarch zelf kon tenslotte alleen een beslissing maken of voor het Joodse volk of tegen hen. Nooit was hij geplaatst of plaatste hij zichzelf in de positie van middelaar van een rechtvaardige oplossing

door een compromis van Joodse rechten of waarden, door een overgave van Joodse profetische bestemming.

Koning Nebuchadnezzar vroeg Daniël slechts een klein ding, een simpel gebaar, een daad van symbolische onderwerping. "Slechts één keer en slechts één buiging voor mij in het openbaar voor je eigen welzijn en voor het welzijn van je volk, om de misbaar te onderdrukken, van wat omschreven wordt als een daad van verzet tegen je heerser." Dat was alles, slechts een klein beetje compromis van de Joodse Torah, de Joodse bestemming. G-d zou het verschil nooit ontdekken, één klein openbaar compromis. Maar Daniël's antwoord was tot in het extreme zonder compromis, en ook zijn daden. Daniël was een fanaat zonder compromissen uit het oogpunt van zijn Joodse nationale bestemming. Hij riskeerde alles, niet alleen zijn eigen persoonlijke veiligheid en status, maar hij kon gezien worden als iemand die zowel de hele Joodse natie en hun onmiddellijke lot, als hun lange termijn bestemming, in gevaar bracht. Maar Daniël was een fanatiekeling. En ook Mordechai. En ook Esther. En ook wij allemaal. We kunnen niet, moeten niet, toegeven aan de druk van de onderdrukker. Het is een Joods gevestigd precedent om *alles* te riskeren, in de volle betekenis van de bedoeling van dat kleine woordje, onwillig te zijn om een compromis te sluiten over één klein ding van goddelijk principe. En iedere heiden, die ons dwingt een compromis te sluiten over onze profetische nationale bestemming, moet rondit geplaatst worden in de categorie van de onderdrukker van de natie Israël.

Israël is vandaag behoorlijk bekwaam om zijn eigen onderhandelingen met zijn burens te voeren, net zo als onze eerste voorvader, Abraham, onderhandelingen voerde met Abimelech. Noch toen, noch nu hebben we de hulp nodig van de "super - krachtige" koningen om ons te helpen in een familie zaak die bijna vier millennia duurt met onze Arabische burens en broeders.

De weg naar een volle, complete en verenigde relatie met de Heer van het Heelal is altijd een helder pad geweest met open deuren. Ruth, de heidense, spreekt voor iedereen. Allereerst, de vestiging van een persoonlijke relatie op een één op één basis tussen de heiden en de Jood, wiens G-delijke bestemming dan bindend is op beiden. De individuele relatie leidt tot een intiem, alles omarmende, totale integratie in het Joodse gezin van de individu. Door de familie groeit de steeds uitbreidende opname in de gemeenschap door middel van meervoudige en complexe onderlinge verbanden op alle niveaus, waarbij de gemeenschap een onderdeel is van het volk Israël, het Volk van het Boek. Door de natie is de persoonlijke relatie gesmeed op een gemeenschapsniveau met de nationale Messias. En door de Messias, uiteindelijk, de relatie met G-d. Echter het is van levensbelang op te merken dat de individuele relatie, dat is de persoonlijke relatie, met de Messias niet kan en niet zal gescheiden worden van zijn ondeelbaarheid met de gemeenschap zelf. Dat is het doel geweest van het Christendom en dus ook de van toepassing zijnde oorzaak van zijn mislukken. Individuele redding in het Christendom is gescheiden van het bestaan als natie of volk, welke niet bestaand is, en zo wordt persoonlijke verlossing niets meer dan een egoïstische daad van persoonlijke ontsnapping aan zijn verantwoordelijkheden naar zijn medemens of zo je wilt van de mensheid zelf. Om jezelf te scheiden van de schepping is actief strijden tegen de verlossende bedoelingen van de G-d van de mensheid. Zo'n filosofie ruimt de schepping uit de weg, of degradeert het ten minste dat het een grote vergissing is, die alleen maar gecorrigeerd kan worden door de scheiding van de schepping van de Meester van het Universum. In tegenstelling, binnen de Joodse relaties met hun G-d, kan persoonlijke redding niet gescheiden worden van gemeenschappelijke redding, en door gemeenschappelijke redding de uiteindelijke verlossing van de hele mensheid, niet in een andere en uitsluitend geestelijke sfeer, maar in deze wereld, hier en nu, die geest van de hogere sferen één makend met het vlees en bloed van de hele schepping. Voor de Jood is het axiomatisch en instinctief om te voelen: Ik kan persoonlijke redding niet verkrijgen, noch zou ik dat willen, buiten en gescheiden van de gemeenschap, de nationale kern waarin de Schepper van de hele mensheid speciaal heeft uitgekozen om Zijn woonplaats te maken, Zijn punt van openbaarmaking voor alle eeuwigheden. En het is nu precies dit Joodse instinct omtrent groepsoverleving of gemeenschappelijke en nationale redding als een levend eerste vereiste voor zijn eigen persoonlijke redding (en een net zo'n levend eerste vereiste voor de verlossing van de mensheid), dat mist onder heidenen, die kiezen om buiten die natie te blijven, ondanks de open deuren van uitnodiging door persoonlijk contact. Het bittere feit is dat deze deuren niet voor altijd wijd open gegooid zullen blijven.

De zorgvuldig gestructureerde hiërarchie van de Katholieke Kerk, hoewel geschapen als een

wederrechtelijke toe-eigening en imitatie van de Joodse natie van Israël, die de Kerk verbande naar eeuwige verdoemenis, was noodzakelijk gemodelleerd volgens de levende en noodzakelijke innerlijke concept van groeps- of gemeenschapsredding binnen “de Kerk” of de “Heilige Familie”. Zelfs de verheffing van Maria tot “Moeder van G-d” is de heidense versiering van Ruth, de grootmoeder van Koning David, bovendien Jeremia’s omschrijving van Rachel, die bitter weent om haar kinderen (de Joodse natie) die afgeslacht zijn door de eeuwen heen. Maar op geen enkele manier kan of zou het concept van de Moeder van G-d uitgelegd moeten worden als een macrokosmische uitbreiding van de microkosmische kern van Ruth. Als het iets is, is het eerder een vermindering van de universaliteit van het Ruth idee, dan zijn vervulling.

Het gehele concept van persoonlijke redding geheel geïntegreerd, afhankelijk van en onscheidbaar van Joodse nationale redding, is een thema gepresenteerd zo vroeg als de verschijning van Abraham in het boek Genesis en is van dat punt af herhaald en krachtig beklemtoont door de hele rest van het Oude Testament, speciaal tot op en inclusief het Nieuwe Testament. Want als dit thema op een of andere manier ongeldig is gemaakt door het Nieuwe Testament (zoals de meeste Christenen geloven), dan volgt daaruit dat het volledige fundament van het Oude Testament, een fundament waarop de historische, vroege openbaarmaking van Messias alleen kan staan, ook is weggeveegd en zodoende valt het Nieuwe Testament ook in een laatste zelfmoord daad door zijn eigen bron van leven te vernietigen. We moeten onze les goed leren, wanneer het eeuwig herhaald wordt in iedere denkbare vorm en in iedere episode van de Bijbelse tekst. Telkens weer werd Mozes geconfronteerd in zijn dialoog met de Almachtige met de keuze van persoonlijke verlossing door zijn daad van zich losmaken van een rebellerende dwaze natie van mensen, die, bij iedere bocht weggerend waren van hun vastgestelde bestemming en verheven toekomst. En iedere keer stemt Mozes er gewillig in toe de straf, die de natie verdient op zichzelf te accepteren, alleen onder voorwaarde dat zijn straf de overtredingen van de natie zal verzoenen en dat ze samen redding zullen genieten, zowel persoonlijk als nationaal. En steeds stemt de Meester van het Universum ermee in, bedingend dat zij, de natie, straf zullen verduren, net als Mozes, de individu, maar in het eind zullen zij samen persoonlijke redding ervaren binnen de verrukking van nationale redding, die lang verwachtte gouden eeuw van nationale verlossing, waarin zelfs Mozes binnengeleid zal worden door de verschijning van de Messias, krachtens de wederopstanding van de doden, waarin Mozes zal opstaan samen met heel Israël, dat slaapt in het stof, en zich verheugd in de dag van onze nationale vervulling, de Dag van de Verlossing van Israël, en door Israël, en door Israël van de hele mensheid.

Dat we nooit, zelfs voor een moment, zullen vergeten, dat onze persoonlijke redding geheel is samengebonden in onze nationale bestemming, en op geen enkele manier kan de één gescheiden worden van de ander, we worden er door onze God aan herinnerd om voortdurend te reflecteren op de volgende daden:

Welk ander volk (natie) – (zo zijn we bevolen om te herinneren onze kinderen te onderwijzen) – heeft ooit de stem van G-d gehoord, die voortkwam van binnenuit het vuur en nog steeds leeft om ervan te vertellen?

En verder: Waar is het ooit gebeurt dat G-d zelf uitgaat om één natie van midden uit een andere te nemen, met zulke grote en verschrikkelijke tekenen en wonderen, zelfs een G-d die een oorlog voor je voert, dit alles voor je echte ogen?

Nee, G-d koos niet zorgvuldig de nederigste van heel Israël en bracht hen alleen tot persoonlijke redding. Hij redde een natie met al zijn samengestelde onderdelen, en alleen binnen deze grote nationale redding, inclusief het verlossingswerk van de Messias als een onscheidbaar deel van het grote geheel, vinden we onze eigen persoonlijke redding binnen de totale eenheid. Buiten dit framework bestaat het niet. De profeten in de Hebreeuwse taal hebben ons begiftigd tot deze dag met het reddingsconcept, dat een meervoud is, door het te vergelijken met het Hebreeuwse concept van water die een verenigd meervoud is: wateren, of in het Hebreeuws, “*mayim*”. We spreken over en we zingen over de woorden geuit door onze profeet Jesaja – de wateren van redding. Bovendien, zijn wateren in profetische symbolische terminologie, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament synoniem met een menigte mensen. Dus het concept van redding draagt, zoals water, een verenigd meervoud. Dus wordt persoonlijke redding voor de Jood gevonden in zijn nationale redding.

Het is absurd te denken dat een Jood persoonlijke redding kan vinden binnen een Baptisten, Pinkster, Presbyteriaanse, Methodistische of iedere andere kerk in de Verenigde Staten of waar dan ook, zoals het is om te overwegen dat het volk Israël Uganda opeist en er zich vestigt en het ons

voorvaderlijk Beloofde Land te noemen. Dat wil niet zeggen dat een Jood op zijn reis naar zijn persoonlijke en nationale bestemming, niet eerst gemotiveerd zou kunnen worden door een of andere G-ddelijk (of zelfs onG-ddelijk) geïnspireerde heidense ziel in een of andere kerk. Maar om redding gelijk te stellen met iets buiten de unieke en speciale bestemming van het Volk van Israël binnen het Verbondsland van Israël is erger dan ketterij. Het staat gelijk aan een daad die de aarde vernietigt.

Hoofdstuk 7

Missionarissen, Joden, Joodse Missionarissen

Herinnering: Langzaam, pijnlijk, Zich voorzichtig neerlegend op een rots onder de parasolgelijkend gewelf van een *“pilpellon”* (peper-)boom, nu zwaar bestrooid met kleine, heldere, oranje gele lucht ballen bijna geheel de lange en tere bladeren op vrouwenvingers lijkende bladeren verbergend, liet Rabbi Yeshua ben Yosef (zoals Hij toen werd genoemd door Zijn onmiddellijke familie identificatie) een lange zucht ontsnappen, en werd toen stil, in gedachten, kijkend naar de incidentele vis die het kalme oppervlakte van de water van het Meer van Tiberias doorbreekt. Na een lange stilte, Zijn hassidim een gelegenheid gevend om een of andere gelijkenis van een kampeerplaats om te overnachten te vormen en dan rond de Meester samen te komen om Zijn aanwijzingen af te wachten, die Hij eindelijk sprak in een trillende stem en wanhopig met verwarring en neerslachtigheid.

“Hevrai, tagidu li ma yihyeh basof? Mijn vrienden, vertel me, wat zal het eind zijn van alles? Wie ben ik? Wat wil de Meester van het Heelal van me? Ben ik een mezelf misleidende dwaas? Wat voor goeds kan ik hopen al mijn mensen te brengen? Waar zal het allemaal toe leiden? Bezorg ik jullie alleen maar pijn, aan mijn familie, aan mezelf aan heel Israël?”

Al deze vragen konden gehoord worden en begrepen zonder uitgesproken te worden, enkel in de eerste pijnlijke retorische vraag. En toen de foltering van Zijn lichaam en ziel verenigd in één jammerlijk gefluister om hulp, *“B’chayai, mi ani? Op mijn leven, wie ben ik?”*

De groep kon de tastbare somberheid voelen, de zwaarte van hart dat over ze gekomen was. Hun zielen huilden om de verschrikkelijke aanvallen van twijfel en onzekerheid die hun Meester plaagden, degene waaraan zij hun volle aardse leven hadden geweid. Er waren tijden dat Hij sprak met zo’n kracht, zo’n verzekering, dat er geen twijfel kon zijn, dat de *Ruach HaKodesh*, de Heilige Geest van G-d, door Hem sprak. En dus waren ze gevuld met vreugde, hoop en verwachting als Hij sprak, dat dit zeker de tijd was dat Hij Zich zou openbaren in al Zijn kracht en glorie als Koning Messias, dat zij hun gelaten zouden bedekken met hun *taliot*, zeker dat zij in het volgende moment niet langer in staat zouden zijn naar Hem te kijken met onbeschermden ogen. De straling van de G-d van Israël, die bewees te groot te zijn om te aanschouwen, zoals onze leraar, Mozes, tot ons sprak na van de berg Sinaï gekomen te zijn, zou in een ogenblik hun Meester omhullen.

Maar daar waren ook de verschrikkelijke momenten van zelfonderzoek, van geringschatting, van wanhoop, alsof Zijn ziel was verzwolgen in een verstikkende worggreep van de Boze zelf. En het was, wisten ze, hun taak op zulke momenten om Hem niet alleen te laten, om bij Hem te zijn. Om Hem te helpen Zijn strijd te strijden met welke krachten hem dan ook probeerden te verslinden.

Hij, met de naam Nathan was de eerste die sprak. *“Mijn Meester, U opende een pad van licht voor de onderdrukte van ons lijdende volk. Er wordt door velen verstandig gezegd dat U in deze tijd van ontbering voor heel Israël gekomen bent in de geest van onze profeet Eliahu, Elia, die binnenkort de verschijning van onze langverwachte Messias zal aankondigen.”*

Maar nog steeds sprak Rabbi Yeshua niet. Noch verliet de holle blik van pijn zijn ogen. Langzaam haalde Hij Zijn schouders op, en schudde Zijn hoofd in verwarring. De Rabbi verwijderde Zijn kippa en plaatste hem terug pas nadat Hij Zijn ruwe, vereelde vingers een keer langzaam door de dichte zwarte krullen van Zijn ruige haar bewogen heeft.

Het was nu Yochanan, die het dichtste bij de Rabbi zat, die zachtjes fluisterde, “Mijn Rabbi en Meester, Uw overweldigende verdriet is zeker een teken dat U bent uitverkozen door de Schepper, gezegend zij Zijn Naam, om een *gilgul nefesh*, een zielsverhuizing, van onze profeet Jeremia, die ook klaagde, continu wenend over de zware last die hij gedwongen werd te dragen, aan te kondigen en getuige te zijn van de vernietiging van onze Heilige Tempel en de Stad Jeruzalem. Maar Uw verdriet zal niet lang duren, mijn rechtvaardige leraar, want ieder teken vertelt ons dat de Verlosser snel gaat komen.”

De hasid, Matti, nauwelijks wachtend op Yochanan om te eindigen, niet willend om de Rabbi, zelfs een verloop van een ogenblik toe te staan om verder toe te geven aan Zijn verdriet, drukte door met: “Heel Israël is het er mee eens dat U de terugkeer van één van de profeten bent, misschien zelfs Mozes onze Rabbi, onze leraar zelf”.

En nog steeds had er geen verandering plaatsgevonden. Vocht begon zich te verzamelen in de hoeken van de ogen van de Rabbi. Zijn zelfveroordeling, dat was duidelijk, had een verwoestend crescendo bereikt. Hoe vaak hadden zij gevreesd op zulke momenten dat de Meester Zijn handen omhoog zou gooien en hen voor altijd verlaten. Dat Hij zou terugkeren naar Zijn huis in Galilea, om daar Zijn dagen te slijten in afzondering en studie. Zij hadden vaak deze mogelijkheid onder elkaar bediscussieerd, waarbij ieder zijn alternatieven in hun leven uitte, als de Meester hen zou verlaten. Ieder had zijn eigen optie. Er is geen twijfel aan dat een diepgaande wijziging plaats had gevonden in hun leven. Of iemand eenvoudigweg kon terugkeren naar zijn vroegere werk en doorgaan alsof er niets was gebeurd, viel te betwijfelen. Sommige gaven blijk van hun wens om hun leven alleen aan studie te wijden en daden van de Torah te doen onder de één of andere rabbi in Jeruzalem, die hun Meester gunstig gezind was.

Maar slechts één onder hen allen beloofde plechtig dat hij Rabbi Yeshua zou volgen naar de hel en terug. Slechts één heeft constant gezegd, “Zelfs als Hij terugkeert naar Zijn huis, zal ik zitten op Zijn stoep tot Hij een woord tot me spreekt. Ik zal niet eten tot Hij me eten geeft, noch zal ik drinken tot Hij me water geeft om uit Zijn eigen kop te drinken. En als Hij me toestaat op Zijn dorpel te blijven hangen totdat de dood komt om mijn ziel op te eisen, dan zal ik daar de Doodsengel verwelkomen”.

En het was nu dezelfde, genaamd Shimon bar Yonah, die de sentimentele stilte en somberheid doorbrak. Zijn ongeduld, zijn snelle pas, zijn spastische bewegingen werkten allemaal samen met zijn irritante stem als hij opsprong en de betovering verbrak met een donderende, schokkende, spontane, uitdagende schreeuw: “*HaMaschiach, atah, haben habachor shel Elohaynu she’chay*. U bent de Messias, de eerstgeborene van onze G-d Die leeft!”

Een hoorbare collectieve snik deed de lucht golven als de mantel van depressie oneerbiedig van hen allen verwijderd werd, en liet iedereen bijna naakt van verlegenheid. Na de eerste schok, probeerden diverse Shimon te bereiken om hem naar beneden te trekken, die nu wijdbeens stond, armen vooruit, zijn vinger wijzend naar zijn Rabbi, schuddend van angst en verwondering door zijn eigen woorden. Maar voordat ze de hand op hem konden leggen, hief Rabbi Yeshua, die nu geen rest van welke verdoving dan ook liet zien, in controle zijn handen op, iedere verdere actie tegenhoudend. Iedereen stond als bevroren in hun bewegingen. Hun Meester was weer in controle over de situatie en over hun zielen, gezegend zij de Naam.

“*Lo mi basar v’dam kibalta tshuvatcha*. Niet van vlees en bloed ontving je jouw antwoord” sprak de rabbi. “Alleen van *Avinu sh’bashamayim*, onze Vader in de Hemel, kon zo’n woord je ziel in en je mond uitkomen. Het is verboden om een andere Messias HaShem te noemen, Messias, de Naam, tenzij door de Schepper Zelf geïnstrueerd. Je woorden zijn inderdaad een teken voor Me en zij geven mij zowel verdriet als vreugde. Maar voor jou, Shimon bar Yonah, jou woorden zijn zelfs een groter teken. Jij zal heel Israël vertegenwoordigen op jou manieren, in je daden, in je spontaniteit, in je fouten, en in je zuivere wensen, zoals Yonah onze profeet, naar wie je vader werd genoemd, die de altijdurende dialoog tussen de Jood en zijn G-d met argumenten representeerde, dat zal jij nu ook doen. Shimon bar Yonah staat voor heel Israël in een eeuwigdurende dialoog, zowel intiem als boos, met je G-d. En ik zal je Pëter noemen uit onze Torah want jij bent de *pëter rechem*, de eerstgeboren zoon die de baarmoeder opent. Dus jij en heel Israël zullen altijd één zijn met de Messias in een onbreekbare rots van eenheid als de eerstgeborene van onze G-d, net zo als het hele huis van Israël. De smarten die voor de Messias alleen waren bedoeld zullen gedeeld worden door de hele natie Israël voor wie jij hebt gesproken. Als eerstgeboren zonen zullen wij een *pidyan*, een losprijs zijn voor de hele mensheid. De zielen van Israël en de ziel van Messias zullen van elkaar gescheurd worden en

in brand gezet worden, generatie na generatie. Het zal blijken dat we elkaar haten, maar die haat is onze bescherming, ons schild, ons geheim; zo lang de Boze, die de naties regeert, voelt dat hij Israël en Messias in een onverzoenlijke haat heeft verdeeld, zal hij zijn voordeel doorzetten en proberen onze natie te verwoesten, door Messias te gebruiken als een bijl die het hoofd van de romp scheidt. Maar deze dag is het door onze Schepper beslist, gezegend zij Zijn Naam. Hoewel de dialoog tussen Israël en Messias misschien boos, hatelijk, oneerbiedig is, toch is vandaag het onverbreekbare verbond gesmeed, en uit jouw mond Shimon bar Yonah, *pëter rechem*, zijn de woorden gekomen van een onverwoestbare belofte, de erkenning dat we één zijn, net zoals onze Schepper één is. *Sh'ma, Yisrael, Adonai Elohenu Adonai echad*, hoor o Israël, de Here onze G-d, de Here is één. Vandaag worden we tot één als twee offerlammeren met een gemeenschappelijk doel, dat niet één ziel in Israël verloren gaat. De *bachor Elohim*, zoals je Mij genoemd hebt, de eerstgeborene van de G-d van Israël, en de *pëter rechem*, de opener van de baarmoeder, zoals jij bekend zult staan, zijn natuurlijk, één en dezelfde, en nooit zal het anders zijn. "Laat de naties brullen, laat het volk zich indenken een nutteloos ding" zoals David, onze koning proclameert, "toch zal onze G-d hen in bespotting houden en hen uitlachen, en in het eind zal Hij hen kwelen in Zijn gekrenkte misnoegen." Hoe wij echter worden aangevallen, de Gemeente van het Huisgezin van Israël zal gefundeerd worden op deze rots van eenheid, en het zal voor eeuwig vast staan."

Voorwaar een nutteloos iets. Men zou denken dat na objectief de laatste tweeduizend jaar te bekijken, zou het eenvoudige, logische begrip kunnen en moeten concluderen, dat Joden als een natie zich niet tot Christendom kunnen bekeren. Het is eenvoudigweg niet gebeurd, omdat het niet kon gebeuren, en daarom zal het niet gebeuren. Terwijl heidense naties zijn gevallen als dominostenen voor de gevarieerde en vaak verdorven dwang van Christelijke zendingstactieken, geen tactiek, geen list, geen methode, geen benadering is erin geslaagd de Jood, als een verenigde natie in ballingschap, of als een natie wederom verenigd in ons land, te lokken in het spiegelbeeld van de verdwijnende, zinsbegoochelende hoop op redding, beloofd door een ruw geschapen, wrede Christus. Is er geen enkele wijze onder de naties, die eventjes lang genoeg zijn dolle "opdracht" kan stoppen om een moment serieus na te denken, zichzelf af te vragen waarom? Waarom heeft iedere zet gefaald? En waarom gaat de poging nog steeds door in iedere generatie met hernieuwde waanzin, alsof het hele Christelijke reddingsconcept zelf als een mythe zou oplossen, tenzij de natie van Israël ophoudt Joods te zijn en de kerk ingaat? Waarom heeft niet iemand van zelfs middelmatige intelligentie ver genoeg vooruit overwogen, om te zien, dat, als inderdaad de Christelijke zendeling naar de Jood een totaal succes was geweest, uiteindelijk alle veertien miljoen Joden in de wereld te overtuigen om in hun Christus te geloven, in zijn bloedige geschiedenis en zijn verschrikkelijke bestemming dat verkocht wordt als redding, dat deze Joden eens hun nationale bestemming hebben verlaten en de kerken ingegaan zijn van verschillende landen waarin zij nu wonen, dat op dat precieze moment in de tijd de Bijbel, de beloften, verbonden, profetieën, haar Auteur, G-d ook verdwenen zou zijn samen met de identiteit van het Joodse volk. Waarlijk een echte en volledige overwinning voor het Christendom, voor de Kerk, voor haar Christus – en door dat te doen, zal het, de kritische oorzakelijke factor voor haar eigen uiteenvallen, baren. Was de Christenheid, de kerk er in geslaagd om die heilige profetische noodzaak van het Joodse volk te breken, om hun nationale bestemming, als geprofeteerd in de Bijbel, te breken, dan zou het instituut kerk ook de geldigheid van de Bijbel hebben vernietigd, waarvan de kerk zelf beweerd dat het haar fundament is. Dit fundament zou nu niet langer bestaan, en theoretisch, het doel, niet van G-d maar van alles wat slecht is, chaos, willekeur en donkerheid zou hebben gezegevierd. Een unieke en verrassende keer in omstandigheden, waar de Christelijke Christus tenslotte zelf het volledige en complete objectief van hun beruchte Antichrist zal hebben volbracht: Het uitroeien van het Joodse volk, de uitwissing van hun bestemming en hun natie, en alles om te werpen wat G-d als levenslang en eeuwig had bestempeld, en dan, zoals altijd het geval is bij het kwade zichzelf vernietigen als het zijn prooi verslonden heeft, de totale opheffing van de kerk zelf, want het zal pas dan gezien en begrepen worden, dat de Bijbel waarop de Christenheid nu dacht te staan er niet langer is om op te staan. Een volle tijdkring terug naar wat we voorheen in de Hebreeuwse term *tohu ve'vohu* hebben genoemd, chaos, leeg, vormeloosheid, duisternis, willekeur, doelloosheid, ledigheid. In het kort, de meest vernietigende daad die het Christendom kan begaan, en helemaal niet op het Judaïsme, maar op zichzelf en haar eigen overleven is om de hand uit te steken in een poging een Jood te beïnvloeden om van het goddelijke pad af te wijken, wat in het natuurlijke bij hem hoort.

Het is natuurlijk waar, dat er tijden zijn geweest waarin valse messiaanse bewegingen het Joodse volk tijdelijk in hun greep hadden. Er zijn ook perioden geweest dat Christelijke vervolging, druk, of bedriegerij ogenschijnlijke inbreuken in de Joodse eenheid hebben gemaakt. Maar de onweerstaanbare regel, het bewijs, is dat deze gebeurtenissen niet de successen zijn geweest, die de hele gemeente van Israël hebben verzwolgen, de natie, het Joodse volk, maar in plaats daarvan moeten zij echter worden beschouwd als mutaties van het lichaam van Judaïsme zelf, mutaties die dood gegaan zijn en opgehouden te bestaan. De ware test, het kan nauwkeurig worden geconstateerd, is dat welke nieuwe beweging Israël op de lange termijn ten goede is gekomen, zoals de Chassidische beweging heeft in het eind, zelfs hoewel het scherpe verdeeldheid bracht binnen het Judaïsme in het begin uiteindelijk niet het Joodse volk heeft geannexeerd, maar tegenovergesteld geannexeerd is door het Joodse volk, zodat het in de hoofdbloedstroom van de natie van Israël is doorgetrokken. Wat meer is, de Chassidische beweging heeft nooit als zijn eerste doel bedoeld om het Judaïsme te vervangen., maar eenvoudigweg om in het Judaïsme een hard nodige opwekkende impuls van vreugde, hoop en een frisse geest te injecteren. Het was niet zijn opzet en werd nooit een messiaanse beweging buiten het Judaïsme als geheel. Hoewel niets er ooit in zal slagen om Judaïsme op te eten en kapot te breken, aan de andere kant kan en zal Judaïsme niet opeten en doorslikken elementen die vreemd en dus vijandig zijn aan die messiaans Joodse identiteit, die de natie Israël draagt als een waarborg voor de bewaring van zijn eigen eenheid, een eenheid niet alleen van zijn eigen integrale onderdelen, maar de groter structurele eenheid van Jood-Messias-G-d. In andere woorden gesteld, Joden kunnen nooit de Christus van het Christendom aannemen, zonder eerst de ware Messias van Israel en van het mensdom verworpen te hebben. Door de Christelijke Christus aan te nemen, verloochent de Jood zichzelf, en door zijn eigen identiteit te ontkennen, ontkent hij ook zijn rol als copartner of co-Messias, zo je wilt, met Messias in de Schepping-Openbaring-Verlossing, het eeuwige proces van de Heer van het Heelal. Een andere manier om het te stellen is dat als een Jood de Christelijke Christus accepteert, hij niet alleen zichzelf schaadt, hij doet een ernstige slechte dienst aan het volk aan wie hij nu trouw betuigt heeft en van wie hij een integraal deel is geworden. Hij heeft in feite hen van redding afgehouden van de echte Messias, de weg der waarheid.

Een deprimerend voorbeeld van het verdorven en omgekeerde effect, dat Christendom heeft op Joden is het resultaat van groepen als Jews for Jesus, B'nai Yeshua, Bet Sar Shalom (een verbloemende uitdrukking voor het Amerikaanse bestuur van Zending naar de Joden) en massa's anderen. De beproefde en geteste formule toe te passen, die welke een Jood motiveert om zijn Bijbelse Joodse bestemming te vervullen, zijn profetische noodzaak, is een productieve kracht; dat wat strijdt om Joden met Christelijke voorwerpen in een Christelijk land te verbinden, dat wat de Jood isoleert van zijn onontkoombare gebod om terug te keren en het Joodse thuisland te herbouwen, is negatief voor de Jood en voor de hele mensheid. Als het een invloed is vijandig aan de geopenbaarde beweging van G-d vandaag onder het Joodse volk, dan is het niet een voordeel voor de Jood of voor de mensheid in het algemeen. Voor een Jood om trouw te zijn aan zijn G-d, moet hij trouw zijn aan zijn bestemming, dat wat zijn G-d voor hem heeft geprogrammeerd, en met hem tot een eeuwigdurend verbond heeft gemaakt. Om terug te komen naar ons thuisland, het Land Israël, om de woestijn te vullen en de dorre plaatsen, om je mond te houden en je handen te gebruiken. Bouw. Werk. Eet. Slaap. Plant. Ploeg. Vliegen ondergaan, muggen. Dorst. Honger. Terroristen. Houd de redenen, waarom je dit leven in je land Israël wilt leven, in je hart verzegeld. Is de G-d van Israël zo traag van begrip, om niet je handen voor je hart luider te laten spreken dan je mond? Israël blijft een volk van daden, zoals altijd, niet een troep wolven van kakelende Christelijke zendelingen. Voor al jullie woorden, Jews for Jesus en B'nai Yeshua, die wonen in jullie burgerlijk Joods Amerika, het is niet jij of jouw meningen over de Messias, maar de Jood, die jij labelt als blind voor het "echte licht" die de profetieën vervult, waarin jullie met lippendienst jullie je dagelijkse genot opzeggen. Israël blijft sterk, niet door jullie grote "inzicht" in de Christelijke Messias, maar door deze "blinde Joden" die bereid zijn om in stukken geblazen te worden en hun kinderen te zien omkomen of voor altijd blind te blijven na slachtoffer geworden te zijn van een terroristen bom of handgranaat. Zij zijn Joden die messiasen zijn, die Messiaanse profetieën vervullen, terwijl jullie je grijsachtige evangelie van integratie preken tot Joden, nog niet sterk genoeg om de noodzakelijke stap genomen te hebben om de ballingschap te verlaten en terug te keren naar hun thuisland. Jullie bieden hen een alternatief aan, dat een afhaken is van de verantwoordelijkheid, die van hun is, en door dat te doen draag je niet alleen jullie schuld maar ook de hunne.

Aan jullie, en speciaal aan jullie, Jews for Jesus, B'nai Yeshua, Messiaanse Joden en anderen, ik spreek tot jullie niet in haat, niet in boosheid. Ik smeek jullie, omdat jullie nog steeds Joden zijn. Ik pleit bij jullie in liefde en medelijden om te luisteren naar iemand die geen vijand is van Rabbi Yeshua, maar Zijn Joodse broer en dienstknecht tot in alle eeuwigheid, als iemand die zelf bijna blind was door de gereflecteerde straling van het spiegelbeeld van de schijnbare realiteit van een valse Christus. In de woorden van onze profeet Jesaja, smeek ik jullie: "Kom uit van dat slechte Babylon, mijn volk. Raak geen onreine dingen aan, Vlucht. Ga uit van haar." Kom thuis naar je land, je volk, je erfenis, je G-d. Stop passieve lippendienst te bewijzen aan de vele profetieën over de terugkeer van ons volk in ballingschap, die vervuld worden, niet door jou maar door anderen. Waak op, en realiseer je dat deze profetieën niet slaan op een "andere Jood" om, voor jezelf en voor je meeslepende vreugde, vervuld te worden. Het zijn profetieën waarmee jij je persoonlijk moet identificeren door een actieve deelname. Alles minder dan dat en zij hebben geen toepassing op jou, omdat je ervoor gekozen hebt om geen direct en actieve toepassing naar hen te hebben. Kom thuis en leer! Dat is belangrijk. Spreek niet. Wees sprakeloos. Leer. Luister. Kijk. Wacht op G-d, voor Messias. Je zult beide makkelijk herkennen. Je ziet, G-d heeft een nummer op Zijn arm. Het is er in Auschwitz erop gezet. Je zult hem waarschijnlijk op de Diezengoff Straat in Tel Aviv zien lopen, debatterend met zichzelf. Of misschien stopt Hij Zijn auto en geeft je een lift en wat water te drinken als je lift door de woestijn van Ein Gedi naar Eilat, Kijk alleen naar de ogen en je zult het weten.

Ja, de ogen.

Herinnering: "*Rabbenu*, onze Rabbi, Welk leed moeten we met u delen? Voor mezelf ben ik bereid om duizend doden in uw plaats te sterven. Ik zal voor altijd uw leven en uw goede naam beschermen, want u bent werkelijk de *Baal Shem Tov*, de Eigenaar van een Goede Naam" antwoordde Shimon bar Yonah toen zijn rabbi uitgesproken was.

Terwijl Hij Zijn beide handen op Shimon's schouders legde, Keek Rabbi Yeshua hem zonder twijfel in zijn ogen en sprak "Shimon, Shimon, om Mijn "goede naam", zullen jij en heel Israël hevig lijden. Jij zult niet alleen mijn goede naam niet beschermen en behoeden, je zult drie keer spugen als je hem hoort noemen. Om Mijn naam en om de vervloekte Boze, die Mijn naam misbruikt tegen jou en al mijn vlees en bloed broeders, zullen er huizen van u afgenomen worden, broers en zussen zullen van elkaar gescheiden worden, je zult verdreven worden van je land en van het Mijne, Eretz Yisrael; om Mijn naam zullen moeders gescheiden worden van hun kinderen, vrouwen van hun echtgenoten, en zij zullen verbrand worden, vergast, ledemaat van ledemaat getrokken worden. Shimon, ik ben het die zal sterven, niet een duizend doden, maar vele miljoenen, want dat heb ik gekozen, met mijn hele volk Israël, als ze van land naar land gedreven worden. Maar aan het eind zal Israël, mijn volk honderdvoudig terugontvangen en eeuwig leven krijgen. Aan het eind zal het bevel, door de G-d van Israël gegeven aan onze vader Abraham, gelden voor iedere Jood van iedere generatie.: *Lech l'cha, mi-artzcha u-mi-moledetcha u-mi-bet avicha*" Dat wil zeggen: "Ga naar jezelf, uit je land (waarin je tijdelijk in ballingschap bent) van het geboorterecht in dat land, en van je vaders huis, naar het land dat Ik je wijzen zal." Dat zal als Joden jullie eeuwig bevel zijn en Ik zal op die tijd met jullie naar dit land terugkeren. De nummers gekerfd in jullie vlees in de dodenkampen door de Boze zullen bedekt worden door jullie *tefillin*, gebedsriemen. Nu kijk goed en weet wat er in mijn ogen is. Leer het goed. Dan zul je vertrouwd zijn met de Engel des Doods, waar hij je ook mag benaderen en je zult niet bang zijn voor hem. Het is in jullie ogen en de mijne, Shimon bar Yonah, zodat we zullen weten en elkaar herkennen. Gedurende vele jaren zullen onze stemmen elkaar niet spreken. Maar geen natie, geen mens kan onze ogen doen verstommen. Onze ogen zullen samen door de vlammen van de hel zijn gegaan, de ovens van de vervloekten. Wij zullen binnengaan als lammeren, die naar het altaar geleid worden. Maar onze ogen zullen voor altijd leven. En onze ogen zullen niet veroordelen. Maar zij zullen altijd vragen. Wij zullen onze beulen gek maken met de vragen van onze ogen. Op het einde, zullen we omdraaien en terugkomen van ballingschap naar ons land. En dan, als de twee uiteinden van de gouden ketting samen klikken,, dan zal er geen eerste en geen laatste zijn, maar de eerste zal de laatste zijn, en de laatste zal de eerste zijn. Van de plaats vanwaar we in de *galut*, de ballingschap zijn gedwongen, naar die plaats zullen we terugkeren, en verenigd als we vandaag zijn, Shimon Pëter".

Joden, onderwerp je aan je bestemming, want in je bestemming wacht je redding op je. De boodschap van de G-d van Israël, die op een basis van moment tot moment in mijn oren echoënd, herhaald en benadrukt door Rabbi Yeshua, de weg naar rechtvaardigheid. En als we ons

onderwerpen aan onze bestemming, onderwerpen we ons aan G-d en aan Messias. Dat magische woord: onderwerping. Zo'n simpel concept, zo moeilijk te begrijpen, en bijna onmogelijk om tot stand te brengen. In alle Joodse geschriften (en zelf toegestaan intact te blijven door een wonderbaarlijke vergissing in het Nieuwe Testament) wordt de instructie gegeven: "vrouwen, onderwerpt u aan uw echtgenoten." Onderwerping is geen overgave! De daad van onderwerping bezit intense kracht, omdat het reacties uitlokt en antwoorden, die zo natuurlijk zijn, dat ze bijna ongelofelijk zijn. De vrouw, die zich onderwerpt aan haar echtgenoot ontdekt plotseling dat hij alles is wat zij altijd echt heeft verlangd in een echtgenoot. Hij zal beschermend worden, attent, liefdevol. Omdat onderwerping zo'n antwoord voortbrengt en vraagt. In een staat van onderwerping aan haar echtgenoot, wordt de vrouw geen robot of een automaat. Echter wordt zij vrij om haar actieve, creatieve, productieve natuur te vervullen tot de hoogste graad en met de complete samenwerking, leiding en hulp van haar echtgenoot. Door ondersteunend te worden voor haar echtgenoot in onderwerping, ontsteekt ze in hem een liefde geboren uit de goddelijke erbarmen die de Schepper heeft voor Zijn schepping. Het is eenvoudigweg een vallen in de juiste goddelijke orde van het heelal. Instinctief stelt de vrouw onjuist onderwerping gelijk aan dienstbaarheid, slavernij, verlies van identiteit, verlies van persoonlijkheid, verlies van wilskracht. Niet waar. Het is de hoogste uitdrukking van liefde, en vraagt als zodanig hetzelfde of een groter antwoord. Eerder dan een verlies van identiteit of persoonlijkheid, verrijst een nieuwe persoonlijkheid en identiteit, die nu in totale verbintenis met haar echtgenoot is, niet apart en vijandig. Deze nieuwe eenheid betuigt zich niet alleen in het huwelijksbed, maar in alle denkbare processen van de ziel en geest, zodat de dagelijkse taak van het leven kan worden verricht met een nieuwe kracht, een nieuwe toewijding, een nieuwe reden van bestaan, een vervuld, verenigde reden in iedere sfeer. In onderwerping is er eenheid die zich manifesteert als een uitdijende kracht, beginnend met jezelf, familie, gemeenschap, stad, natie, wereld, heelal. De vrouw die zich aan haar echtgenoot onderwerpt op alle niveaus, veroorzaakt het antwoord van leiderschap. De man aan wie de vrouw zich onderwerpt, heeft geen ander alternatief dan te besturen, te leiden, te controleren, te beschermen, lief te hebben, en te koesteren. Deze rol die natuurlijk is voor hem, is hem opgedrongen door de daad van vrouwelijke onderwerping. Gewoonlijk probeert de vrouw dit ideale antwoord te bereiken door prikkelen, berispen, kibbelen en op elke mogelijke manier de man precies de rol te misgunnen, die zij eigenlijk van hem vraagt. Zo eenvoudig, zo effectief, zulke blijde resultaten. Onderwerp je slechts. Maar het gaat tegen de draad in het alleen al te lezen, en er over na te denken. Om ooit te overwegen het te proberen, zou de meest vernederende, verootmoedigende, zelf vernietigende daad zijn, die je jezelf zou kunnen opleggen. Fout. Het is de daad die tot verlossing leidt.

En dat is, natuurlijk, het antwoord dat ik geprobeerd heb te brengen aan de heidense lezer. Onderwerping. Dwing de Jood in zijn natuurlijke rol als gids, beschermer, bestuurder, Messias. Onderwerp je aan zijn bestemming op een één op één basis, als ook op een nationaal niveau. Het zal een kettingreactie teweegbrengen, die letterlijk het heelal zal herstructureren. Onder al de Hassidim van Rabbi Yeshua, was het alleen Rav Shaul die afweek van het opdracht van zijn Rabbi om niet naar de heidenen te gaan en niet tot hen te spreken. Met een speciale opdracht was alleen aan hem de sleutel taak gegeven, vol van risico, om zich te mengen onder de heidenen en hen mede te delen, althans dat te proberen, zijn messiaanse droom, zijn obsessie van heidense onderwerping aan Joodse bestemming. Als die boodschap begrepen had mogen worden door de mensen tot wie hij sprak, was hij zeker dat hij de series van holocausten kon voorkomen, in zijn risico inbegrepen. En hij werd verscheurd om de brug uit te leggen, die tere touwladder die de afgrond van chaos en beestachtigheid overbrugt, de noodzaak van onderwerping. Onderwerping om welke reden? Als voor geen andere reden, je individuele en collectieve schuld voor de Holocaust.

De Joodse Holocaust geschiedenis, ruimt uit de weg, heft op, ontzenuwt en reduceert alle menselijke filosofieën tot idioterie. De Holocaust zelf heeft alle filosofieën afgebroken, iedere bedoeling van slechts een rondspokende vraag. Sedert de Holocaust zijn alle menselijke bedoelingen voor altijd gevlogen. Alle menselijke bedoelingen kunnen niet langer worden verzonnen of beraamd worden. De mens probeert vandaag het historische verslag van de Holocaust weg te vegen, niet om antisemitisme, maar omdat geen leven, geen bestemming, geen doel enige toepassing heeft gezien de geschiedenis van de Holocaust. De schijn van de "menselijke waardigheid" is nu voor altijd weggescheurd en de mens staat blootgesteld aan zijn nakomelingen, aan alle toekomstige generaties, tot minder dan de beesten van het veld, die tenminste nog reageren op hun verduurzamend instinct.

Er bestaat voor de mens alleen de keus te stoeien met de bedoeling van de Holocaust of te bezwijken voor krankzinnigheid en dat als de enige toevlucht te laten voor zijn kinderen en kindskinderen. Men kan vergeefs de mogelijkheid proberen om in de Christelijke Christus, wel dan niet de verzoenende dood te kiezen. Maar de verwerping door de mens van die ene gebeurtenis gooit niet in zichzelf het evenwicht van het leven van de mens en zijn doelstellingen ondersteboven, of verhindert de constructie van welk aantal van deugdelijke alternatieve filosofieën dan ook, tegenover het eerste vereiste voor Christelijke redding. Het is louter de ene theorie tegenover de andere. Maar plaats de Messias en verzoening binnen het framework van de Holocaust en men bereikt een plotselinge doodlopende weg. Er is geen ontsnappen aan van wat je al geworden bent. En jullie, zelfs als jullie deze woorden nu lezen, zijn de kiemplanten, de oorsprong, de grondoorzaak van een volgende Holocaust, deze keer in Amerika.

Echter, de vraag, algemeen voor ieder lid van de mensheid van onze echte oorsprong en, zoals verwacht, ook algemeen voor de verzamelingen samengesteld uit verschillende groepen van de mensheid, naties genaamd, is: Met welk doel bestaan we (besta ik)? Wat is ons doel, onze voorgenomen einden en hoe moeten we functioneren om dat doel te vervullen. Waarom zijn wij (ben ik) hier?

Een natie die zijn reden van bestaan heeft verloren, is, net zo als de doelloze individu, niet alleen op het randje van economisch en moreel faillissement, maar wat erger is, zo'n natie is rijpe kandidaat voor nationale zelfmoord. Zelf moord kan uitgevoerd worden in een aantal verschrikkelijke manieren, maar de meest noodlottige en de meest algemene is altijd geweest een zondebok te zoeken voor zijn rampen en dan verder te gaan om zijn eigen zelfmoord te voltrekken door zich te begeven op een weg van volkerenmoord op zijn uitgekozen rituele lam. In onze eigen generatie hebben we dit al een keer gezien in Duitsland. Het is om die reden dat zo vele Joden instinctief de rol van offerlam voelen, die hen boven het hoofd hangt, schel uitschreeuwen: "nooit weer". Hoe krachtig de Joodse weerstand ook is om een verdere prijs voor de verlossing van de mensheid te worden, het handschrift kan al op de muur zijn. Een natie dat zijn nederigheid voor G-d en geloofwaardigheid voor de mens verloren heeft, is nu een natie van barbaren, waarin ieder middel het doel kan heiligen, zolang dat doel een verhoogde gestalte in de wereldgemeenschap schijnt te verschaffen, of in ieder geval binnen zichzelf, zijn eigen gevoel van doelloosheid en ontoereikendheid om zich te houden aan enig soort van nationale bestemming, weer goedmaakt. En dat is het helemaal. Waar er geen duidelijk gedefinieerde nationale bestemming bestaat (welke er was bij de start in Amerika – die van een schepping te zijn vanuit religieuze vervolging), neigt een natie dan automatisch naar een uitgevonden of synthetische bestemming. Een bestemming, die een gepolariseerde negatieve van zijn originele positieve of goddelijke is. De wereldgeschiedenis voorziet in een overvloed van voorbeelden, zodat wij vandaag met zekerheid er vanuit kunnen gaan dat zo'n negatief gepolariseerde natie zich zal keren tegen de Joden in het algemeen, en zijn eigen Joodse burgers in het bijzonder. De Joodse "eigenaardigheid" zal zelfs een ergernis worden voor de verwarde doelloze natie. De uniciteit van de Jood draagt in zich een bijna genetische noodzaak voor een bestemming, die hij kan kiezen te negeren, maar dat met grote zorg ontwikkelde en beredeneerde uiteenzetting en moeilijkheid – die Jood zal nu het doelwit worden van zijn heidense buurman, die helemaal niet onder de indruk is van zo'n Joodse uiteenzetting of dringend verzoek voor normaliteit en gelijkheid. De heiden zal duidelijk zien, met afgunst en onredelijke boosheid, wat de Jood zelfs niet aan zichzelf durft toe te geven: dat hij feitelijk anders is, dat hij een nationale bestemming heeft, dat raakt aan het welzijn van alle andere naties van de wereld. De heiden ziet dit en haat de Jood erom. Allereerst omdat de Jood heeft wat hij niet heeft (maar zou kunnen hebben) en ten tweede omdat de Jood, die het heeft, weigert het in gebruik te stellen. Dit is allemaal nogal verwarrend voor de Diaspora Jood, die zelfs niet begrijpt, waarvan hij beschuldigd en verwenst wordt. Dus begeeft hij zich in een verdediging, die traditioneel pleit voor redelijke argumenten, door middel van weigering en ontkenning van zijn uniciteit, pleitend historische integratie. "Ik ben een Amerikaan" zal hij zeggen en het menen, "zoals jij bent". Maar hij zal met zelfs nog grotere waanzin bekeken worden als een buitenstaander, iemand van de vijfde colonne, een saboteur wiens doelstelling echt zijn om de waarden van "het ware Amerika" omver te werpen en te vernietigen.

Zelfs als ik deze regels schrijf, kan ik het antwoord horen van mijn Joodse medebroeders, die me noemen een fanatiekeling, een onruststoker, een profeet die zijn eigen onheilsprofetieën vervult, door de situatie te vertroebelen en aan te zetten tot onrust. Maar is het niet de vastgestelde

bestemming van alle Joden om profetie te vervullen; zowel de Jood die waarschuwt als de Jood die weigert te luisteren. Wij weten hoe we met de onzen moeten omgaan. Hoeveel jaar heeft de Joodse gevestigde orde Jabotinsky in diskrediet gebracht, die ook, als een heer, het Europese Jodendom probeerde bewust te maken van de Holocaust die op het punt stond ons te overspoelen. En zelfs nadat Jabotinsky steeds weer had bewezen tragisch correct te zijn, toch gebruikt de Joodse gevestigde orde dezelfde woorden, dezelfde standaarduitdrukkingen om zichzelf tot bedaren te brengen; leugens te koesteren, zelfbedrog.

Maar de waarheid van de zaak is dat iemand geen profeet hoeft te zijn, de zoon van een profeet of zelfs zo slim om te realiseren dat geschiedenis op het punt staat zich in een herhaling samen te trekken. Iedere amateur kan de tekenen lezen van een in ongenade gevallen natie, verward, economisch onder druk, wiens indruk in de ogen van de wereld in verlegenheid en in schande is. Zo'n natie heeft een wereldwijde geaccepteerde zondebok nodig – niet genoeg om Vietnam of verkeerde politiek de schuld te geven. Niet genoeg om wie dan ook van hen allen de schuld te geven; Kennedy, Johnson, Nixon en Carter. De zoektocht is energiek in gang naar de kernoorzaak van de puinhopen waarin het Amerikaanse gezag zich bevindt en zoals gewoonlijk, als de natie of de wereld een gloeiend rode superster nodig heeft, is een Jood verplicht om gekozen te worden in die rol. Israël en de Jood zijn gemakkelijker te verkrijgen om te branden dan olie vandaag is.

Dus nu vraag ik je, Bijbelgelovige, om te stoppen. Om na te denken. Om je aan de Jood te onderwerpen in plaats van hem te verbranden.

Ruth, de heidense, moet niet toegestaan worden, uniek te blijven. Noch moeten we de enkele, zo weinige, heidenen in de geschiedenis van de mensheid, die dit concept hebben gezien en begrepen, toestaan ongewone verschijnselen te blijven. Wij Joden moeten ons onderwerpen aan G-d en aan de bestemming. Hij heeft voor ons aan de orde ook Zijn rol als Koning te forceren. Op zo'n manier kan aangewend worden, niet op een negatieve vorm door dwang, moreel of fysiek, of door bedreiging of lijfsstraffen, maar door hetzelfde soort onderwerping, voorgesteld in onze hypothetische speech door de president van de Verenigde Staten van Amerika aan het Joodse volk. Het is geen ongerief, een schande of een vernedering. Het is geen zelfverlies. Het is een onbaatzuchtig herwinnen van een nieuwe relatie die bevordert, en die is, door zijn innerlijke natuur, de hoogste manifestatie van complete en eeuwige liefde. Het is een wedergeboorte, een herontdekken van individuele en nationale bestemming.

De Christen kan het vereiste van de daad van onderwerping niet ontkennen als de meest diepgaande ervaring in zijn religieuze leven. Ik betwijfel alleen serieus het voorwerp van zijn onderwerping. David onze Koning van Israël, schreef: "U hebt mij het hoofd van de heidenen gemaakt; een volk dat mij niet gekend heeft, zal mij dienen. Zo gauw ze van mij horen, zullen ze mij gehoorzamen. De vreemdelingen zullen zich aan mij onderwerpen. Er is ieder bewijs in Joodse Bijbelse analyse, dat het "mij" van de laatste zin natuurlijk slaat op David, maar ook vooruit projecteert op de Messias, de Zoon van David. De levende onderdelen van die Messias zijn levende Joden. Het is niet een Messiasconcept waaraan de heidenen zich zullen onderwerpen, vreemden van het Huis van Israël, maar aan een levende, ademende Jood, zoals Koning David was, en hij leeft nog steeds; zoals Rabbi Yeshua was, die nog steeds leeft; zoals de Jood in iedere generatie is. In de tijd van onze vader Abraham, de allereerste Jood, beval de Engel des Heren Hagar, de Egyptische slavin van Sarah, die gevlucht was van haar meesteres, na door de laatste weggestuurd te zijn: "Keer terug naar je meesteres en onderwerp jezelf onder haar hand." Let goed op, de Engel des Heren beval Hagar, de niet-Jood, niet om zich aan Hem te onderwerpen, maar aan haar Joodse meesteres, Sarah. Pas toen beloofde Hij haar om haar zaad buitengewoon te vermenigvuldigen. Het verhaal van Hagar, de heiden, kwam in de wereld zevenhonderd jaar voor Ruth. En die sleutel van onderwerping voor de heiden past in hetzelfde slot vandaag als in het begin.

Zo hebben onze Joodse wijzen geschreven over de relatie van de Jood tot zijn G-d: "verneder je onder de machtige hand van G-d, dat Hij je te Zijner tijd zal verhogen". Voor Joden is de tijd gekomen om onze gewoonlijke angsten weg te doen, geworteld in ons na tweeduizend jaar van diepe buigingen voor de Christenen. "Je moet geen slapende honden wakker maken". "Maakt de slapende reus niet wakker, opdat hij ons niet vernietigt". Na twee millennia van zulke voorzichtigheid en kalmering, hebben we toch ballingschap na ballingschap ondergaan, Holocaust op Holocaust, eeuwen van bloedige kruistochten, pogroms, vervolgingen; en iedere keer dat er een nieuwe angstige golf van vernietiging over ons heenslaat, die ons een fractie van ons oorspronkelijke aantal

overlaat, horen we de angstige Joodse stemmen waarschuwen, “Spreek niet te luid. Laat ze niet horen wat we denken”. Maar de heidenen hebben het sowieso in onze ogen gezien. Wij Joden kunnen ons “speciaal zijn” en onze “uniciteit” niet verbergen. Het is gemakkelijk te bespeuren. Laten we stoppen onszelf te bedotten en een eind maken te proberen te verbergen wat we zijn, wat onze bestemming werkelijk is. Als onze rol is te leiden, dan moeten we leiden, en eens en voor altijd de rol van Joodse slaaf, die kruipt voor de Christelijke zweep, wegdoen. Als we niet luid toegeven en proclameren wat onze rol werkelijk is, zullen de heidenen het alleen voor ons zeggen, en in termen die lang niet zo vriendelijk of accuraat zijn als die we zelf zouden gebruiken. Waarom zouden we nog een opleving riskeren van de heidense versie van wat zij het Joodse plan van wereldoverheersing noemen, bewezen in een Christelijke meester-vervalsing van een niet bestaand Joods werk, verondersteld te heten: De protocollen van de oudsten van Sion. Een verachtelijk stuk vuiligheid, dat alles wat er tot nu toe in dit boek geschreven is, presenteert als een bespottelijke waarschuwing aan Christenen, dat Joden op het punt staan een revolutie te ontketenen, dat hen blind zal stelen. Als wij Joden duidelijk handelen in overeenstemming met onze bestemming, dan hoeft je geen Christelijke vergelding te vrezen. Slechts nog een uitdrukking van deze zieke verzoening, die we over de jaren hebben laten zien, is de volgende stap, die al op ons is: integratie. Een totale ontkenning van Joods zelf zijn. Een totaal verbergen van identiteit en bestemming. Feitelijk is dat precies het proces dat we zien als we horen over Jews for Jesus, B’nai Yeshua, Hebreeuwse Christenen, Christelijke Joden, Joodse Christenen en Messiaanse Joden die zich verbinden met Christelijke zendingstactieken, die in de uiteindelijke analyse alleen maar een nieuwe generatie kan produceren van Christenen die eens Jood waren. Vandaag heeft de G-d van Israël een nieuw ras van Joden geproduceerd in ons herboren land, een generatie van Davids, die onverschrokken de slapende Goliath moeten wakker maken en confronteren. Niet later. Nu. Niet na nog een Holocaust. Voor de Holocaust om het te voorkomen. Er zijn al Christelijke auteurs, die zich vrij voelen om te schrijven over “de mythe van de Holocaust”. Is de tijd niet gekomen om onze ogen te openen en onze monden en de heilige herinneringen aan de martelaren van de dodenkampen hoog te houden, door op te houden om vruchteloos hun eeuwig besmeurde namen te verdedigen. De tijd is gekomen om in de aanval te gaan. Hebben geduld en tolerantie geen grens? Bestrijd de grondoorzaak van de kanker. Confronteer het van aangezicht tot aangezicht en maak er voor eens en altijd een eind aan. Er is niet langer enige ruimte op aarde voor een ras van Christendom die de aarde vruchtbaar heeft gemaakt met de as van Joodse lichamen. Op een gegeven moment moet de vergissing aan het licht gebracht worden en er een eind gemaakt worden aan de bloedige feesten van monsters, die kauwen op malse Joodse baby’s. De relatieve stilte van vandaag is slechts een pauze van dezelfde monsters, die wachten tot de volgende gang op het banket wordt geserveerd. Christenen hebben zelfs een leerstellige naam voor deze snelkomende weelderige maaltijd, genaamd: “het bruiloftsmaal van het Lam”. Een maaltijd die voor de Kerk geserveerd wordt in de hemel, terwijl G-d hel en verdoemenis uitgiet op de ingezamelde ballingen in het land Israël. Deze vurige dood op de Joden, noemen de Christenen “Jacobs ellende”. In de Christelijke doctrine zijn beide gebeurtenissen simultaan, Het Christelijke banket waar alle ware Christenen weer samenkomen met een blijde, joviale Christus, zingend en etend tot ze vol zitten, gedurende het decimeren van de Joden.

Weet wat ons te wachten staat. De reus slaapt niet. Hij is helemaal wakker en verteert de laatste monsterachtige gang van zes miljoen Joden. De vredige tussenpauze van vandaag is louter een gastronomische boer als voorbereiding op meer van hetzelfde.

Herinnering: “Rabbani, mijn Rabbi” pleitte Shimon, met diepe slikken een vloed van paniek onderdrukkend, “Ik kan niet accepteren dat in uw naam met ons volk, onze natie, zo roekeloos wordt omgesprongen. Het is geschreven,”Hij die waakt over Israël sluimert noch slaapt”. Waar zal onze G-d zijn als wij in ballingschap zonder einde zullen zijn, als onze gezinnen en onze kinderen aan reepjes gescheurd zullen worden, en tot as verbrand? In de woorden van onze leraar, Moshe, aan de Heilige van Israël, zullen de naties de spot drijven met onze G-d en zeggen “Hij leidde ons in de wildernis alleen om ons te vernietigen. Hij is niet bij machte ons weer in ons land te brengen.” Waar zullen de naties de kracht van onze G-d kennen, als het niet geopenbaard wordt in Zijn grote redding van Zijn uitverkoren natie? Hoe zal onze natie een licht voor de heidenen zijn? Hoe zullen zij de redding van onze G-d zien, geopenbaard voor hun ogen, als we in ballingschap blijven hangen in zo’n droevige staat?

Rabbi Yeshua, die de verschrikking voelde , die zich steeds sterker op Shimon en de anderen

drukte, openbaarde nu een goddelijke waarheid. “Mijn vriendelijke en trouwe Hassidim, het is de bedoeling van de ballingschap zelf om ons licht in iedere donkere hoek van de heidense wereld te verspreiden. Wat de heidenen zal zien als je straf is in het echt zijn echte verlossing. Jullie zijn het licht voor de naties, zoals de Messias het Licht van Israël is. Waar je daar ook zult gaan, zal het licht van de G-d van Israël voor de naties zijn. Zoals de Naam van de Allerheiligste geschreven is in de Torah, Yud, Yud, aangeduid door het gebruik van de dubbele letter Yud, die elk betekenen “een Jood”, dat waar twee Joden samengekomen zijn, daar heb je G-d, Yud, Yud, en daar ben Ik in je midden. Om G-d te vinden, de Messias te vinden, moeten de heidenen zoeken naar jullie, in welke omstandigheden jullie je ook bevinden, en pleiten om zich met je te verbinden. Ga niet zelf de weg van de heidenen, nu niet, nooit niet. Maar houdt je zelf bijeen en je licht, het Licht van de Meester van het Heelal, zal blijven schijnen voor de naties. Zoals onze vader Yosef ben Ya’akov tot zijn broeders sprak, de zonen van Israël, zo zeg ik nu tot jullie: “Geef jezelf niet de schuld voor wat er mij zal gebeuren, Het is de wil van G-d, dat jullie en Ik, een hele natie met Messias in zijn ziel, in de nacht van de ballingschap gestuurd moeten worden, om de weg te verlichten van hen die tot dat licht aangetrokken zullen worden. Het is de wil van onze G-d dat we gaan en dat we in haat gescheiden schijnen te zijn van elkaar. Ween niet. Mijn hart heeft het zegel van het Huis van Israël voor altijd erop gegraveerd, zoals G-d heeft gesproken door de profeet: “Ik heb u gegraveerd, O Israël, op mijn handen”. Zo zal het bij Mij zijn, en op deze manier zal ik in het geheim opgesloten zijn in jullie harten en zielen. En je zult dat niemand onder de heidenen vertellen, noch zelfs fluisteren onder jullie zelf, omdat het een gevaar zal zijn voor jullie eigen bestaan, jullie bestendiging als een natie, je eeuwige identiteit als Joden. Ook voor mijn woorden zullen de heidenen veranderen. Daarom is het niet aan jullie om parels voor de zwijnen te werpen door mijn geheimen te herhalen, die ik vandaag in jullie harten heb verzegeld. Wacht op de dag van je bevrijding, je terugkeer naar het land. Dan zul je staan op de Heilige Plaats. Spreek dan. Wat ik je vandaag vertel zal alleen Israël begrijpen. Spoedig komt de dag dat we moeten scheiden. Maar de tijd van de terugkeer is in het hart van onze G-d, en iedere dag van onze ballingschap moet genuttigd worden, kijkend naar dat moment van de terugkeer, jullie terugkeer naar dit land, en mijn terugkeer om voor altijd bij jullie te zijn. Zoals we de beenderen van onze vader Yosef van het land van Egypte teruggebracht hebben naar het beloofde land, zo zal Messias ben Yosef, Messias, de zoon van Yosef, door jullie aan het eind der dagen gedragen worden naar het Land van Israël. En jullie zullen onder de volken bekend staan als een natie, die zijn land met zich meegenomen hebben in ballingschap. Geen enkele natie zal zich in jullie afwezigheid in jullie land settelen. Het land zal onvruchtbaar blijven en vijandig, een woestijn voor ieder die erdoor trekt. Alleen jullie handen zullen het weer doen bloeien op de dag van terugkeer. Als de naties jullie allen tot de ander verbannen, zal je een spreekwoord onder hen zijn, en zij zullen aansporen, “Jood, ga terug naar Palestina”, maar zij zullen noch jouw dat laten doen, noch zullen ze jullie tussen hen laten wonen. Toch, zal er tussen hen geplant worden de kennis van het eeuwigdurende verbond tussen zijn volk en ons land, onze G-d. Op deze manier zullen de naties G-d in hun midden hebben totdat je terugkeert naar Eretz Yisraël. Dan is de dag van wraak op handen. Mogen jullie harten in rust zijn, want wij zullen voor eeuwig samen al;s één zijn.”

Hoofdstuk 8

DE WOESTIJN

Het was Uri ben Shachar, die de eerste was van de kleine groep *mityashvim* (kolonisten) om de naderende figuur waar te nemen. Zijn hand boven de ogen houdend tegen een genadeloze zon, die glinsterde in dampende golven vanaf het witgouden zand en de puntige rotsen van de Woestijn van Judea, die een verblindende, blauwwitte, diamanten effect creëerde terwijl zijn gebroken beeld eindeloos glinsterde in de ontelbare azuurblauwe rimpelingen van *Yam HaMelach* (Dode Zee), en terwijl hij noordwaarts wees naar Jericho, fluisterde hij in onderdrukt enthousiasme: “*Rabbenu,*

haTsaddik hu ba. Onze Leraar, de Rechtvaardige, Hij komt”.

De geest van hun gemeenschappelijke nederzetting was een levend, ademende realiteit voor Uri, op een basis van ogenblik tot ogenblik. En nu drong een rilling van glorie, van verrukkelijke verwachting, van vervulde hoop en verlangen binnen in zijn lichaam en ziel. Hij kon zijn hart onregelmatig voelen kloppen, en hij zoog onvrijwillig een mondvul van de superhete lucht naar binnen, toen hij zijn longen probeerde te vullen. Op momenten zoals deze voelde hij een bijna verstikkende tekort aan zuurstof in afwachting van het gebeuren. De rechtvaardiging van zijn leven in de woestijn, de reden achter de beslissing om de gekunsteldheid, het gemakkelijke leven en schoonheid van zijn stadswoning in B’nei Brak te verlaten, om zich te onwortelen van de cultuur van de wijzen van Israël die hem al vijftien jaar hadden omgeven, arriveerde nu bij de ingang van zijn nederzetting Ayn Pashach.

“*Shalom aleichem, chavrei*, vrede zij met u, mijn vrienden”. Rabbi Yeshua groette de groep in een vriendelijke verheven zegen. “Hoe lang hebben jullie op mij gewacht”? vroeg hij, terwijl hij zijn overvloedige zweet van zijn gezicht, hoofd en nek veegde.

Het was Uri die het eerst en voor hen allen antwoordde, toen hij zei: “Ik heb zelf mijn leven lang op u gewacht, mijn Meester. Heel Israël heeft tweeduizend jaar gewacht, van de Sinai woestijn tot de woestijn van Judea. En het mensdom heeft gewacht vanaf de schepping, toen we uit Eden gegooid werden in de onbewoonde verlatenheid. Rabbi, drink eerst van onze waterzakken. Het water is nog koel en overvloedig, terwijl onze harten overstromen met blijdschap omdat we U weer zien.”

“En zo moet het zijn voor heel Israël. Wij bewegen van woestijn naar woestijn, van eeuw naar eeuw, totdat de wortel uitspruit uit droge grond, een wortel zonder vorm of gedaante en geen schoonheid, dat we het begeren. Maar van deze tere wortel, die uit het woestijnzand uitschiet zal het antwoord komen, het herstel van de mens tot zijn goddelijke beeld” antwoordde Rabbi Yeshua, dankbaar de rand van de vochtige waterzak van geitenhuid aan zijn mond zettend, de G-d van het heelal zegenend, krachtig en voluit drinkend.

En toen de rabbi klaar was, bewogen ze allemaal langzaam over het rotsachtige pad, die naar boven leidde in een steile klim naar de vlakte van een bergkam, waarop, uitgesneden uit een vijandige woestijn, een bloeiende gemeenschap stond inclusief diverse grote algemene gebouwen, en ook talrijke rijen van met natuursteen gebouwde units, die op slaapzalen leken. Een van de grootste en met zorg ontwikkelde structuren op de bergkam, een groot gebouw die de hele gemeenschap langs de westkant overzag, die nu in de namiddagschaduw van de ruige heuvels van Judea lag, was kennelijk zo geplaatst om stromend water op te vangen en het dan los te laten naar lagere gebieden voor gebruik in de landbouw. Dit gebouw stond bekend als de mikve, of rituele bad.

De groep ging direct de gemeenschappelijke eetzaal binnen, elk eerst zijn vingertoppen kussend en dan omhoog reikend om de *mezuzah* aan te raken, die bevestigd was aan de zijstijl van de ingang. Toen ze zaten werden voor hen opgediend een verscheidenheid van vijgen, dadels, druiven, een soort grof bruin tarwebrood, diverse soorten kaas, een grote schaal van hele gebakken amandelen, die nog stoomden van de hitte, en een groot houten vaat met honing, waar het rechtopstaande lusvormige handsvat van de honingdipper uitstak. Tegen de tijd dat ze klaar waren met eten, was de middagzon begonnen achter de heuvels van Judea te zakken, en de lange verkoelende schaduwen van het overhangende hoogland had alle gebouwen omspoeld op de bergkam van Ayn Pashach. Een duidelijke en plotselinge daling van de temperatuur bracht zichtbaar verlichting voor ieder van de vele permanente kolonisten en hun gasten, nu samengeperst in de eetzaal en iedereen probeerde de kleinste opening te vinden, dicht bij de tafel waar hun Leraar zat, De Rechtvaardige. Het kon bemerkt worden, als je goed keek, dat, wat een verwarrend, gelijkmatig geroezemoes op lage toon van stemmen, die altijd babbelden scheen te zijn, niets meer was dan een met zorg uitgewerkt communicatiesysteem, dat zo werkte dat de nieuwere leden in de buitenste cirkels van de menigte doorlopend de stroom van conversatie doorkregen, die plaatsvond tussen de Rabbi en zij die aan of rond zijn tafel gezeten waren.

“Maar nu is het zeker de tijd, Rabbenu. Voor bijna tweehonderd jaar, heeft generatie na generatie instinctief geweten, dat de algemene tijd vervuld was voor de komst van de Messias. Gedurende tweehonderd jaar hebben de geschriften en gezegden van onze vaders voor ons, onze broeders in de woestijn, verenigd in een Messiaanse hoop, gesproken over onze Leraar, die zal komen en zijn gerechtigheid zal het hart doen smelten van ieder die zijn stem hoort. U bent het, Rabbi Yeshua, die onze Torah tot een heldere lamp voor onze voeten heeft gemaakt. Het is uw stem,

die het hardste hart doet smelten.” Aldus sprak Uri ben Shachar.

“Mijn broeders, het licht van de Torah moet niet alleen door Israël gezien worden. Het moet schijnen en iedere donkere hoek verlichten van onze wereld in chaos. Het is een feit dat ik gestuurd ben naar de verloren schapen van het Huis Israël en naar hen alleen. Nooit zal dit anders zijn. Maar als ik inderdaad de Torah gemaakt heb tot een lamp die je geleid op je weg, is het dan niet jullie taak om dat licht hoog te houden, om de naties, zij die in dikke duisternis wonen, ook een groot licht te laten zien”? zo antwoordde de Rabbi.

Uri pleitte, “Maar mijn Meester, de Roomse geest, die geen licht zal zien, kan niet gedwongen worden het te zien. Misschien één hier, één daar. Maar voor het grootste deel spuugt hij op onze Torah en onze manieren. Hij bespot onze G-d. Wat voor ons licht is, is voor hem duisternis. Het licht van onze G-d wordt niet gezien. Als wij Zijn licht openbaar maken, door openlijk Zijn geboden te vervullen, wordt het door de heidense geest gezien als mythe, magie en onzin. Onze verplichting gaat zeker niet zover, dat we wat geestelijke werkelijkheid is, in een dode ziel moeten dwingen.”

Rabbi Yeshua sprak nu zacht, maar ieder die aanwezig was voelde de spanning en droefheid in Zijn woorden. “Niet zo als het de verplichting is van het Eeuwige Licht van Israël om altijd de weg te verlichten, en in deze taak zijn wij slechts instrumenten van onze G-d om dat licht te dragen naar waar en naar wie de Schepper, gezegend zij Zijn Naam, maar wenst te verlichten. Zelfs in hun blindheid zullen zij gebruikt worden om de Goddelijke wil te vervullen, zoals Farao in zijn hardnekkigheid een instrument was van de Heilige om zijn macht, Zijn kracht, Zijn redding te laten zien.”

Uri, die het dichtst bij zijn Rabbi zat, beefde nu en was bevreesd toen hij sprak. “Rabbi, u zegt in uw woorden, dat verlossing naar de mensheid brengen, inhoud ons weg te scheuren van ons huis. Dat we verstrooid moeten worden ver van ons land, in een ballingschap, zelfs groter dan die van Babel. Door de jaren heen was onze enige hoop, onze obsessie, dat uit de woestijn verlossing zou komen voor heel Israël. Staat er niet geschreven: *mi hadarom tifatach hatova*, Uit het zuiden zal het goede bloeien voor de mens? Het is om deze reden en alleen deze dat ons leven is overgegeven aan de woestijn. We hebben ons hier gevestigd om de woestijn te laten bloeien als een roos. Het is onze blijvende hoop dat rivieren en stromen uit zullen breken in de woestijn. Dat de verschroeide en droge plaatsen vijvers en meren zullen worden. Onze bescheiden poging voor landbouw, ons gebruik van opgevangen winterregen, het kanaliseren van het beetje bronwater, al die dingen hebben voor ons geen andere betekenis dan dat Messiaanse tijdsmoment vooruit te helpen, om het werk van de Messias af te dwingen in overeenstemming met onze profetische bestemming. Het is altijd onze hoop geweest dat ons voorbeeld in de microkosmos gebruikt zal worden door de Meester van het Heelal als de katalysator om de allesomvattende, volle reactie van boven te produceren, een antwoord op ons nederig initiatief, en dat de vele profetieën van verlossing zich zullen beginnen te ontfouwen. Uw werkelijke verschijning, mijn geliefde Meester, mijn bloedbroeder, is het bewijs aan ons allemaal, dat ons leven en ons werk niet voor niets is geweest. U bent het, waarvoor wij bomen hebben geplant, pijnlijk ontgonnen dood, zandachtig zoute aarde en het terug tot leven hebben gekoesterd, tot rijke oogsten, tot wederopstanding. Het is geweest in de hoop en verwachting van uw komst naar ons dat we de normale vreugden van het leven hebben afgezworen. Rabbi, mijn Meester, vertelt u ons nu dat onze trouw beloond zal worden met *galut*, een ballingschap uit ons land, uit onze profetische bestemming?

De Rabbi keek diep in Uri's ogen en toen naar de vele zonen van Israël afgeladen in een nu doodlijkende stilte rond de tafel. Toen Hij sprak was het met grote moeite, “G-d verhoede dat jullie weggevoerd zouden worden van je profetische bestemming, of van je nationaal en individuele verlossing en redding. Dit zou inderdaad niets minder zijn dan een afschaffing door de Meester van het Heelal van zijn eeuwig verbond met jullie. Dat kan nooit en zal nooit gebeuren. Echter om onze gemeenschappelijke bestemming te *vervullen* moeten we, jullie en Ik, bereid zijn om op ons zelf te nemen de volledige offermantel, wat heel erg een onderdeel is van onze Messiaanse bestemming. En zo moet er een tijd zijn van uit elkaar gaan, de één van de ander. We moeten van elkaar scheiden om in ons zelf de menigten van de naties te absorberen. Want zo is het geschreven dat we zullen uitbreken naar rechts en naar links, en ons zaad zal de heidenen erven. Om ze in onszelf op te nemen moeten we eerst ons verdelen en dan opnieuw vormen met de rechtvaardigen uit de naties in ons midden. Onze Schepper, gezegend zij zijn Naam, zegende de heidenen in Yafet, de zoon van Noach,

door zijn afmeting te vergroten, door de heidense naties van Yafet buitengewoon te vermenigvuldigen. Maar vergeet nooit, niet voor een moment, mijn broeders, dat de Meester van het Heelal Shem opgeroepen heeft, waaruit wij zijn voortgekomen, om onze tenten te vergroten, om de gordijnen van onze woonplaatsen uit te steken, om onze koorden te verlengen en onze tentstokken te verstevigen zonder grens, want de heidenen zullen in de tenten van Shem wonen, zelfs hoewel de kinderen van de verlaten heidenen meer zijn dan zij van Israël, de getrouwde vrouw.

“Mijn broeders, mijn zonen, wij zijn een volk, als volk geboren in de woestijn Sinai. Het is daar in de verlatenheid van woestijn wildernis, dat we de slapheid van slavernij verloren, en een volk werden, sterk en G-d vrezend. Het was de woestijn die ons ontleed van onze slapheid, van onze zonden, onze valse waarden. Het was de ovenhitte van de woestijn die ons reinigde. Wij Joden worden uitgebreed in ovens. Daar wonnen we de strijd tegen desintegratie en dood. In de woestijn wandelden we in de aanwezigheid onze G-d, zijn vlammeende aanzijn veertig jaar, dag en nacht. De verlatenheid van de woestijn is die onvruchtbare heidense vrouw, waarvan onze profeet Jesaja sprak. De woestijn is de heiden. We hebben gelopen door zijn hitte als een oven, zijn brullende winden en gejaagde zand. Wij hebben zijn dorst en honger geleden, zijn ziekten en kwalen. En we hebben volgehouden, We hebben overleefd. We zijn de woestijn de baas geworden, en het is onze schuilplaats geworden, onze dienaar, onze trooster. De woestijn zal inderdaad water voortbrengen, bomen en fruit, en we zullen ook de heidenen de baas worden, We zullen hun ovens verduren. We zullen overleven. En de rijkdommen van de heidenen zullen in een behaaglijk, koele stroom de tenten van Shem instromen.

“En zoals het een volle generatie nodig had voordat we de natie konden worden, die onze G-d, de G-d van Abraham, Isaac en Jacob, ons wenste te zijn, moeten we nu bereid zijn om vele generaties over te geven aan de hevige troosteloosheid van de dorre naties van de wereld en de waanzinnige razernij van de beesten van die woestijn te verduren, die ons tot stukjes zullen scheuren totdat we ze onder controle hebben gebracht, om als broeders in onze tenten te wonen. Hierom moeten we bereid zijn te offeren en geofferd te worden. De lange nacht van de *galut*, de ballingschap, zal ons nog eens ontdoen van de slapheid van zonden. We zullen leren weer sterk te zijn te midden van verschrikking.

“En net zoals het eerste licht van de dageraad, met haastigheid explodeert boven de bergen van Edom, die nu in ons zicht zijn, hef dan je ogen op naar deze bergen. Daar vandaan zal je Hulp komen. En dan zal de dageraad aanbreken, mijn kinderen, en zullen we weer samenkomen, en jullie zullen zien dat je weer in dit land zult zijn, en in de Arava, in de woestijn, weer werkend als een katalysator, om het Koninkrijk van de Messias te brengen, waarvoor wij geschapen zijn om dat te vestigen. In die dagen zal er een weg gemaakt worden in de wildernis, een snelweg in de woestijn, van de grenzen van Egypte tot Syrië, en een stem zal gehoord worden in de wildernis, die roept: “Troost jezelf, mijn volk, troost jezelf”.

En hier stopte de Rabbi abrupt met spreken en begon te snikken in diepe ongecontroleerde snikken, tot ontzetting en vrees van de luisteraars.

Een snikken dat de laatste twintig eeuwen in beroering heeft gebracht. Een snikken in koor gezongen door een volledige natie, miljoenen van de Joodse broeders van de vriendelijk Rabbi, de jaren overbruggend met de kreet van de Rabbi zelf, in de folterende doodspijn, *Eli, Eli, lama azavtani*, mijn G-d, mijn G-d, waarom hebt U mij verlaten? We hebben door vuur gelopen, sidderend ter wille van Uw Heilige Torah. Wij zijn het niet die door onze daden Uw Torah hebben vervuld, net zoveel als de Torah ons heeft vervuld met het tot het einde brengen van gebeurtenissen, de Joodse natie in zijn vlammeende stof wevend. Hoor O Israël, de Here onze God, de Here is één”.

“Vrees niet je heidense beulen, medejoden. Houdt jullie hoofden omhoog en zingt met vreugde als we de ovens binnengemarcheerd worden, de altaren waarom Messias Israël geofferd moet worden. Heft je hoofden en harten omhoog, Joden, we gaan *onze* Messias ontmoeten”, proclameerde de bejaarde anonieme rabbi moedig in bemoediging, de doodskampen van Auschwitz met een goddelijk licht vullend.

Hoe kon ik ontsnappen aan de herinnering aan de gekwelde ogen van mijn Rabbi, toen Hij die dag in Ayn Pashach keek door de brandende eeuwen tot de tijd van de inzameling. Ik kon Zijn stem niet uit mijn oren houden, die Hij met zijn klaagzangen vulde. Vierduizend jaar van onze geschiedenis kwamen naar een brandpunt op me, die dreigde mijn ziel van mijn lichaam los te rukken. Hoe kon ik uitleggen, begrijpelijk maken aan iemand, vrienden, familie, mijzelf, de onweerstaanbare dwang, de

obsessie, de allesomvattende behoefte om de weelderigheid en tropische schoonheid van ons huis in Miami te verlaten en onze levens en de levens van mijn kinderen, het eeuwige zaad na ons, te weiden om een Joods thuisland in Israël te herstellen. Maar niet alleen een verlaten van de tropen, maar eerder een schijnbaar irrationele terugkeer naar de woestijn van Israël. Daar waren natuurlijk de eindeloze maanden van persoonlijke inventarisatie. Was ik bereid om mijn enige behoeften te beperken tot eten, tot drinken, tot slapen, buiten beschouwing te laten? De componenten, die de basis zijn voor primitieve overleving. Was ik bereid te slapen met mijn hoofd op een rots, geen dak, geen beschutting, zoals onze vader Jacob deed? Geen andere gedachte kon toevlucht vinden in mijn gedachte. Ik was, ik ben een bezielde man. Ik moest antwoorden aan dat trekken, de nooit eindigende aansporing, een oersmachten om terug te keren naar de onherbergzame, de onvruchtbare, de vijandige woestijn. Het bevel van mijn Rabbi, samen met zes miljoen, die hun verzoek op mij drukken om te gaan, om de dag van de ontsnapping van de Rabbi te bespoedigen. Om te bespoedigen het tot leven heropwekken van zes miljoen. Ik werd gedwongen om naar het hart van verlatenheid terug te keren en te herstellen, startend met de kleinste kern van herstel in de woestijn, de Arava, en dan, zoals de kalme kern van een orkaan, uit te breiden en een eind te maken aan de chaos, het geweld, de onstuimigheid van de razende krachten buiten de kern. Een klein brokje – niet perfectie - maar verbetering binnen het centrum van de verlatenheid. Weer die Joodse obsessie die niet ontkend kan worden. De wilde onvruchtbaarheid van de woestijn moet ondergeschikt worden aan de juist gerichte wil van de mens. Evenzo, concentrisch, begint correctie niet met de wereld of het heelal, maar met de enkele individuele ziel, en door die ene, kunnen er vele komen. Ook mijn ziel was tot de realisatie gekomen dat hij was als een wilde, onvruchtbare, verlaten woestijn, die onderwerping verlangt. En voor een Jood zich te onderwerpen aan zijn G-d, is zich te onderwerpen aan zijn Joodse bestemming, tot zijn persoonlijke Joodse bestemming. Het gebod aan onze vader Abraham, wordt zijn persoonlijke verplichting en richting. De Jood moet om zich in gehoorzaamheid te onderwerpen aan zijn G-d, “naar zichzelf gaan” door het land waarin hij geboren en opgegroeid is te verlaten, en door terug te keren naar het land Israël. Om door te gaan met de volgorde van onderwerping, de niet Jood onderwerpt zich door zijn willekeurige bestemming over te geven aan de Joodse Goddelijke bestemming. En dat op een één op één basis, de koppeling smedend naar de herordening van de schepping. Dit vestigt dan een herordening of herstructurering van de grondrelaties van de hele mensheid, die vandaag in zo’n verwarring ligt, zo’n verlatenheid, zo’n woestijn onvruchtbaarheid. De sleutel, zijnde de volgorde van onderwerping en in dat het vinden van zichzelf, zoals het geval was met onze vader Abraham en hen die volgden in zijn voetstappen.

Voor mij echter is een eeuwigdurende levenslange schakel gesmeed naar de ziel van mijn Meester, Rabbi Yeshua. En het brandpunt van mijn eigen terugkeer naar het land van Israël en naar de woestijn lag in de aard van een daad van wederkerigheid. Net zoals de ziel van mijn Rabbi erin geslaagd is mijn eigen relatie met mijn G-d te herstellen en mijn eigen historische rondgaande identiteit aan mij herstelde, zo was mijn eigenlijke onderwerping aan mijn eigen Joodse bestemming een unieke daad van beantwoording, die uitgelegd moet worden als een eerherstel van de Rabbi zelf. Zo je wilt, een teruggave van een gunst., de ultieme gunst. Om de naam van de Rabbi te redden, Zijn identiteit, om zijn ontsnapping uit heidense gevangenschap te vergemakkelijken, zoals Hij mij uit de gevangenis van omvangrijke duisternis getrokken heeft. Er is voor mij voor eeuwig een weg geopend door mijn Rabbi. Ik kon niets minder doen dan mijn eigen dagen te wijden om een instrument te zijn om te helpen een weg in de wildernis te openen voor de Rabbi om terug te keren om zich te herenigen in een proces van samensmelting, in Zijn land en volk. Zoals medegedeeld door Professor Martin Buber, is er een plaats voor Rabbi Yeshua in Israël, en niet in één van de gewoonlijke of alledaagse categorieën. Zoals de geest van Massada nog steeds leeft, zo zou de geest en reden van bestaan van de kibboetsnederzetting van Uri ben Shachar weer tot leven gewekt worden, zoals beloofd in een conversatie tweeduizend jaar vroeger in de eetzaal van Ayn Pashach.

Ayn Pashach! Hoe geweldig is haar herinnering. De naam betekend bron van de steenhouwer. En het dorp vervulde goed zijn naam. De zeer speciale Joden van Kibboets Ayn Pashach werden door velen “Essenen” genoemd of genezers, want zij hadden een goed verdiende reputatie opgebouwd door zich in te laten met de behandeling van ziekten, door het gebruik van medicinale wortels en de eigenschappen van stenen. De link tussen ziekte en zonde werd door de geneesheren van Ayn Pashach gehouden als axiomatisch. De genezing voor iedere ziekte, als ook de leer van zijn oorzaken, werden geleerd door goddelijk inzicht, een vorm van kabbala of openbaring. Het was door

zowel kennis en heiligheid dat de profeet Jesaja een geneeswijze voor koning Hizkia uitvoerde, zijn gezondheid herstelde door het gebruik van een vijgenpleister. Het werd zo behouden en geschreven door de geneesheren van het woestijndorp dat Noach van de engelen de kennis ontving van alle ziekten en hun medicijnen voor behandeling, en hoe hij zou genezen met de kruiden van de aarde. Noach schreef toen alle dingen in een boek, zoals bevolen, betreffende elk soort medicijn. En hij gaf alles wat hij geschreven had aan Shem, zijn oudste zoon.

En toen was het werkelijkheid. Onze tenten waren opgezet in het hart van de Arava woestijn, en de strijd van dag tot dag en moment tot moment voor overleving was begonnen. Als de profeet had voorspeld over water dat uit de grond ontspringt om ons leven te redden, was er nu het moment van vervulling, omdat nu het moment van behoefte was gevestigd, dat moment die vroeg dat de belofte, de hoop, een tastbaar, waarneembaar, bruikbare realiteit wordt. Als niet nu, dan sterven we in desillusie. Er was geen ruimte voor rationalisatie of geestelijke analogie. Voor ons was de test concreet en reëel. Nu of nooit. Dus de heilige uitdaging van pikhouweel en schep tegen de brandende woestijnzon en zand was begonnen. Zou er antwoord van boven volgen? Onze synagoge was geconstrueerd van woestijn duinen, de puntige, onvruchtbare bergen, de eeuwige wolkenloze lucht. Ons eeuwige licht werd de verblindende zon overdag, de maan en de sterren die flikkerden in ongelofelijke glans tegen een zwart fluwelen lucht gedurende de koele verademing van de nacht rond het kampvuur.

Toen kwam de dag dat de schop diep in het zand beet – en door ging. Ik viel op mijn gezicht uit onbalans en verrassing. Water begon te druppelen, toen te bubbelen, toen te stromen en tenslotte sprong het met kracht uit de grond. Onze kinderen dronken het eerst niet. Zij sprongen erin. Zij zwommen, zij schreeuwden, ze lachten. Ze rilden van de kou in de brandende hitte. Toen dronken we. Hoeveel liefde kan er op zo'n moment vloeien uit het hart van de mens als hij opkijkt naar de hemel, ijskoud water druppelend van hoofd tot voeten, en niets meer kan zeggen dan "*Baruch Hashem*" (gezegend zij de Naam). Spontaan zong onze kleine groep samen, "*sh'hechayanu, v'keyamanu, v'higiyanu, la'zman hazeh*" de zegen, onze G-d dankend omdat Hij ons in leven gehouden had en ons op deze tijd redding te geven. Het water van de redding! Een belofte is een belofte. Hoe kan ik op papier zetten de sublieme vreugde, de realiteit te weten dat onze G-d echt antwoordt op ons initiatief. Het geluid van stemmen van blijde kinderen, die lachen en zingen in de woestijn omdat de G-d van Israël Zijn belofte vervuld voor hun eigen ogen. De mens kan geen grotere liefde kennen of grotere blijdschap. Een vader kan geen grotere gift geven aan zijn kinderen dan deze actieve deelname in de heilige taak en de oogst van het antwoord binnen te halen. Dat is het cement van het geloof. Het fysiek doen. Het uitvoeren van de heilige taak en de extase van een goddelijk antwoord. Onze G-d leeft! Heel Israël leeft! Een nieuw begin voor een gezin in een bleke lege woestijn. Een nieuwe kans voor het herstel van de mensheid. Dat is de volle natuur van de vervulling van profetie. Als de Jood alleen maar het initiatief neemt, de eerste reuzenstap naar de vervulling van zijn voorgeschreven Joodse bestemming, is het antwoord dynamisch, werkelijk, direct, persoonlijk en vult je met een behaaglijk gevoel. Een zaadje dat erin slaagt te ontkiemen en groeit kan perfectie zijn in een verlaten en woeste omgeving. Een succes leidt tot een volgende. Het feit van nieuwe groei leidt tot veranderingen en herstel in de plaatselijke omgeving. Als er genoeg nieuwe groei is, vinden zelfs klimaatveranderingen plaats. Vocht wordt gevormd waar eens droogte en dood was. Dan breidt de invloed zich uit. Net zo als de golving van het steentje dat in het water gegooid wordt zich naar buiten en concentrisch uitspreidt tot het effect tenminste is gevoeld aan alle oevers. Zo kan de daad van woestijnherstel de aan elkaar gerelateerde series van wereldgebeurtenissen veroorzaken, die uiteindelijk zijn invloed forceert voor verlossing, niet alleen voor de wereld maar voor het universum.

En zo werd een mager restant van Joodse zielen, het merendeel Holocaustoverlevenden, de levende doden, in hun land teruggetransplanteerd, het land Israël, en door die gebeurtenis ontstaat er een nieuwe wereld orde. Het doet alle rationele, alle logische formules wankelen. Alleen met het verstand van de G-d van Israël kan zo iets begrepen worden. Het gaat de omvang van menselijk voorstellingsvermogen te boven. Een verlaten menselijk wezen, afgedraaid tot stof en as, keert terug naar een verlaten en droog land, en uit die combinatie van dubbele verlatenheid komt de geweldig vervulde verwachting van de hele mensheid. Waarlijk, twee negatieven maken vermenigvuldigd een subliem positief. De vormeloze wortel die door de droge grond gebroken is, heeft geen schoonheid dat men het zou begeren. Maar de invloed is wereldwijd, en zij die het zouden willen ontkennen en

het niet kunnen, bewijzen zijn geldigheid door hun tanden te knarsen in frustratie en haat. Zij ook weten het antwoord, maar vinden het niet leuk. Waarheid kan in iedere denkbare vorm gebogen worden door bevooroordeelde geschiedkundigen, maar onbewust hiervan is de levenslange groei en vermenigvuldiging van een goddelijke, absolute waarheid uitgedrukt in Israëls wedergeboorte. De vormeloze kleine woestijnwortel neemt toe in sterkte en afmeting, ondoordringbaar voor plantenziekte.

En tegelijkertijd bestaat er wederom een andere woestijnkibboets nederzetting in de Arava, een letterlijke wederoprichting van die zich aan de andere kant van onze Joods geschiedenis – bestemmingsketting bevond. Terwijl heel Israël in het proces zat om verdeeld te worden, in stukken gesneden, zelfs het ene deel gescheiden van het andere, probeerde het voornaamste lichaam van het Sanhedrin met rabbinale autoriteit ook zijn identiteit te verbreken met de woestijnkibboets van Uri ben Shachar, om reden van politieke veiligheid, niet van religieuze verschillen, daar ze kozen niet geïdentificeerd te worden met Zeloten, wier bestaansdoel was om de Messias te dwingen, zo nodig door gewapend conflict tegen Rome, Zijn koningschap over heel Israël te vestigen en daardoor over de wereld. Het gevaar dat er in begrepen was, door zo'n open rebellie tegen Rome te omarmen, was het risico niet waard voor het Sanhedrin, die slechts het precaire status-quo in stand wilde houden. Ook onze ziekte vandaag. De Joden van Uri's nederzetting, in tegendeel, spraken en schreven openlijk over de op handen zijnde en langdurige oorlog van de zonen van het licht tegen de zonen van duisternis. Een Joodse oorlog tegen de macht van Caesar. Een gevecht niet tegen Romeinse burgers, maar tegen goddeloze wereldrijken. Aldus werd de bestemming van scheiding van de kern, de ballingschap, axiomatisch voor kibboets Ayn Pashach, zoals het was voor heel Israël. Dus werd kibboets Ayn Pashach, door de gezaghebbende regerende Joodse massa's, niet erkent als een legale Joodse nederzetting zelfs, hoewel het de totale bestemming van het groter geheel, moest delen, waarvan het natuurlijk een onafscheidelijk deel was.

Rabbi Yeshua, voorwaar de personificatie van de binnenste geest van de kibboets van Uri ben Shachar, of zo werd het tenminste bespeurd in officiële kringen, was daarom een gevaar voor heel Israël, een bedreiging, niet voor het religieuze instituut van Judaïsme, maar eerder voor de "heiligste status-quo". Ongeveer het zelfde als de onredelijke vrees, die werd waargenomen en verspreid in officiële regeringskringen, en via hen in het algemene publiek van Israël, tegen Menachem Begin voor meer dan negenentwintig jaar. Onze geschiedenis heeft zonder mankeren geopenbaard dat we altijd een rechtvaardig man hebben gewantwoord, de onbevreesde man van principe in zijn eigen tijd. Pas later is hij diep vereerd. "Gezegend is de status-quo en hij die een middenweg zoekt." Een politiek van verzoening in de vermomming van vredezoekend, dat ons onvermijdelijk heeft verblind in een valse veiligheid en heeft ons geleid tot een uiteindelijke ramp. De grote discussie tussen onze profeet Jesaja en Koning Achaz van het Koninkrijk van Juda zou als waarschuwing genoeg moeten zijn. De profeet pleit bij de koning niet een schijnbare vredig, maar uiteindelijk rampzalig verbond te sluiten met de natie van Assyrië. De profeet adviseerde om Jeruzalem te versterken en te vertrouwen in onze G-d en in Zijn stelregels, een voldoende verdediging en een garantie voor overwinning. Maar de koning is een politieke realist. Hij hoort het advies van een profeet, die niets kan weten van militaire expertise. De koning geeft lippendienst aan de G-d van Israël als hij de profeet minzaam vertelt, dat hij G-d niet zou durven verzoeken door de verdediging van Jeruzalem totaal in Zijn handen over te laten of naar belachelijke tekenen te vragen in die richting. Op dat punt verlaat de profeet de conversatie met Achaz en sprak de bestemming van het hele Davidische Koninkrijk uit, die in ongenade zou vallen en ballingschap op tweeduizend en vijfhonderd jaar afstand van onze tegenwoordige tijd, en is doorgegaan met slechts relatief korte onderbrekingen van nationale onafhankelijkheid tot dit moment in tijd, waarin de wereld geconfronteerd wordt met de dynamische Messiaanse realiteit van Israëls wedergeboorte en onafhankelijkheid. Verzoeningen en valse verbonden, die water bij de wijn doen van onze profetische bestemming en unieke relatie met onze G-d, hebben ons nooit vrede gebracht, en dat zal ook nooit gebeuren. Een grootse Jood zei eens "Het is gemakkelijker te sterven voor een principe. Het is veel moeilijker om ervoor te leven". Maar om in staat te zijn voor een G-ddelijk principe te leven, onze profetische noodzaak, moeten we ook niet bang zijn om ervoor te sterven als dat nodig is. Dat is zoveel zoeter dan blindelings als een rijk leven te bestempelen het verschrikkelijke, verontschuldigende bestaan van de status-quo te beschermen.

En om de feiten te vermelden zoals ze inderdaad zich ontvouwen voor kibboets Ayn

Pashach, precies dertig jaar na die conversatie in de eetzaal, deze jeugdige nieuwe kandidaat-leden die zich inspanden om de woorden van hun Rabbi te horen vanuit de buitenste cirkel van luisteraars, stierven dapper in de grote brand van onze Heilige Tempel in Jeruzalem, haar glorie verdedigend in een gemeenschappelijke bestemming, zij aan zij met precies dezelfde groep Joden die er politiek voor kozen niet zich te identificeren met de meningen of daden van deze Joodse Zeloten. Dezelfde Goddelijke bestemming kreeg de overhand over hen, verenigd ondanks henzelf, want tenslotte waren hun ultieme oogmerken en doelen identiek.

Drie jaar daarna, kozen nog anderen van de buitenste ring van jonge Joden te Ayn Pashach ervoor hun kibboets weer te verlaten, deze keer zich als één verenigend met Eleazar ben Yair en de martelaren op de vesting Massada in verdediging en dood, ongeveer vijftig mijl ten zuiden van kibboets Ayn Pashach, maar nog steeds de kusten van de Dode Zee overziend in het deel van de woestijn grenzend aan de heuvels van Judea, genoemd de Arava. Dus weer verenigden de geest van Massada, en de geest van Ayn Pashach samen met de geest van Rabbi Yeshua, Messias genoemd, zich in een gezamenlijke bestemming.

Wonderbaarlijk, zelfs nadat Massada viel, bleef de kibboets van Uri ben Shachar intact. Hun volledige ballingschap kwam eraan, maar na een kort interval van Goddelijke genade. Uiteindelijk kwam dat moment, waar toch nog anderen, leden die binnengekomen waren na de laatste twee tragedies, zij die nooit de stem van hun Rabbi hadden gehoord, maar die toch door Zijn geest werden bestuurd, zich aansloten met de strijdkrachten van Shimon bar Kochba, een andere voorvechter van Israël badend in Messiaanse schittering en profetische stuwkracht. Deze laatste snik van Joods heldendom en onafhankelijkheid gebeurde negenenvijftig jaar na de val van Massada, in een wanhopige en tijdelijk succesvolle poging van de mini natie van Joden om de reusachtige macht van het wereldoverheersende Romeinse Rijk omver te gooien, hun doel was om door bestorming het Koningschap van Messias voor Israël te vestigen. In al deze dingen, en ook in alle andere gebeurtenissen, die onze Joodse nationale overleving betroffen, op zowel fysiek als geestelijk vlak, verenigden de Joden van kibboets Ayn Pashach zich in de gezamenlijke Joodse bestemming, waarvan zij zich zelf nooit afgezonderd beschouwden, maar eerder uniek.

Het was pas na de val van bar Kochba dat de schrale rest van de kibboets verenigd werd in de totale, overweldigende Joodse bestemming van ballingschap en Messiaanse opoffering, op alle manieren ervoor kiezend de afschuwelijke optie, die hen aangeboden werden, te schuwen: zich te verbinden met de nieuwe Romeins Christelijke samenzwering tegen gevestigd Judaïsme, Israël en zijn nationale bestemming, en in feite tegen de Messias Zelf. Er was slechts één keus: zich los te maken van hun Rabbi – zoals Hij voorspeld had en geïnstrueerd – die was gekidnapt en nu in ballingschap was, verlaagd tot nieuw type anti-Joodse, heidense schepping. Laat het vastgelegd worden dat deze daad van losmaking binnengegaan werd ten behoeve van Hem als van de Hassidim van kibboets Ayn Pashach. Door zo te kiezen verdween kibboets Ayn Pashach in de hoofdstroom van Joden en Judaïsme, het Huis van Israël, en daarin werden zij feitelijk herenigd met de Joodse binnenste Messias, hun eigen Rabbi, wiens naam nooit uitgesproken zou kunnen worden.

En vandaag, zoals gezien werd door het oog van onze profeet Ezechiël in het bij elkaar komen van de droge beenderen, het hele huis van Israël, in de grote woestijnvallei, als een ondeelbaar deel van het Huis van Israël, microscopisch in afmeting, komt langzaam, stukje bij beetje, de woestijn kibboets van Uri ben Shachar terug tot leven. Net zo als Ayn Pashach een algemene algehele bestemming van ballingschap moest ervaren, een ballingschap allereerst van de hoofdmacht van Israël en toen van het land zelf, vandaag in tegenstelling is de richting omgekeerd. In deze tijd is er niet langer een ballingschap, maar een inzameling. Een proces van fusie. Onze thuisloze zwervers zijn tenslotte thuisgekomen. Het land ontvangt ons. Het verbant ons niet zoals voorheen. Alle tekenen wijzen naar een eenwording van volk, van land, van gemeenschappelijk doel, van principe, van bestemming. Vandaag gaat de woestijnkibboets van Uri ben Shachar zijn vijftiende jaar in van zijn wedergeboorte. Het is in fase één fysiek geïntegreerd in het land. Daarna in het volk. En nu binnen het totale politiek religieuze overheidsstructuur van heel Israël in een officiële uitdrukking van acceptatie. Kibboets Ayn Pashach vervult zijn laatste bestemming in zijn moderne tegenhanger, kibboets Ir Ovot (waterzakken).

Uit naam van Uri ben Shachar moet ik duidelijk maken, zoals hij gedaan zou hebben, dat de oorlog tussen de zonen van het licht tegen de zonen van duisternis kan worden voorkomen. We kunnen echt voorbijgaan aan de ondenkbare resultaten van de laatste waanzinnige veronachtzaming

van de Derde Wereldoorlog en de brandende totale verlatenheid die de realiteit van een wereldwijde woestijn zou scheppen. In één klap kan de wereld terugkeren naar zijn oorspronkelijke conditie van verlatenheid, *"Tohu ve'vohu"*. Een thermonucleaire Holocaust zou de ogen van de mensheid in een ogenblik uitbranden, alsof we gekeken hadden in zesduizend jaar van woestijnzon, onze beenderen uitgedroogd en wit, half begraven in het woestijnzand. Maar terwijl de ultieme oorlog kan worden voorkomen, zal het op ons springen met beangstigende haastigheid als we onze levens in vreze besturen door te proberen de status-quo te handhaven. Het zekere pad naar het uiterste einde wensen we te voorkomen. Maar door de realiteit vierkant onder ogen te zien en om klaar te zijn om zelfs de meest verschrikkelijke consequenties of risico's onder ogen te zien voor de vervulling van ons Joodse profetische noodzaak, onze nationale bestemming, slechts dit initiatief kan het antwoord van de Hand van onze Schepper, gezegend zij zijn naam afdwingen. Maar we moeten ten langen leste opstaan en de verantwoordelijkheid van onbevreesde wereldleiderschap op ons nemen, zonder afstand te doen van G-ddelijke principes. De wereld zal, zoals altijd, reageren op ons initiatief. Nooit meer moeten wij in de positie geplaatst worden van reageren op het initiatief van de heidenen.

Het eerste belang van Rabbi Yeshua was om tot elke prijs de noodzakelijkheid te voorkomen dat de uitverkorenen, Israël, door de pre - Messiaanse Verdrukking zouden gaan. Waar Rabbi Yeshua altijd op vertrouwde was op de mogelijkheid dat G-d, in Zijn genade, de uitverkorenen het lijden van de verdrukking zou besparen. Het was om deze zaak, dat Hij zichzelf tot een gewillig offer om misschien dat einde te voorkomen, de oorlog, de verdrukking, zoals we van onze wijzen geleerd hebben, op de voorwaarde dat "niet één ziel in Israël verloren zou gaan". Het was voor dezelfde zaak dat heel Israël zich overgaf aan het offeraltaar gedurende tweeduizend jaar, om te voorkomen dat een brandende straf een vervallen wereld zou overvallen, en om in zichzelf, niet alleen de rechtvaardigen onder de heidenen te absorberen, maar ook de zonden van hun onrechtvaardigen.

Maar vandaag is de tijd van offerande geëindigd. Vandaag is de realiteit van het tot leven komen van de droge beenderen van heel Israël een onvermijdelijk feit. Uri ben Shachar's hele leven was toegewijd aan en gebaseerd op het fysieke doen van dat wat de tijd van hem vroeg om ten volle het geopenbaarde moment van het goddelijke te benutten, en om zijn voortgang te continueren. Kibboets Ayn Pashach bestond voor dat ene moment in de tijd, toen Rabbi Yeshua de kibboets bezocht en at, dronk en sprak, zoals Hij deed in de eetzaal, tot de vergaderde ledenraad. Zijn boodschap bracht droefheid, maar oneindig veel begrip aan hen, die om Hem heen verzameld waren. Vandaag houdt de eetzaal van Ir Ovot haar deuren open voor de grote cruciale sleutelmomenten in de voortgaande geschiedenis van Israël.

Messias' boodschap voor vandaag is zoals het was nauwgezet waargenomen was door het Sanhedrin in Uri's dagen. Geen compromis van principe. Geen status-quo. Geen concessies aan de druk van wereldbeheersende heidense wereldrijken. Israël zal zijn Koninkrijk hebben en zijn Koning om de mensheid te besturen en om de weg te leiden naar eeuwige vrede. En het is nu de tijd.

DE GESCHIEDENIS VAN IR-OVOT

In een uur lang opgenomen interview gegeven in IR-OVOT in Julie 1986, herinnert Simha zijn verstandelijke en geestelijke reis, die begon in 1962 met een persoonlijke uitdaging voor zijn geloof als een orthodoxe Jood, en die maakte dat hij terugkeerde naar het land van zijn voorvaders als een gelovige in de Joodse Messias. Hij legt uit de redenen waarom hij de woestijn als een thuis uitkoos. Hij spoort iedere Jood aan om naar het Beloofde land terug te keren, want pas als deze “aliyah” voltooid is zal de Messias regeren vanuit Jeruzalem, zoals beloofd in de Schriften.

IR-OVOT'S hoofddreden van bestaan is deel uit te maken in de vestiging van Russische Joden als het eindtijd wonder van de bevrijding van de huidige slavernij plaats gaat vinden, zoals geprofeteerd door Jeremia. Om deze reden spoort Simha alle heidenen aan zich te realiseren, dat zij in hun beste zelfbelang zijn hun deel behoren te doen om het Joodse volk te helpen zich op deze gebeurtenis voor te bereiden en zo de “dag van de Messias” te versnellen. De luisteraar zal zich niet alleen aangezet voelen, maar hopelijk gestimuleerd tot actie: want geloof zonder werken is dood.

De interviews zijn te beluisteren op:

<http://jerusalemcouncil.org/articles/teaching/rabbi-simcha-pearlmutter-a-voice-cries-in-the-wilderness/>

DE TENTEN VAN SHEM is letterlijk een profetische stem in de wildernis, die niet kan worden genegeerd. Vanuit Kibboets IR-OVOT in het verschroeiende zand van de Negev Woestijn van Israël, het thuis van de auteur Simha Pearlmutter, stroomt een waarschuwing waaraan Christenen en Joden moeten beantwoorden of een uiteenvallen in een nieuwe Holocaust onder ogen zien. Het boek staat als een MANIFEST van de Messiaans Joodse ervaring van Post-Holocaust Kerk.

Gebruik makend van de karakters van Ruth en van Jona is hierin in vlammen geëtt, omdat de Kerk die gelooft dat ze een vervanging is voor het verworpen Uitverkoren Volk, vaak zich stil hield als een vurig lot hen scheen hen te overstelpen (verpletteren), omdat ze zelden een balans kon vinden in liefde tegenover haar theologie.

Simha Pearlmutter gebruikt de techniek van een verplaatsing in de tijd, waarin een Rabbi uit Florida en zijn heidense metgezel op vliegveld Ben Gurion aankomen op weg naar Jeruzalem en als ze een plaatselijke Rabbi ontmoeten, ontdekken dat de tijd 69 jaar AD is, veertig jaar na de kruisiging van Rabbi Yeshua van Nazareth, Messias genoemd, en één jaar voor de verwoesting van de Tempel, die Hij voorspelde. Gedurende deze pijnlijke, kwellende conversatie, ontdekken zij de verwarring door de verkeerde uitleg van de brieven van Rav Shaul van Tarsis, “die het verleerde en labiele verdraait naar hun eigen vernietiging” en de ware boodschap van de Messias herontdekken toen en vandaag. De spanning van “aantekeningen vergelijken” van beide uiteinden van de negentien eeuwen lange wereldwijde Joodse verstrooiing, explodeert met de kracht van een atoombom, die de auteur ruim de mogelijkheid geeft om helder opmerkingen te maken op zaken, die zowel de Kerk als de Synagoge, en die de lezer zijn bijbel laat opslaan om te zien “of deze dingen echt zo waren”. Dit diepe en bezielde boek zal van levensbelang zijn voor iedereen, die verlangt de Joodse ziel te begrijpen, zijn bezorgdheid en streven. De bedoeling van de auteur is NIET om te veroordelen, maar om heidenen te ter wille van henzelf te waarschuwen voor een nieuwe Holocaust: want G-ds belofte aan Abraham, dat Hij hen zal zegenen, die Abraham zegenen and hem zal vervloeken die Abraham vervloeken, is nog steeds van kracht.